

Giới thiệu Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé

Truyện Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé nhưng thật ra không phải như tiêu đề khi anh bá đạo nói, người phụ nữ anh yêu vẫn là cô thì cô nghĩ người đàn ông này thật sự rất hư.

Từ xưa đến nay Anh và cô là thanh mai trúc mã. Trong mắt người khác là hai đứa nhỏ vô tư, nhưng Quý Thư Nhan thề, thật ra thì bát tự của cô và Hứa Tri Hằng rất không hợp. Cả ngày người đàn ông này nói chuyện rất hung ác, thái độ thô bạo với cô thì không nói.

Không ai nghĩ rằng sau khi mười tám tuổi, việc ác của người đàn ông này càng lớn lối, không cho phép cô về nhà muộn, không cho phép cô chơi với nam sinh. Nhưng càng cấm thì lại càng xảy ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở đầu

Từ phòng bao đình tai nhức óc chạy ra, Quý Thư Nhan tựa vào trên tường hành lang nôn khan, uống rượu quá gấp, cô cảm thấy cả dạ dày của mình đều đang cuộn cuộn.

Có phục vụ thấy đi tới muốn đỡ cô đến toilet, Quý Thư Nhan khoát khoát tay, "Tôi tự đi."

Bình sinh không thích bị người nhìn thấy bản thân yếu ớt và nhếch nhác nhất, huống chi là một người xa lạ, mãnh liệt bày tỏ mình không cần trợ giúp, cô lắc lư đi về phía toilet.

Còn chưa đi xa, một cô gái trong phòng lại chạy ra, trên mặt nhuộm đỏ ửng, rõ ràng trạng thái lại tốt hơn nhiều so với Quý Thư Nhan.

"Nhan Nhan, chờ mình một chút, mình đỡ cậu đi qua, đám quý này thật là nhiệt tình đến mức quá phận rồi, biết rõ tửu lượng của cậu không tốt, uống rượu còn rớt hung ác như thế." Tống Cẩm Huyền đi nhanh mấy bước ôm ở hông của Quý Thư Nhan, cau mày không có gì tức giận mà nói.

"Cậu không cần như vậy." Hơi say ngà ngà tựa vào trên người bạn tốt, Quý Thư Nhan cười khúc khích, "Vui vẻ nha, đương nhiên là muốn uống một bữa."

"Vui vẻ?" Bất mãn nhú mày, Tống Cẩm Huyền bày tỏ không ủng hộ, "Vui vẻ mà có thể say rượu ư, đây là nguy hiểm của nhà ai?"

"Nhà mình." Nắm tay bạn tốt, Quý Thư Nhan thở dài, "Tiểu Huyền cậu không hiểu, những năm này mình ở nước ngoài, nhớ nhất chính là đám bạn tốt các cậu, thật vất vả mình mới trở về nước cùng mọi người tập hợp lại cùng nhau, đương nhiên là muốn chơi tận hứng."

Nghe Quý Thư Nhan nói như vậy, Tống Cẩm Huyền muốn cười nhưng không cười liếc xéo cô một cái, cố ý kéo dài giọng điệu: "Cậu chắc chắn chứ? Quý nhỏ ăn ở hai lòng, nói dối mà mặt không đỏ hơi thở không gấp, quả nhiên là rèn luyện được rồi, còn nhớ nhất chính là bọn mình ư, mình đoán, người cậu nhớ nhất phải là thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư Hứa Tri"

Một cái tay không chút do dự chặn cái miệng làm nhảm lại, Quý Thư Nhan mang theo men say trùng cô ấy, "Không cho nói tên của anh ấy, không cho!"

"Càng muốn nói."

"Tống Cẩm Huyền, cậu dám!"

"Mình thật sự dám, Hứa Tri Hằng, Hứa Tri Hằng."

Cũng không biết do men say hay cảm tức, sắc mặt của Quý Thư Nhan trở nên càng đỏ, đưa tay muốn đánh bạn tốt, cảm giác buồn nôn lại đột nhiên lan lên cô họng, chỉ đành phải nhanh chóng xoay người, lao đảo nghiêng ngã chạy đến trong phòng rửa tay, phun đến mức trời đất mù mịt.

"Nhan Nhan." Thấy cô ói nhếch nhác, Tống Cẩm Huyền lại vọt vào.

Vừa đi vào toilet liền bị Quý Thư Nhan hét ngừng: "Đừng vào. Nôn. Rất ghê tởm, cậu ở bên ngoài chờ mình."

Nghe vậy, Tống Cẩm Huyền dừng bước, bất đắc dĩ lắc đầu lui lại hai bước, "Được rồi, mình không vào nữa, cậu yên tâm."

Bốn năm đại học cùng ăn cùng ở, Tống Cẩm Huyền đương nhiên biết Quý Thư Nhan cô quái, cô ấy ghét nhất người khác thấy cô ấy nhếch nhác, cho dù là bạn bè tốt nhất cũng không được.

Ở toilet giằng co mấy phút, cuối cùng Quý Thư Nhan cũng tái mặt đi ra, lúc này Tống Cẩm Huyền đang dựa vào trên tường không xa, trong tay vừa mới

cắt đứt một cú điện thoại.

"Điện thoại của ai, nhân tình bí mật của cậu?"

"Đã đoán đúng." Trong mắt của Tống Cẩm Huyền có chút mất mát, cười cười như có như không.

Trước khi Quý Thư Nhan ra khỏi nước thì mơ hồ biết bên cạnh Tống Cẩm Huyền xuất hiện một người đàn ông thần bí, không biết bởi vì tại sao mà hai người đây đưa ở chung một chỗ, nhưng không ngờ những năm này còn vương vấn không dứt được.

"Hai người vẫn còn liên lạc?" Cô rất giật mình, dùng ánh mắt quan sát nhìn Tống Cẩm Huyền.

"Đúng vậy." Giọng điệu không mặn không nhạt, hiển nhiên Tống Cẩm Huyền không muốn nhiều lời cái gì.

Quý Thư Nhan nhìn ở trong mắt, tự nhiên sẽ không miễn cưỡng bạn tốt nhiều lời, "Anh ta gọi điện thoại có chuyện gì?"

"Hồi lúc nào chúng ta tan cuộc."

"Anh ta muốn đến bên này?" Khi nói câu này, bản thân Quý Thư Nhan cũng không phải rất tin tưởng, từ khi Tống Cẩm Huyền tốt nghiệp đại học liền ở chung một chỗ với người đàn ông kia, nhưng nhiều năm như vậy cũng chưa công khai ra ngoài, nếu hiện tại đột nhiên hiện thân thì thật sự cảm thấy không thể tin được.

"Không phải, anh ấy đang bận, mình nói chúng ta muốn đi chỗ khác, anh ấy đề tài xê thuận đường tới đón." Không mang theo bất kỳ oán giận mà thuật lại, Tống Cẩm Huyền cười khò một tiếng rồi chuyển đề tài, "Vào lúc này sợ là xe đã đến lầu dưới, một chiếc xe RV màu bạc, cậu đi xuống trước, mình thấy đám quý này còn muốn giằng vò rất lâu, dứt khoát nói một tiếng là chúng ta đi trước một bước, liền nói cậu say đi."

"Mình cũng cùng đi vậy." Quý Thư Nhan muốn cùng đi.

"Đừng đi, cậu ra khỏi nước ba năm không trở lại, hiếm khi bị bọn họ bắt uống rượu, chắc chắn sẽ không thả người, mình vẫn tự mình đi thôi." Tống Cẩm Huyền nói xong thì xoay người đi về phía phòng bao tụ họp.

Quý Thư Nhan suy nghĩ một chút, quyết định nghe theo bạn tốt sắp xếp xuống lầu tìm xe, nếu như thực sự trở về phòng bao nói không chừng sẽ bị giằng vò đến tối, dạ dày yếu ớt của cô có thể không chịu nổi tàn phá.

Nghĩ tới đây, Quý Thư Nhan ngồi lên thang máy ra khỏi tòa nhà, lung la lung lay đi tới bãi đậu xe ngoài trời cách đó không xa.

đi qua bên cạnh mình một chút, trên mặt Quý Thư Nhan không tự chủ lộ ra nụ cười nhân nhật, mang theo vẻ buồn bã.

Rời khỏi thành phố này ròng rã ba năm, hơn một ngàn ngày đêm, hôm nay lấy hết dũng khí trở lại địa phương quen thuộc, lại phát hiện tất cả đều đã thay đổi hình dạng, thành phố vốn yên tĩnh trở nên ồn ào náo nhiệt, con đường, kiến trúc chẳng chịt, không còn vẻ rộng lớn của dĩ vãng, ngay cả không khí hô hấp cũng trở nên không giống nhau.

Kỳ quái là, mặc dù như thế, cô lại không hề có cảm giác xa lạ, giống như tất cả còn dừng lại ở hôm qua, cô kéo cánh tay Hứa Tri Hằng đi ở trên đường lớn, bởi vì trẻ tuổi, cho nên có thể không hề có kị ở trên đường lớn náo nhiệt, cười đùa suồng sã, bên cạnh cũng là khuôn mặt tươi cười tinh thần phấn chấn mạnh mẽ.

Nghĩ đến chuyện cũ, nghĩ đến việc gặp lại các bạn học sau xa cách, nụ cười trên mặt Quý Thư Nhan sâu hơn, một tay che mắt nhìn về phía mặt trời sót lại ở hướng tây, khẽ cười một tiếng.

Thành phố thân yêu, xin chào, tôi đã trở về!

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Chương 1

Nếu như thời gian đầy đủ, đoán chừng Quý Thư Nhan còn phải tiếp tục cảm khái thời gian trôi qua một chút nữa, nhưng ánh mắt của cô đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe RV màu bạc trên đường giảm bớt tốc độ rồi dừng ở ven đường, lập tức không còn không khí thu buồn xuân đau nữa.

Xe RV màu bạc, đây không phải là xe tới đón Tiểu Huyền sao? Xem ra, vị người tình thần bí kia của bạn tốt cũng coi như có tiền, tùy tiện lái một chiếc xe tới cũng là Porsche.

Đối với tiền bạc, Quý Thư Nhan không có khái niệm gì, gia cảnh nhà họ Quý coi như đầy đủ, hơn nữa bản thân là con gái độc nhất nên cô chưa từng chịu bất lợi đau khổ gì, đương nhiên không thể trải qua cuộc sống gian khổ.

Đối với kế hoạch tương lai của con gái bảo bối, cho tới bây giờ nguyên tắc của ba Quý đều là vui vẻ là được rồi, chưa từng muốn để cô thành danh lập vạn, đương nhiên cũng không bắt buộc đại phú đại quý, an toàn cũng rất tốt.

Trên thực tế, bản thân Quý Thư Nhan cũng không phải là một người có khát vọng đầy ngực, nếu như không phải là ngày sinh nhật hai mươi tuổi đã xảy ra chuyện thay đổi quỹ tích cuộc sống của cô, cô cũng sẽ không có dũng khí chạy trốn ra nước ngoài đi học.

Nhưng mà bây giờ, ba năm sau quay đầu lại nhìn, ngược lại Quý Thư Nhan không cho rằng quyết định quá mức vội vàng ban đầu là sai lầm, dù sao đợi ở đất nước xa lạ ba năm, cô cảm thấy mình kiên cường không ít.

Cho tới khi quyết định trở về nước, Quý Thư Nhan cũng đã từng suy nghĩ kỹ càng, cô chưa từng có chấp niệm ở lại nước ngoài, đương nhiên cũng không còn thứ gì để lưu luyến. Ngược lại sau khi bạn bè nghe được tin tức này thì vô cùng vui vẻ, la hét âm ỉ sau khi trở lại sẽ mời cô ăn cơm, Tống Cẩn Huyền càng thêm nhiệt tình thu xếp tìm chỗ ở, cách nhà của Tống Cẩn Huyền cũng không xa.

Tống Cẩn Huyền nói hy vọng có thể làm bạn tốt cả đời, cô cũng hi vọng.

Trong đầu nghĩ những thứ lộn xộn này có hay không có đều được, trên mặt Quý Thư Nhan lộ ra nụ cười khéo léo, đi nhanh đến bên cạnh xe RV màu bạc, cười khanh khách gõ gõ cửa sổ, giọng điệu nhẹ nhàng hiếm thấy: "Ngài khỏe chứ, xin hỏi là xe tới đón Tống Cẩn Huyền sao?"

Gõ cửa sổ mấy cái liên tiếp, kỳ lạ, cửa sổ xe không hạ xuống.

Quý Thư Nhan hơi cau mày, tiếp tục gõ mấy cái, "Tài xế tiên sinh, ngài tới đón Tống Cẩn Huyền sao?" Cách cửa sổ xe màu đen, cô nhìn người ở bên trong không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy người ở bên trong cũng đang quan sát mình.

Sau khi chờ đợi một lát, cửa sổ thủy tinh màu đen từ từ hạ xuống, lộ ra gương mặt bình thường của người đàn ông, vẻ mặt rất mê muội nhìn Quý Thư Nhan đứng ở phía ngoài, "Tiểu thư, cô gõ cửa sổ làm gì?"

Không ngờ tài xế sẽ là một người đàn ông quá trẻ tuổi, Quý Thư Nhan lùi ra sau nửa bước, tránh cho mùi rượu trong miệng mình xông đến chỗ người ta, "Xin hỏi ngài là tài xế tiên sinh tới đón Tống Cẩn Huyền sao?"

"Tống Cẩn Huyền là ai?" Nhìn lên nhìn xuống đánh giá một cái, thanh niên kiên nhẫn hỏi.

"Ngài không biết Tống Cẩn Huyền." Nói được nửa câu, Quý Thư Nhan nhìn khuôn mặt của thanh niên kia vẫn mê mang như cũ, cuối cùng cũng ý thức được mình nhận lầm xe, chuyện cười âm ỉ, trên mặt nóng lên, vội vàng nói xin lỗi: "Xin lỗi, tôi nhận lầm xe, xe của bạn tôi cũng là một chiếc xe RV màu bạc, thật xin lỗi, xin lỗi."

Nhìn cô lúng túng luôn miệng nói xin lỗi, thanh niên lái xe cúi đầu khoát khoát tay, "Không có chuyện gì."

Mang theo nụ cười quần bách lùi một bước, Quý Thư Nhan mỉm cười bày tỏ áy náy, ánh mắt lơ đãng nhìn thấy bóng dáng đang ngồi phía sau xe, thế nhưng thấy một người đàn ông làm việc ở trên xe, người nọ đang hết sức chuyên chú liếc nhìn tài liệu trong tay, mặc dù bị quấy rầy cũng không ngừng đầu nhìn nhiều.

Có tài xế lái Porsche, ngồi trên xe còn nghiêm túc xem văn kiện, ăn mặc cũng tinh anh gọn gàng, hiển nhiên là một nhân sĩ thành công.

Cuộc sống độc lập rèn luyện mấy năm ở nước ngoài, hiện tại Quý Thư Nhan cũng dưỡng thành thói quen cẩn thận quan sát người khác, nhất là những nhân sĩ thành công khi chất không tầm thường kia, hướng chỉ người đàn ông chuyên tâm làm việc vốn đẹp mắt, toàn thân tản ra khí thế mạnh mẽ làm cho không ai có thể coi nhẹ sự tồn tại của người này.

Trong lòng Quý Thư Nhan tán thưởng một hồi, khó tránh khỏi nhìn thêm mấy lần, chỉ nhẹ nhàng một cái, lại làm cho cô như bị sét đánh, tâm tình kích động rơi xuống ngàn trượng, tốc độ tim đập đột nhiên tăng nhanh.

Người kia, là anh sao?

Không dám tin trọn mắt thật to muốn nhìn cẩn thận, ai ngờ tài xế đã ấn xuống chốt cửa, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn cửa sổ xe nâng lên, che cản tầm mắt.

Người đàn ông đang ngồi trong xe, thật sự là anh sao?

Hứa Tri Hằng, cái tên này đột nhiên nhảy ra, khiến Quý Thư Nhan rung mình một cái ở dưới nhiệt độ 20 độ.

Vừa rồi khi cô quan sát người đàn ông ngồi sau theo thói quen, người nọ đột nhiên nâng đầu lên, đối diện với con mắt cô, trong nháy mắt, khuôn mặt quen thuộc suýt nữa khiến cô phải sợ hãi kêu ra tiếng.

Nhưng, người nọ rất nhanh lại cúi đầu, nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái, tiếp tục nghiên cứu tài liệu trong tay, để lại Quý Thư Nhan đứng thẳng bất động ở chỗ đó, suy nghĩ hỗn loạn giống như không giải được mê cung.

Chẳng lẽ thật sự chính là anh, nếu không sao cõi đời này lại có hai người tương tự như vậy? Nhưng, nếu như là anh, sao Hứa Tri Hằng lại không nhận ra mình? Hơn nữa thoát nhìn thân hình người kia bền chắc hơn Hứa Tri Hằng trong trí nhớ, ánh mắt lợi hại và ánh mắt hài hước trong trí nhớ cũng khác nhau rất lớn.

Không, sẽ không phải là Hứa Tri Hằng, anh sẽ không ở lại thành phố này.

Ban đầu nhiều công ty lớn ra điều kiện đãi ngộ đối với anh như vậy, cũng chính miệng anh nói sẽ lê quy đôn không lệ thuộc vào gia đình, muốn tự mình tạo lập sự nghiệp, hiện tại ba năm qua đi, cô thật sự không nghĩ ra lý do người này vẫn ở lại thành phố này.

Hứa Tri Hằng, cái tên quen thuộc này tuôn ra trong đầu, cổ động lòng của cô, giống như đoạn quá khứ không thể quên được nhưng cũng không dám nhớ tới kia, vốn hẳn nên thuộc về trong mộng sẽ không nhắc tới. Giờ phút này hoảng hốt thấy khuôn mặt tương tự, Quý Thư Nhan phải hô hấp sâu mới có thể ức chế kích động muốn đi lên trước gõ cửa sổ xe lần nữa của mình.

Đề ngực, Quý Thư Nhan cố gắng thuyết phục mình, cô tự nói với mình tất cả sẽ không trùng hợp như vậy, vừa trở về nước liền gặp phải người đàn ông này, nhưng lại không lừa được mình, vừa rồi cảm giác tim đập rộn lên thật sự từng tồn tại trong nháy mắt.

Trong lòng mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều có một số bí mật, liên quan đến những người khác hoặc là một số chuyện, đều chỉ thuộc về chỗ sâu nhất trong nội tâm của chính mình, vui mừng hoặc là bi thương, làm người ta không muốn nhắc tới ở trước mặt người khác.

Đối với Quý Thư Nhan mà nói, Hứa Tri Hằng chính là một tồn tại như thế, anh là thanh mai trúc mã của cô, hai đứa nhỏ vô tư, cùng nhau lớn lên, cha mẹ hai nhà Quý, Hứa lại là hàng xóm bạn tốt cả đời.

Tuổi thơ và mặt cảm tình như vậy, cho tới bây giờ Hứa Tri Hằng và Quý Thư Nhan đều là kim đồng ngọc nữ ở trong mắt người khác, một đôi trời đất tạo nên, mỗi lần nhìn hai đứa bé ôm nhau cùng chơi đùa dưới tàng cây cách đó không xa, nhóm cha mẹ cũng sẽ cười đùa nói sau này kết thân thôi.

Nguyện vọng của người lớn thì tốt đẹp, nhưng, thực tế thì rất tàn khốc.

Quý Thư Nhan thế, cô và Hứa Tri Hằng tuyệt đối không hài hòa giống như lời đồn đại của người ngoài, tình huống chân chính là, Hứa Tri Hằng giảng đạo lý, hiểu lễ phép ở trước mặt người lớn, mỗi lần ở riêng đều sẽ ức hiếp cô, kéo rồi cột đuôi sam của cô, không mang theo cô đi chơi, cả ngày nói chuyện rất hung ác, thái độ thô bạo với cô, còn ép cô ăn thức ăn vốn không thích ăn, lúc cùng đi học thì ghét bỏ cô đi chậm, còn vô duyên vô cớ đánh bạn học cao trung* lấy lòng mình.

*cao trung: giống cấp 2 ở bên mình.

Ông trời, cô thật sự chưa từng gặp bé trai ác liệt như vậy, nếu như nói kỷ ức trước cao trung không tính là gì, sau này lớn lên quân thù đối với mình thì việc xấu càng rõ ràng, không cho phép về nhà muộn, không cho phép đi chơi cùng người khác, dù sao chuyện người khác bắt đầu thù thì cô đều không được phép làm, hơn nữa một năm hai mươi tuổi kia.

Nghĩ tới đây, Quý Thư Nhan phiền não lắc đầu một cái, không thể nghĩ nữa, còn nghĩ thì cô sẽ giận đến điên mất, nếu như không phải vì anh, sao mình lại xa xứ ra khỏi nước đi học.

Đọc tên tuổi Hứa Tri Hằng ở đáy lòng mấy lần, cả người Quý Thư Nhan đều hơi căng thẳng nghiêng lợi, nhưng cho dù như thế, cô vẫn không khống chế được nội tâm rung động.

Có luồng xúc động mãnh liệt muốn chứng thực người cô thấy có phải là anh hay không, nhưng mắt thấy xe đang ở bên cạnh, nhưng từ đầu đến cuối lại không dám đi gõ cửa sổ xe để kiểm chứng, bởi vì cô còn chưa có ý định đối mặt.

Nếu như người trong xe là anh, ba năm sau gặp lại, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý tốt để gặp lại Hứa Tri Hằng, thật sự không nghĩ ra nên nói cái gì; nếu như không phải là. Có lẽ cô vẫn sẽ mất mát thôi.

Đứng ở nơi đó, Quý Thư Nhan tiến hành đánh giằng co ở bên trong lòng.

"Này, Nhan Nhan, đứng phát ngốc gì vậy?"

Do dự, Tống Cẩm Huyền đã đi ra ngoài, nhìn cô đứng ngẩn người ở chỗ đó thì đột nhiên vỗ lên bả vai cô, tay chỉ một chiếc xe con phía bên kia, nhìn đáng vẻ Quý Thư Nhan ngây ngốc không lấy lại tinh thần, cảm thấy cực kỳ buồn cười, "Cậu nhận lầm xe rồi con bé ngốc, xe ở bên kia đấy."

Cuối cùng đầu cũng lại bình thường, nghe cô ấy trêu ghẹo mình, Quý Thư Nhan cũng cười khò hai tiếng, quyết định buông tha hỗn loạn muốn làm rõ giờ phút này, thôi, mình suy nghĩ lung tung cái gì nữa, có phải là anh hay không, lại có quan hệ gì.

Trải qua một hồi hoảng sợ như thế, cũng làm cho tinh thần của cô lập tức tỉnh táo lại, xua tan toàn bộ men say.

"Ghét, không được cười, nhận lầm xe rất kỳ lạ sao?" Che giấu tất cả cảm xúc, Quý Thư Nhan mỉm cười, đánh xuống cánh tay Tống Cẩm Huyền, "Này, bỗng nhiên mình không muốn về nhà, chúng ta đi chỗ khác ăn cái gì đi, mới vừa rồi chỉ lo uống rượu, cái gì cũng không ăn."

"Được, vốn định dẫn cậu đến một chỗ cũ." Sáng khoái đồng ý, Tống Cẩm Huyền dặt tay bạn tốt, "Đi, chúng ta dừng cái nhau ăm ỉ ở trên đường cái, bộ đáng như vậy thật là ngu, mình đã lên kế hoạch cho hành trình hôm nay của chúng ta rồi, đợi cho cậu một ngạc nhiên, lên xe rồi nói."

"Được." Nhắc tới xe, Quý Thư Nhan không nhịn được lại quay đầu lại nhìn chiếc xe kia, sau đó hai người hi hi ha ha, cãi nhau ăm ỉ lên xe của Tống Cẩm Huyền.

Họ cũng không có ai thấy, sau khi hai người đi thì cửa sổ của chiếc xe kia từ từ hạ, lộ ra khuôn mặt không chút thay đổi của người đàn ông.

"Tổng giám đốc Hứa, chúng ta đi thôi, tổng giám đốc Tăng nói khách mời đây đưa nên tạm thời không đi được, để chính ngài đi nói chuyện với Cố tiên sinh."

Người đàn ông được gọi là tổng giám đốc Hứa vẫn chăm chú nhìn hai cô gái đi xa, lông mày nhíu chặt cho thấy tâm tình của anh cũng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 1.2

"Tổng giám đốc Hứa. Tổng giám đốc Hứa." Tài xế hỏi thăm không được đáp lại, nghiêng đầu nhìn về phía ông chủ của mình.

"Có chuyện gì, à, cậu gọi điện thoại lại hỏi một chút?" Cảm thấy ánh mắt nhìn chăm chú, Hứa Tri Hằng hoàn hồn, không hòa hợp đáp lời nhưng vẫn lộ vẻ không yên lòng của anh ra ngoài.

Nói còn chưa dứt lời, ánh mắt lại chuyển tới trên người của hai người càng chạy thì càng xa ngoài xe, thì thào nói: "Cô ấy trở lại, thế nhưng trở lại!"

Nhạy cảm nhận ra bên trong xe đột nhiên xuất hiện không khí quỷ dị, thanh niên lái xe nhìn sang theo ánh mắt của người đàn ông phía sau, "Tổng giám đốc Hứa, ngài biết cô gái này? Vừa rồi cô ấy còn nhận nhầm xe của chúng ta." Trong giọng điệu của anh ta mang theo không xác định, bởi vì biểu hiện của cấp trên của mình thật sự kỳ lạ, anh ta chưa bao giờ thấy người đàn ông này chú ý tới phụ nữ ven đường, còn dùng ánh mắt sâu không lường được như vậy.

Thật sự giống như không nghe thấy nghi vấn này, Hứa Tri Hằng không hề nhúc nhích, đôi mắt thâm thúy chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm cách đó không xa, giật mình, mặc cho hai tờ tài liệu giữa ngón tay chảy xuống.

Đợi nhìn thấy hai cô gái nắm tay ngồi lên xe rồi biến mất ở trong tầm mắt, anh mới cảm thấy mình luống cuống, che miệng ho khan một cái, nhặt tài liệu rơi xuống lên, dằn dờ như không có chuyện gì xảy ra: "Một người bạn, đúng rồi, theo xe phía trước, tôi muốn xem họ đi nơi nào."

"Tổng giám đốc Hứa, ngài và tổng giám đốc Cố hẹn."

"Theo sau là được." Nhắm mắt dựa vào ghế, thái độ của anh rõ ràng bày tỏ mình không muốn nhiều lời cái gì.

Thức thời không nhiều lời, tài xế khởi động xe, đi theo xe RV màu bạc trước mặt.

Xe xuyên qua ở trên đường, theo đuôi xe của Tổng Cảnh Huyền, bởi vì đi lại không được vững vàng, thanh niên lái xe không an tâm liếc mắt

đi lại không được vững vàng, thanh niên tại xe không an tâm liếc mắt nhìn ông chủ mình, chỉ sợ anh sẽ có ý kiến, nhưng hiển nhiên lần này là anh ta suy nghĩ nhiều, người đàn ông kia vẫn nhắm mắt dưỡng thần, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trên thực tế, Hứa Tri Hằng cũng không biết mình đang suy nghĩ gì, lại muốn làm cái gì, chỉ quyết định đi theo xem cô đi nơi nào theo bản năng, giống như đã bồi dưỡng thành thói quen quan tâm tất cả mọi chuyện của Quý Thư Nhan.

Có lúc, một người cho rằng chẳng biết lúc nào gặp lại thì người đó đột nhiên xuất hiện, lấy một loại phương thức không tưởng tượng được đột ngột gặp lại, khi đó một câu vui mừng hoặc là kinh ngạc đều không đủ để hình dung tâm tình của mình, bởi vì quá chấn động rồi, cho nên cảm giác vui sướng và lo lắng trong lòng anh cũng có vẻ chậm chạp rất nhiều.

Vào giờ phút này, suy nghĩ của Hứa Tri Hằng chính là như vậy, suy nghĩ của anh hỗn độn và rõ ràng, hỗn độn là anh đuổi theo muốn làm cái gì, rõ ràng là, Quý Thư Nhan, cô trở lại.

"Tổng giám đốc Hứa, ai trở lại vậy?"

"Nhan Nhan. Ừ, cậu vừa mới nói cái gì?" Đột nhiên nghe được tài xế hỏi mình, Hứa Tri Hằng kinh ngạc mở mắt ra.

"Tổng giám đốc Hứa, ngài vừa nói một câu cô ấy trở lại, tôi còn tưởng rằng."

Còn tưởng rằng ông chủ muốn nói chuyện phiếm với mình, thì ra người ta chỉ làm bầm lều bầu, tài xế có chút ngượng ngùng, sau đó cũng không nói gì tiếp, Hứa Tri Hằng cũng đoán được nguyên do nên không tức giận, cười nhạt, liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ.

Vừa rồi anh bất tri bất giác nói ra câu nói kia, cũng khó trách tài xế sẽ tò mò.

"Không có gì." Không có thói quen dùng thân phận ông chủ đàn áp cấp dưới, trong con người nhỏ dãi của Hứa Tri Hằng lộ ra tín hiệu không muốn nói chuyện nhiều, cho qua quá khứ, về bình tĩnh trên khuôn mặt anh tuần làm cho người ta không nhìn ra chút cảm xúc nào.

Không biến sắc nhìn ngoài cửa sổ, trong đầu anh nhanh chóng nhớ lại quá khứ, trở lại thời điểm ba năm trước đây.

Có người nói, cả đời người đàn ông có thể sẽ có ba người phụ nữ rất quan trọng, người mẹ dịu dàng, người vợ tình cảm chân thành, con gái cứng, ba người phụ nữ này lần lượt làm bạn ở các giai đoạn của cả đời người đàn ông, cho anh những người anh cần trong từng giai đoạn khác nhau của phần lớn cuộc đời, bảo vệ khi còn bé, tình yêu khi lớn lên, thỏa mãn khi trở thành cha.

Còn đối với Hứa Tri Hằng mà nói, trong cuộc đời của anh nhiều hơn một cô gái quan trọng so với người khác, đó chính là Quý Thư Nhan.

một cô gái quan trọng so với người khác, đó chính là Quý Thư Nhan.

Quý Thư Nhan đối với Hứa Tri Hằng, là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, nói đến thì không có gì kỳ lạ, nhưng trên thực tế lại không đơn giản thế này, bởi vì có quá nhiều khó khăn, mới càng thể

tình cảm này đặc biệt.

Ở trong sinh hoạt của anh, mỗi một giây đều có bóng dáng xinh đẹp đó tham dự, nhưng ba năm trước đây, cô hoàn toàn biến mất trong cuộc sống của anh, rồi đi tự nhiên gọn gàng, không hề khoan nhượng, gần như khiến anh có loại ảo tưởng người này chưa từng tồn tại.

Nhưng ngay một khắc khi trước, cách của số nhìn thẳng vào mắt của khuôn mặt quen thuộc, anh lại có thể nhớ rõ bộ dạng trước kia của Quý Thư Nhan, khuôn mặt gầy gò, nụ cười ngọt ngào.

Trên thực tế, ba năm nay dung mạo cô nhìn qua cũng không hề thay đổi, nhưng trong đôi mắt kia lộ ra không còn là cẩn thận mà là xa cách, toàn thân tỏa ra hơi thở người lạ dường như gần, những biến hóa này khiến anh kinh ngạc không dứt, có chút lổ lảng, lại cảm thấy rất vui mừng.

"Dừng xe!" Thư hồi cảm xúc từ trong trí nhớ lại, thấy xe RV trước mặt dừng lại, cuối cùng chân mày Hứa Tri Hằng cũng giãn ra, "Cậu lái xe rồi đi đi, tôi tự trở về, còn buổi gặp mặt tổng giám đốc Cố hôm nay." Anh dừng lại, rũ mắt suy tính chốc lát, cuối cùng vẫn cười nhạt, "Thì nói với tổng giám đốc Cố tôi đột nhiên có chuyện không thể đến, tổng giám đốc Tăng sẽ đi qua, bọn họ trao đổi là được rồi."

"Nhưng tổng giám đốc Tăng vừa nói đang tiếp khách không đi được."

"Cậu trở về chỗ của này đón cậu ta, tôi sẽ gọi điện thoại để cậu ta tới."

"Được." Nhìn anh khẳng định như thế, mặc dù tài xế còn hơi do dự, nhưng cũng không dám nhiều lời.

Hôm nay Hứa Tri Hằng có chút quái dị, giống như biến thành người khác, đừng nói là đầy hội nghị xuống, cho dù làm ra chuyện gì càng kinh hãi hơn thì cũng không kỳ lạ, anh ta chỉ là một tài xế, không thể truy hỏi sự việc kỹ càng.

Sau khi nhìn Hứa Tri Hằng thận trọng xuống xe, xe nhanh chóng rời đi.

Ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào chỗ Tổng Cảnh Huyền, Quý Thư Nhan đi tới, Hứa Tri Hằng nhăn mày lại, đột nhiên cảm thấy buồn cười, bản thân mình xảy ra chuyện gì, vô duyên vô cớ lại xuất hiện ở nơi này làm cái gì, có thể làm gì đây, vào giây phút này đại não lại trống rỗng, nhưng nếu đã tới, anh cũng không định trở về.

Lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn cho cổ đông công ty kiêm bạn tốt Cảnh Viễn, phía trên chỉ có ba câu nói.

Nhan Nhan trở lại, mình không thể qua, cậu đi gặp Cố Thừa Kiền đi.

Không giải thích quá nhiều, bởi vì anh biết rõ đối phương có thể hiểu được, ngón tay Hứa Tri Hằng vô ý thức vuốt ve mấy cái, đây là động tác anh thường làm khi suy tư.

Quý Thư Nhan trở về nước, là thăm người nhà hay ở lại luôn, nếu như muốn dò la tin tức, phương pháp xit lí rõ ràng nhất chính là hỏi ba Quý và mẹ Quý, là hàng xóm láng giềng và bạn tốt nhiều năm, người nhà của anh nhất định biết tin tức này.

Ý tưởng này càng ngày càng rõ ràng ở trong đầu, Dừa Tri Hằng không tiếp tục suy nghĩ nhiều, trực tiếp bấm số điện thoại của mẹ, trong đầu nhanh chóng hoạt động, suy nghĩ làm sao dẫn đề tài đến trên người của người nhà họ Quý.

Điện thoại vang lên hai tiếng, lòng của Dừa Tri Hằng đột nhiên có chút rung động, làm việc mấy năm nay, mọi người đều đánh giá anh là sâu không lường được, nhưng lúc này hành động việc làm của anh, rõ ràng thiếu kiên nhẫn, nhưng mà bây giờ cũng không còn biện pháp suy tính nhiều như vậy, chỉ muốn lập tức lấy được tin tức liên quan đến Quý Thư Nhan.

Rất nhanh, điện thoại kết nối được, tiếng mẹ Dừa truyền tới, mang theo một chút oán giận: "Thằng nhóc, sao con có thời gian gọi điện thoại tới đây vậy, mẹ còn tưởng rằng con thật sự đã quên gia đình này rồi."

Đã quen mẹ tận dụng mọi thứ giận dữ với mình, nụ cười trên mặt Dừa Tri Hằng bắt đầu dể dãi lại dịu dàng, "Lúc nào thì con cho ngài loại áo giặc này, chỉ là công việc quá bận rộn mà không thể theo ở bên cạnh ngài." Anh không yên lòng đáp lại, ý định đã sớm chạy đến trên người của người nhà họ Quý, chỉ là nhất thời không nghĩ được cơ hội hỏi thăm, cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

"Thằng nhóc thúi còn không thừa nhận. A, chính là thứ này, là mặc đẹp nhất." Mẹ Hứa cười ha hả nói xong, đột nhiên quay đầu nâng cao đề xi lên ca ngợi một tiếng, rõ ràng bên cạnh còn có người khác.

Đàn ông không thể hiểu chấp niệm của phụ nữ đối với quần áo xinh đẹp, là con trai anh cũng rất khó lý giải, Hứa Tri Hằng cảm điện thoại cách lỗ tai theo bản năng, rất bất đắc dĩ nói: "Ngài lại đang mua đồ bên ngoài sao?"

"Đĩ nhiên, hiếm khi dì Quý của con chủ động mời mẹ." Mẹ Hứa trả lời tiếp, "Lần trước Nhan Nhan ngoan ngoan nói chúng ta không có việc gì thì phải ra ngoài đi lại nhiều, không nên buồn tẻ ở nhà, dĩ nhiên dì Quý của con tuân theo thánh chỉ."

Nghe vậy đuôi lông mày nháy lên, Hứa Tri Hằng trầm mặc chốc lát mới khẽ hỏi: "Nhan Nhan. Trở về rồi?"

"Đúng vậy, về về nước tìm việc làm, không muốn đợi ở nước ngoài."

"Tại sao con không biết chuyện này?"

"Nhan Nhan không nói cho con biết sao? Mẹ cho rằng con biết, hơn nữa con bé cũng không nói cho con, nhất định là không muốn để cho con biết, có phải các con lại cãi nhau hay không?"

Dương nhiên giọng điệu mẹ Hứa lại nghe rất vô tội, Hứa Tri Hằng bị mấy câu nói như vậy làm cho mày rậm khóa chặt. "Đĩ nhiên không cần cậu. Tôi biết tại sao"

chặt, Ai nạp cũng còn gay go. Chờ, nện tại cơ
ấy ở trong nhà?"

"Không có, con bé ở bên ngoài, nói là bận tìm việc làm."

"Thì ra là như vậy." Về mặt khó coi lời vì bản thân nghe
được tin tức mà hòa hoãn mấy phần, Dứa Tri Hằng
không có tâm tình nói tiếp, "Được rồi, không quấy rầy
ngài đi dạo phố, con cúp trước."

"Con trai, con còn chưa nói con gọi điện thoại tới làm gì
đây?" Mẹ Dứa không hiểu ra sao.

"Không có gì, chính là nói cho ngài, con rất nhớ ngài."

"Được rồi, ngoan, con đi làm việc trước đi."

Nghe giọng nói vui sướng của mẹ cắt đứt ở một đầu khác,
cho đến khi truyền đến một tiếng đô đô, lúc này Dứa Tri
Hằng mới cắt đứt điện thoại di động, đưa tay móc một điều
thuốc từ trong túi quần ra.

A, quan hệ của anh và Quý Thư Nhan không tốt, lời
này nghe thật là buồn cười.

Ba năm trước đây con nhóc kia vội vàng rời khỏi thành
phố này ra nước ngoài đi học, nói muốn học tập tốt để
chân hương nhà họ Quý, tất cả mọi người đều không nghi
ngờ lý do của cô, chỉ có Dứa Tri Hằng cười khổ ở trong
lòng, nói mạnh miệng cái gì, không phải là muốn né tránh
anh ư.

Anh từng cho rằng Quý Thư Nhan sẽ không bao giờ
xuất hiện nữa. không nà nàu nào nữa sẽ đến đột nhiên

như thế, để cho anh trở tay không kịp.

Không có một chút biểu cảm, Hứa Tri Hằng dựa vào xe đốt thuốc lá, không chút để ý hít vào một hơi, giữa khói mùi lượn lờ, khuôn mặt anh tuần hàm chứa tức giận như ẩn như hiện, đôi mắt hơi hơi híp lại nhìn chằm chằm vào chỗ họ đi qua, ánh mắt u ám thật sự giống như chất chứa vô số mưa to gió lớn.

Cô trở về nước, cũng không tới gặp anh, đây là một tin tức khiến Hứa Tri Hằng cảm thấy rất tệ, đi vội vàng, trở lại yên lặng không một tiếng động, cô quả nhiên đi dứt khoát, nhưng, anh cũng sẽ không tiếp tục dung túng cô tùy hứng nữa.

Đôi mắt híp lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười không rõ ý nghĩa, mùi nguy hiểm tỏa ra.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 2

Chương 2:

Một tay dắt bạn tốt, một tay xách túi, Tống Cẩm Huyền hăm hở nhìn cô nói: "Nhan Nhan, nhìn xem chúng ta đi tới nơi nào, còn nhớ rõ phía trên là chỗ nào không?"

"Dĩ nhiên!" Quý Thư Nhan trả lại cô ấy một nụ cười, vẻ mặt cũng đầy hứng thú, "Hi vọng phía trên vẫn còn đáng vẻ trước kia, để cho mình trở về thời gian ngày xưa một chút."

Giờ phút này họ đang đứng ở trước một cao ốc lớn, hai người cũng không chú ý đến một ánh mắt nóng bỏng đang nhìn họ chằm chằm, chỉ hi hi ha ha chơi đùa.

Tầng chót của cao ốc là một quán cà phê xoay tròn, cà phê bên trong không tê, còn có rất nhiều điểm tâm nhỏ ngon miệng.

Trên thực tế, đây cũng không thể trở thành nguyên nhân hấp dẫn hai người liên tục đến thăm, nếu nói, lý do thật sự chỉ có một, tên quán cà phê rất hợp tâm ý, gọi là Thời gian ngày xưa.

Quán cà phê chiếm tầng chót của cao ốc, là chỗ trước kia Quý Thư Nhan, Tống Cẩn Huyền thích tới nhất, hai người thường ngồi cả ngày, không ăn nhiều lắm, phần lớn thời gian đều dựa vào trong ghế sa lon mềm mại cười nói, cực kì tự tại.

Giờ phút này thời gian ba năm đi qua trong nháy mắt, trở lại chỗ này thì cảm xúc trong lòng khó tránh khỏi có chút phập phồng, Quý Thư Nhan nâng đầu liếc mắt nhìn cao ốc, cao đến mức làm cho trong lòng người run lên.

Đi vào trong Thời gian ngày xưa, người bên trong không nhiều lắm, cũng yên lặng, cho dù nói chuyện với nhau cũng đều cố ý nhỏ giọng.

Chọn một vị trí tốt gần cửa sổ, chọn cà phê và điểm tâm, hai người lười biếng vui ở trên ghế sa lon, trên cao nhìn xuống thu hết thành phố quen thuộc vào mắt, vừa chờ cà phê, vừa nói chuyện phiếm, thật sự là hưởng thụ tuyệt vời.

"Nhan Nhan, cuộc sống ở nước ngoài thế nào, có trai đẹp ưu tú nào theo đuổi cậu hay không?"

"Dĩ nhiên. Không có." Quý Thư Nhan bắt đầu dĩ le lười, "Đàn ông Pháp quá lãng mạn, tiêu thụ không nổi."

Bạn tốt thích nhất trao đổi về người đàn ông, Quý Thư Nhan cũng không muốn giấu giếm nhiều, buông tay cười một tiếng, "Hơn nữa cậu biết mình rất ngốc, học tập, tìm việc làm cũng không kịp. Không có nhiều ý định như vậy."

"Là không thích hay trong lòng đã có đối tượng?" Nháy mắt, Tống Cẩn Huyền hài hước nói: "Vậy anh ta thì sao, quên chưa?"

"Người nào?"

Nhìn Quý Thư Nhan giả ngốc với vẻ mặt vô tội đến cùng, Tống Cẩn Huyền cười xảo quyết nhìn cô, "Còn giả ngốc, thủ thân như ngọc còn không phải là vì người kia, mặc dù cậu vẫn không thừa nhận thích người ta, chẳng qua mình lại thấy rất rõ ràng nha."

"Không thể nào, mình cũng quên rồi." Quý Thư Nhan bị nét mặt khoa trương khôi hài của cô ấy chọc cho cúi đầu cười một tiếng, mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, nét mặt không chút thay đổi, làm cho người ta không nhìn ra cô đang nhìn cảnh vật, hay là đang suy nghĩ gì.

Trên thực tế, chính cô cũng không biết mình suy nghĩ gì mà hồn du thiên ngoại (hồn dạo chơi ngoài trời: ý chỉ mất tập trung), chỉ là theo lời của bạn tốt, trong đầu đột nhiên nháy ra bóng dáng thời niên thiếu của Hứa Tri Hằng.

Cao lớn tuần lẳng, mang theo chút kiêu ngạo cao cao tại thượng, luôn đứng ở bên cạnh mình, dùng một loại giọng điệu không ai bì nổi, Quý Thư Nhan, cậu là người hay là heo hả, đề đơn giản thế này cũng không biết làm.

Đối mặt với học trưởng theo đuổi mình, anh cực kỳ tức giận đánh một quyền qua để đuổi người đi, sau đó nghiêng đầu tức giận mắng mình, mẹ nó, em là thật sự ngu xuẩn hay đơn thuần hả, đâm tặc kia cũng không có ôm tâm tư tốt gì, cúi đầu khom lưng nói rõ muốn hôn em, em còn cười với hắn ta, khổn kiếp.

Tức giận liên tục mắng ra khỏi miệng, sau đó cực kỳ tức giận nâng gương mặt của cô, ngón tay dài nhỏ sạch sẽ vuốt ve qua lại ở trên môi mình, thật sự giống như muốn lau đi dấu vết gì đó, biểu hiện trên mặt bắt đầu từ xanh mét chậm rãi biến đỏ, không ngờ cuối cùng đột nhiên buông tay xoay người rời đi, trong miệng không ngừng mắng, mình nhất định là điên rồi, điên rồi, mẹ nó điên rồi.

Một tay lau môi, Quý Thư Nhan hoảng hốt, hình như còn có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của đầu ngón tay lưu luyến ở trên môi của chính mình, gương mặt không tự chủ nóng lên.

Cô nghĩ, mình chắc chắn cũng điên rồi.

Nói xong không thèm nghĩ nữa, nhưng lại không tự chủ được mà nghĩ đến người đàn ông kia, một động tác một đề tài, cũng sẽ bắt đầu nghĩ đến anh, có lẽ, là bởi vì vừa mới nhìn thấy bóng dáng tương tự, cô an ủi mình như vậy.

Nhận ra Quý Thư Nhan đột nhiên xuất hiện trầm mặc, Tống Cẩm Huyền cũng thức thời không

đi quấy rầy, vô cùng buồn chán khuấy đều cà phê trong tay, có nhiều thú vị quan sát nam nữ quanh mình, nhìn người xung quanh xong rồi, có chút nhàm chán thu hồi ánh mắt, bỗng nhiên nhìn thấy ở cửa có một bóng dáng quen thuộc, giật mình mở to đôi mắt hơi căng thẳng.

Mặc dù không thấy rõ ràng lắm, nhưng Tống Cẩm Huyền có thể khẳng định đó là một người đàn ông ưu nhã, mỗi một bước đều mang theo sự căng thẳng, tỏa ra khí thế cao cao tại thượng, chậm rãi đi tới, càng đi càng gần, sau đó, lập tức dọa cô sợ.

"Hứa. Hứa." Trong lúc Hứa Tri Hằng

tiến bước thong thả đến gần thì toàn thân Tống Cẩn
Huyền cũng ngắc, xoay người kéo vạt áo của Quý Thụ
Nhan, vẻ mặt lúng túng nhìn Quý Thụ Nhan, "Này,
này, đừng ngậy người, anh ta tới."

Liên quan đến rồi rắm của Hứa Tri Hằng và Quý
Thụ Nhan, những năm này Tống Cẩn Huyền vẫn thấy
khá rõ ràng, cho nên giờ phút này thấy Hứa Tri Hằng đi
tới, trong lòng khó tránh khỏi có chút thấp thòm.

"Xảy ra chuyện gì?" Nghe bạn tốt nói được một câu khập
khà khập khiễng, Quý Thụ Nhan cảm thấy buồn cười,
xoay người lại như không có chuyện gì xảy ra, theo ánh
mắt của cô ấy nhìn về phía sau, trong vòng một giờ lần
thứ hai nhìn thấy khuôn mặt quen, nét mặt của cô hoàn
toàn cứng đờ, máu toàn thân đông đặc chỉ trong nháy mắt,
một khuôn mặt tươi cười quyên tráng cũng không lộ ra
được.

Khuôn mặt ánh tuấn sáng xưa quen thuộc, dáng người cao
lớn rắn rỏi, mặc tây trang màu đen cắt xén khéo léo, còn
có ý cười trong đôi mắt. Tất cả đều có vẻ quen
thuộc như vậy, nhưng lại cảm thấy xa lạ. Nếu như bây
giờ cô còn lừa gạt mình nhận sai anh, đó chính là hoàn
toàn lừa mình dối người rồi.

Đứng lên, thân thể không tự chui run rẩy, Quý Thụ
Nhan cũng ngắc nhìn người đàn ông trước mặt, cúi đầu
kêu: "Hứa Tri Hằng."

So sánh với vẻ mặt cũng ngắc của Quý Thụ Nhan, biểu
hiện của Hứa Tri Hằng được gọi là hoàn mỹ, ánh mắt
chăm chú nhìn cô gái trước mặt, khóe môi nâng nhẹ, hơi

cười, biểu hiện trên mặt ôn hòa vừa mức, lại mang theo khách sáo dối trá, "Nhan Nhan, đã lâu không gặp."

Toàn thân đều rơi vào trên giường mềm mại thoải mái, Quý Thư Nhan lại ngồi rất không an ổn, đôi mày thanh tú nhíu chặt, trong mộng hoảng hốt trở lại đêm hôm đó.

Quán bar xa hoa truy lạc, cô bị một đám bạn tốt vây ở bên cạnh, ăn mừng sinh nhật hai mươi tuổi của mình.

Mọi người đều là người trẻ tuổi khoảng chừng hai mươi tuổi, tính tình hoạt bát, thích chơi, xúm lại liên náo nhiệt không chút kiêng kỵ, hát vang vũ điệu nóng bỏng, hấp dẫn tất cả ánh mắt của tất cả khách trong quán bar.

Quý Thư Nhan có tính tình quật cường, bình thường coi như yên lặng, chỉ ở trước mặt Đứa Tri Hằng mới có thể đùa giỡn làm nũng không kiêng nể gì cả.

Nhưng ngày đó cô là thợ tình, bị đám bạn tốt nhiệt tình cổ động mấy cái, không ngừng nể mặt mũi uống hai ly rượu, cũng liên tục theo mấy người Tống Cảnh Huyền nhảy lên trên sân khấu cùng nhau lắc lư nóng bỏng, dáng người thiếu nữ yếu điệu động lòng người hấp dẫn không ít ánh mắt của đám đàn ông.

Nhảy múa một hồi đi xuống, tiếng vỗ tay như sấm động, nghe tiếng huýt sáo của nhóm khách ồn ào bên cạnh, Quý Thư Nhan say ngà ngà mông lung cũng không giận, hé miệng khẽ cười rồi đi thẳng xuống, cô cũng không phải là vũ nữ, dựa vào cái gì phải nghe bọn họ.

Nâng cằm lên ngồi ngẩn người ở bên quầy bar, chỉ cảm thấy toàn thân tỏa ra một luồng khí nóng, hương vị rượu

thêm đá lên cạnh lên uống một hơi cạn sạch, trong lòng lập tức khoan khoái không ít.

Ngày đó hẳn là rất vui vẻ, trong mộng khoe miệng Quý Thư Nhan cũng lộ ra một nụ cười nhân nhật, sau đó hình ảnh thay đổi một cái, tất cả lập tức hỗn loạn lên.

Cử quán bar âm ỉ đến long trời lở đất, giày vò một hồi thì cả đám đều uống say, Quý Thư Nhan nằm ngi ở trên người của Tống Cẩm Huyền, Hứa Tri Hằng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô như vậy, cực kỳ tức giận lôi kéo cô rời đi.

Đọc theo đường đi, động tác dắt cô đi rất thô lỗ, rất nhanh cô liền ói ra, cả người dơ bẩn ngồi phịch ở trên mặt đất.

Trong mộng Hứa Anh Tri Hằng cau mày, lại không hề do dự ôm cô, đến khách sạn bên cạnh thuê phòng, giúp cô dọn dẹp sạch sẽ, sau đó đốt lên ngọn lửa dục vọng kì lạ.

.....

Phòng khách sạn lộng lẫy, nam nữ đây đưa trên giường, hai thân thể trẻ trung va chạm vào nhau, mùi vị dục vọng đậm mỹ tràn đầy phòng, tiếng cô gái bị đau xin khoan dung, tiếng trầm ấm dịu dàng của người đàn ông, cuối cùng biến thành một khúc ngâm nga càn rỡ của nam nữ, một trận thịnh yến của tình dục. □

Trong giấc mộng Quý Thư Nhan biến thành người đứng xem, kinh hoàng nhìn một cuộc triển miên, nhìn khuôn mặt cô gái giống mình như đúc, sắc mặt ửng đỏ nghênh hợp với người đàn ông trên người, trong miệng mềm nhũn gọi tên Hứa Tri Hằng, rõ ràng là đắm chìm

trong ham muốn dục vọng, không có chút nào là không muốn.

Thấy vậy, Quý Thư Nhan giống như phát hiện chân tướng bí ẩn gì, đột nhiên tay chân luống cuống, muốn trốn, toàn thân lại bị đóng ở tại chỗ, động cũng không thể động, chỉ có thể trơ mắt nhìn người đàn ông trên giường đứng dậy.

Khuôn mặt của anh hoàn toàn mơ hồ, nhưng thân thể trần truồng đi tới trước mặt mình, trong âm thanh khàn khàn tràn ngập dục vọng: "Nhan Nhan, em thích anh, Nhan Nhan, em thích anh"

Trong âm thanh thích thú trên đầu của người đàn ông mang theo một vẻ mê hoặc, Quý Thư Nhan cố gắng muốn mở miệng phản bác, chợt nâng đầu đối diện với khuôn mặt người đàn ông, rõ ràng chính là mặt của Hứa Tri Hằng, nụ cười lưu manh, nét mặt thoả mãn giống như một con báo săn ăn no sau khi chém giết, toàn thân chứa đầy sức mạnh, lại không mất ưu nhã.

"Nhan Nhan, em là của anh, trốn không thoát."

Nhìn môi mỏng nhẹ nhàng khép mở, trên mặt Hứa Tri Hằng là kiêu ngạo lại mang theo một nụ cười tà ác xấu xa, khắp người Quý Thư Nhan đầy mồ hôi lạnh, nắm quyền để dành sức lực toàn thân tổng giận với anh: "Em không phải, em ghét anh nhất!"

"Anh không tin em, kẻ lừa gạt, em thích anh, em thích anh."

"Em không thích anh."

Ý định che giấu mập mờ bị người ta đoán được, Quý Thư Nhan hốt hoảng không thể giải thích, hô một tiếng "Không thích anh" ra miệng, sau đó, tỉnh mộng.

Cô kinh hoàng ngồi bật dậy, cho đến khi xác nhận bên cạnh không có bóng dáng của Hứa Tri Hằng, lúc này mới thở nhẹ một hơi, ngồi phịch ở trên giường, cả người đầy mồ hôi lạnh.

Đêm điên cuồng hôm đó đã là chuyện ba năm trước đây, nhưng tối nay nằm mơ thấy, lại giống như vừa mới xảy ra.

Tại sao đột nhiên nằm mơ thấy đêm hôm đó? Chẳng lẽ là bởi vì ngày hôm qua gặp lại. Nghĩ đến tối hôm qua bất ngờ gặp gỡ, Quý Thư Nhan quả thật không nhìn được muốn kêu lên ra tiếng.

Cõi đời này còn có ai gặp xui xẻo hơn cô sao? Trở lại chưa được mấy ngày, sao trời đất xui khiến gặp phải người không muốn gặp phải nhất.

Không, đây đều là một giấc mơ, mình ở trong mộng tham gia họp mặt bạn bè, sau đó gặp phải Hứa Tri Hằng.
. Dè cái trán, tê liệt ngã xuống ở trên giường, trong lòng Quý Thư Nhan lo lắng sâu sắc, cố gắng thôi miên mình.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 2.2

Chương 2.2:

Giờ phút này tim cô đập rộn lên, trong mộng bị kinh sợ cộng thêm tình huống ngày hôm qua vô tình gặp được, còn kinh khủng hơn ở trong mộng, đại não liền trống rỗng không biết nên nghĩ cái gì. Nếu như vậy, cô cũng không suy nghĩ nhiều, miễn cưỡng lấy một cái áo ngủ mới ra, chạy đến phòng tắm để tắm.

Không muốn trở về quê hương lại đến thành phố cô và Hứa Tri Hằng học đại học, rốt cuộc là vì công việc hay là vẫn mang theo mong đợi?

Đến tốt cùng sâu trong nội tâm còn có lý do gì không thể nói, cô không có tâm tình nghiên cứu kỹ, giống như dinendian. Một đêm kia, giữa hai người triền miên là tình đầu ý hợp, hay là hoang đường sau khi say rượu, cô không muốn suy nghĩ nhiều cũng không dám suy nghĩ nhiều.

Có một số việc vốn rất đơn giản, vừa nghĩ liền phức tạp, cho nên Quý Thư Nhan cũng có suy nghĩ lùi bước, thôi, đừng suy nghĩ lung tung nữa, trải qua ba năm, cô cũng không tin mình không được một ngày dễ dàng đối mặt với Hứa Tri Hằng, đứng ở một vị trí ngang nhau.

Tắm rửa, mặc một bộ áo ngủ rộng lưng thùng, đi vào trong phòng bếp nhỏ rót một chén cà phê.

Loại cà phê là cô chọn lựa từ trong cửa hàng độc quyền, mùi vị bình thường, uống không quá giống mùi vị cà phê mà mẹ tỉ mỉ xay ra, cũng mất hết hào hứng, tùy tiện uống vài ngụm đã để xuống, đi tới bên cửa sổ, vén rèm cửa sổ rủ xuống đất lên, nhìn nam nam nữ nữ đi tới đi lui trong khu, trên mặt lộ ra nụ cười buồn bã mất mát.

Cô nghĩ, hôm nay mình nên làm cái gì đây? Tiếp tục gửi lý lịch, nhưng trước đó gửi lý lịch đến công ty Hằng Viễn còn chưa nhận được bất kỳ phản hồi nào nên không có động lực; tìm d d l q d Tổng Cảnh Huyền chơi, cô ấy phải làm việc; mình đi ra ngoài mò mẫm đi dạo, sợ lại gặp phải người không muốn gặp.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn yên lặng đợi ở trong phòng là bảo đảm nhất, nếu buổi chiều không có gì ngoài ý muốn thì có thể ra ngoài vận động một chút, dù sao cũng không đến nỗi xui xẻo gặp lại anh như vậy.

Nhưng, lần này, dự đoán không tốt của Quý Thư Nhan lại được chứng thực một lần nữa.

Sự thật chứng minh, nếu như một người cố ý quên một số chuyện, đó cũng là có thể làm được, giống như Quý Thư Nhan ép buộc mình không nghĩ đến Hứa Tri Hằng nữa, cũng không tiếp tục suy nghĩ thêm.

Nhưng thú vị là, có lúc người ta càng sợ cái gì lại càng gặp phải cái đó, giống như có người chọc ghẹo mình trong bóng tối, làm cho người ta muốn chạy trốn cũng trốn không thoát.

Trở lại thành phố này không bao lâu, người biết số điện thoại di động mới của Quý Thư Nhan cũng chỉ có Tổng Cảnh Huyền, cho nên lúc

chuông điện thoại di động trên tủ đầu giường vang lên, cô gần như không thèm suy nghĩ, thấy một số xa lạ cũng không hề do dự đề xuống phím nhận, nhẹ nhàng nói một tiếng Hello ra khỏi miệng.

Kỳ quái là, người bên đầu kia điện thoại không trả lời ngay, chỉ có tiếng hít thở nhàn nhạt truyền tới.

"Hello, Tiểu Huyền, là cậu sao?" Đối phương gọi điện thoại nhưng không nói lời nào, cố ý hù dọa đối phương, đây là trò chơi mà trước kia Tống Cẩm Huyền, Quý Thư Nhan thường chơi, vào lúc này không nghe được người kia nói chuyện liền nghĩ đến trò chơi này, nụ cười sâu trên mặt Quý Thư Nhan làm hiện ra hai má lúm đồng tiền nhàn nhạt, lại cố ý làm ra vẻ khiếp sợ, "Cậu là ai nha, người ta rất sợ!"

Lại một hồi trầm mặc, ngay khi Quý Thư Nhan sắp muốn cúp điện thoại, một tiếng cười khẽ truyền tới, là một giọng đàn ông trong trẻo, trong âm thanh không che giấu được vui vẻ, anh nói: "Nhan Nhan, buổi sáng tốt lành."

Àm, Quý Thư Nhan cứng lại, sau đó nghĩ đến vừa rồi mình mới cột nhả, trên mặt lập tức hiện đầy đỏ ửng, gương mặt nóng lên, sau đó cúp điện thoại với khí thế sét đánh không kịp che tai, vút qua một bên, giống như điện thoại cầm trong tay của mình chính là một yêu quái ăn thịt người.

Hứa Tri Hằng, là Hứa Tri Hằng, nếu như vừa rồi còn có thể lừa gạt mình tối hôm qua gặp mặt là một giấc mộng, như vậy hiện tại cô cũng không tìm được lý do cho qua lòng hốt hoảng lo lắng của mình nữa.

Ngón tay run rẩy hai cái, Quý Thư Nhan phát hiện mình chính là một người hoàn toàn thất bại, mặc dù trong lòng an ủi mình bằng mọi cách, nhưng sự thật

không cho phép lừa gạt, cô không có dũng khí đối mặt với

Hứa Tri Hằng, nghĩ đến tên của người đàn ông này,

nghe được âm thanh của anh đều sẽ mất khống chế.

Đây cũng không phải là ý niệm mạnh mẽ có thể khống chế, giống như trình độ nguy hiểm của người đàn ông này, hiển nhiên đã khắc ở sâu trong trí nhớ, xóa đi không được.

Hiện tại đáng sợ nhất, cô lại cúp điện thoại của người này!

Từ nhỏ lớn lên cùng nhau, để Quý Thư Nhan biết Hứa Tri Hằng là một người đàn ông kiêu ngạo, chưa

Tren thực tế, tình cảnh ngày hôm qua gặp lại vô cùng hài hòa.

Nếu đi tới thành phố này, hai nhà còn là hàng xóm, Quý Thư Nhan đã dự định sẽ gặp lại Hứa Tri Hằng, nhưng cô không ngờ đột nhiên như thế, cho nên nhìn thấy anh cười nói an nhàn ngồi ở bên cạnh mình thì trong lòng liền hoảng hốt, còn có chút hoảng mang.

Ở trong trí nhớ của cô, Hứa Tri Hằng là một người đàn ông có chút kích động, tính khí không tốt lại nhỏ mọn, luôn trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau đối với cô.

Cho nên Quý Thư Nhan từng nghĩ lúc hai người gặp lại, anh nhất định sẽ lỗ mũi không phải là lỗ mũi, mặt không phải là mặt mà quả trách mình một phen.

Em ra khỏi nước một chuyến mà sao vẫn còn lộ dạng không có tiền đồ như vậy? Ai, nước ngoài không dễ giả mạo, lúc đầu anh cũng đã nói em chỉ có thể ở bên cạnh anh, có anh bảo bọc suốt đời, không ai dám ức hiếp em.

Còn không tin? Không phải bây giờ hỏi hận mới trở về ư, có muốn anh cho em mượn bả vai dựa vào khóc hay không? Mặc dù em khóc lên lộ mặt nước mũi, nước mắt, khó coi hơn người phụ nữ bình thường, anh cũng nhìn, ai bảo ngay cả thời điểm em mặc tã anh cũng đã thấy.

Em còn nhớ hay không, khi đó em xấu xí đến mức thiên lý bất dung, sao anh còn bảo vệ em nhiều năm như vậy. . . .
. . Ai ư, còn dám trừng anh, có phải không phục hay không, con nhóc xấu xa.

Nhưng nếu anh thất sát, thì anh sẽ không bao giờ gặp lại em.

lúng túng, tay chân luống cuống cho mình một cái ôm, sức lực lớn đến nỗi có thể siết cô gần chết, sau đó bàn tay vỗ vỗ bả vai cô không nhẹ không nặng, giọng nói ồm ồm như con vịt, đừng khóc, thật ra thì, cũng không xấu xí như thế.

A, đúng rồi, hiện tại giọng nói của Hứa Tri Hằng không khó nghe, biến thành người đàn ông thành thực ư nhỉ, không giống như thời kỳ vô giọng, nói chuyện ông ông, giống như con vịt.

Nghĩ tới đây, Quý Thư Nhan liền có chút không thể không chế được nữa. Tiên tưởng đến một số hình ảnh ban nãy, tưởng tượng ngày hôm qua nhìn thấy người đàn ông tuấn lãng ôm mình ở trong lòng an ủi, lập tức đỏ mặt, nhưng đợi cô vừa nghĩ đến người này là oan gia của mình, nhịp tim vừa tăng nhanh, lập tức đã tỉnh lại.

Cô đang làm cái gì, không lo lắng tiếp đó Hứa Tri Hằng có thể xuất hiện lần nữa không, lại tưởng tượng hình ảnh ôm ấp, cô nhất định điên rồi.

Mặt như đưa đám xoa xoa đầu, Quý Thư Nhan ép buộc mình không được suy nghĩ lung tung đến hình ảnh ảo tưởng vừa rồi nữa, mặc dù lúc cô đang ở nước Pháp cũng nằm mơ được hình ảnh kia mấy trăm lần, nhưng dù sao thực tế và ảo tưởng cũng không phù hợp, cô nghĩ nhiều lần hơn nữa cũng vô dụng.

Sợ dĩ Quý Thư Nhan lại thất bại như vậy, là bởi vì tình huống ngày hôm qua có chút không giống.

Gặp lại sau ba năm ly biệt, nếu như tình cảnh giống cô nghĩ, phát giận hoặc là cười lạnh, cô đều sẽ cảm thấy bình

thường, bởi vì đó là Hứa Tri Hằng.

Nhưng trên thực tế, Hứa Tri Hằng lại không hề đi lên trước cho mình một cái ôm đầy ấm áp, cũng không nói thẳng lúc trước em ra đi không từ biệt chộc tới anh, nhanh chóng nghĩ biện pháp lấy lòng anh, nếu không sẽ bị chết rất thảm.

Anh chỉ cười nhạt đi tới, thẳng thắn mà nói, nụ cười dịu dàng, không giống như Hứa Tri Hằng bại hoại cùng nhau lớn lên từ nhỏ đó, giống như là một người bạn hiền lành gặp lại tri kỷ.

Nếu như đây là Hứa Tri Hằng bày mưu kế, như vậy chúc mừng anh thành công.

Bởi vì Quý Nhàn mê muội, suy nghĩ vô số loại khả năng sau khi gặp lại, nhưng tuyệt đối không phải là lạnh nhạt trước mắt, đối mặt với mình ra đi không từ biệt sau đó lại đột nhiên xuất hiện, anh cười nói tự nhiên nói một câu đã lâu không gặp như vậy, lập tức khiến cho cô có loại cảm giác choáng váng không hiểu.

Cho nên sau đó ở trong lúc nói chuyện, cô vẫn chột mặt, nói cuộc sống của mình ở nước ngoài, sau đó nói tới nơi làm việc thì là công ty Hằng Viễn và tính toán sau này, còn có một chút lộn xộn.

Lúc ấy đầu óc trống rỗng, cả người đều ở trạng thái nói xằng nói bậy, giờ phút này cô hoàn toàn không nhớ nổi mình nói lung tung cái gì, chỉ nhớ rõ cuối cùng Tiểu Huyền nói một mớ dinendian.logidJon muốn về nhà, sau đó Hứa Tri Hằng nói muốn gọi xe giúp các cô, cô từ

chối, người đàn ông kia vui vẻ ra mặt rồi đưa họ đi ra khỏi quán cà phê, cũng không khiếm nhường nữa, không hề có một chút lưu luyến nào mà ngồi tắc xi rời đi.

Tất cả đều vượt ra khỏi tưởng tượng, đứng ở ven đường nhìn xe càng ngày càng xa, Quý Thư Nhan có chút may mắn Hứa Tri Hằng không dây dưa nhiều, nhưng trong lòng lại mờ hồ cảm thấy mất mát.

Ở trên đường trở về cùng Tống Cẩm Huyền, hai người cũng có chút không yên lòng, trở về chỗ ở lại nằm xuống nghỉ, cho tới bây giờ. Cô tỉnh lại, nhận được điện thoại Hứa Tri Hằng nói buổi sáng tốt lành, sau đó ngồi ngẩn người.

"Ông trời, phiền chết rồi!" Nghĩ tới một ngày một đêm hỗn loạn, Quý Thư Nhan ngã trên giường, cánh tay mảnh khảnh đâm lên giường, rồi cảm kêu thành tiếng.

Mặc dù tâm tình hơi vì Hứa Tri Hằng đột nhiên xuất hiện mà trở nên không giải thích được, nhưng đến buổi chiều, Quý Thư Nhan vẫn miễn cưỡng chỉnh sửa lại tâm tình của mình, đi ra bên ngoài vận động.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 3

Chương 3:

Thời tiết nắng ráo sáng sủa, trong không khí có chút khô nóng, Quý Thư Nhan đi dọc theo con đường lớn tới bên cạnh hồ nước nhân tạo cách đó không xa.

Vào lúc này người đi đường rất nhiều. nếu là bình thường cô chắc chắn

Vào lúc này, người đi đường rất nhiều, nếu là bình thường có chắc chắn lười ra ngoài, nhưng bây giờ khác biệt, thời khắc nhạy cảm như vậy, Quý Thư Nhan hơi sợ phải tự mình đợi một người, như vậy sẽ không tự chủ được mà suy nghĩ lung tung, hiện tại đi đến trong đám người, nghe tiếng nói cười ầm ĩ, ít nhất còn có thể phân tán suy nghĩ một chút.

Lòng không yên ngồi nửa giờ, lúc gần tối nhận được hai cuộc điện thoại, một là Tống Cẩm Huyền, nói là có việc gấp phải đi công tác, sợ không thể ở cùng với cô.

Nghe giọng áy náy của bạn tốt, Quý Thư Nhan lộ ra một khuôn mặt tươi cười với không khí, "Đi đi, mình cũng không phải là khách, nơi này chính là chỗ mình quen thuộc, yên tâm đi đi, mình chờ cậu trở về tụ tập tiếp."

Một người khác là Hứa Tri Hằng.

"Nhan Nhan, hôm nay em có thời gian rảnh không, đã ba năm chúng ta không gặp nhau, chẳng lẽ không muốn tụ họp với anh?"

Giọng điệu của anh rất dịu dàng, thái độ vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh giống như chuyện bị cúp điện thoại hoàn toàn không tồn tại.

Một tay siết điện thoại di động túa ra mồ hôi, Quý Thư Nhan nhìn hai bên xung quanh, đột nhiên âm thanh nhỏ đi, yếu ớt nói: "Anh Tri Hằng, bây giờ em đang có chút việc phải làm ở bên ngoài, thật sự không có thời gian, chúng ta có thể hẹn lần sau hay không?"

Nghe từ chối uyển chuyển thế, Hứa Tri Hằng trầm mặc một lúc, cũng không nhiều lời, "Được rồi, em hết bận rộn rồi lại nói."

"Dạ!" Vội vội vàng vàng cúp điện thoại, Quý Thư Nhan thở phào, đáng vẻ như trút được gánh nặng.

Mà ở cách hồ nước không xa, Hứa Tri Hằng nghe điện thoại di động tút tút một tiếng, một tay dựa vào trên cửa sổ xe chống cái trán, nhìn bóng dáng ngồi lẻ loi ở đó, nhìn bộ dạng cô để điện thoại di động xuống rồi thở phào một hơi, ánh mắt chợt lóe, khóe miệng lộ ra một nụ cười không rõ ý vị, "Mỗi lần nói dối đều hạ thấp giọng, thói quen của em vẫn chưa sửa đổi."

Mà Quý Thư Nhan, không hề cảm giác được mình bị người ta nhìn chăm chú, chẳng qua là cảm thấy hiếm khi thấy giọng điệu anh dịu dàng như vậy, trong lòng vẫn có chút thấp thỏm như cũ.

Chạng vạng tối thời tiết bắt đầu trở nên lạnh, lúc cô ra ngoài ăn mặc mỏng manh, lời kéo áo khoác vẫn có thể cảm giác được từng cơn ớn lạnh, dù sao cũng đến thời gian cơm tối, dứt khoát chậm bước trở về.

Trải qua cả ngày giày vò, vào lúc này thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, Quý Thư Nhan lại không có tâm tình nghĩ nhiều hơn nữa, nhưng đi tới cửa, liền thấy Hứa Tri Hằng.

Người đàn ông kia thành thơi dựa vào trên xe, trên mặt mang theo nụ cười nho nhã, hiển nhiên đang đợi gì đó.

Nguy rồi, lời nói dối của mình sắp lộ, đây là ý nghĩ đầu tiên của Quý Thư Nhan, ý nghĩ thứ hai chính là nhanh chạy trốn chết.

Đáng tiếc, cô còn chưa kịp biến ý tưởng thứ hai thành hành động, Hứa Tri Hằng vẫn không yên lòng đùa nghịch điện thoại di động đã thấy cô, bỗng đứng đứng dậy chậm rãi đi về phía cô, trên mặt là nụ cười dịu dàng có chút nhúc nhích, "Nhan Nhan, hết bận trở về rồi? Cuối cùng cũng đợi được em trở về, coi như trời không phụ người có lòng."

"Sao anh biết em ở chỗ này?" Lời nói dối sắp bị vạch trần, Quý Thư Nhan trở mặt đứng nhìn.

"Ngày hôm qua em nói cho anh biết, còn mời anh đến làm khách."

"Nào có." Cô tránh cũng không kịp thì sao có thể mời anh.

"Em quên rồi." Vẻ mặt của Hứa Tri Hằng rất ung dung, khóe miệng lộ ra nụ cười dịu dàng, "Mỗi lần em uống rượu say đều sẽ quên mọi chuyện, anh sẽ không trách em."

"Lần này em tuyệt đối không quên."

"Mỗi lần uống rượu xong em đều nói như thế ." Hứa Tri Hằng phản bác không nhanh không chậm, hình như nghĩ tới điều gì nên ánh mắt quét tới quét lui ở trên người cô, trên mặt treo nụ cười chỉ có thể gọi là bí ẩn nguy hiểm, "Còn nhớ rõ đêm sinh nhật hai mươi tuổi của em, em cũng uống say."

"Hứa Tri Hằng!" Gương mặt đột nhiên biến đỏ, Quý Thư Nhan ngăn cản anh nói tiếp, chỉ có thể khuất phục, nếu không cô tin tưởng người đàn ông này nhất định sẽ kiên trì tiếp tục dây dưa không ngừng, nói hết những lời không nên nhắc tới ra, "Em nhớ ra rồi, là em nói."

"Vậy thì tốt, em nhớ ra là tốt rồi, anh còn lo lắng quấy rầy hành trình bận rộn của em."

Hứa Tri Hằng nở nụ cười thành thật chất phác, nhưng Quý Thư Nhan thề, cô khẳng định mình thấy đáy mắt của người đàn ông này hiện lên một chút hài lòng khi quỷ kế thực hiện được.

Hứa Tri Hằng là cố ý, anh tuyệt đối là một người đàn ông cực kỳ xấu xa, mặc dù hiện tại giả bộ vô hại, nhưng anh biết rõ câu rất bận kia là lời nói dối, còn cố tình trịnh trọng

mở miệng nhắc tới, rõ ràng chính là muốn nhìn cô thất bại.

Nụ cười trên mặt muốn bao nhiêu lúng túng thì có bấy nhiêu lúng túng, Quý Thư Nhan giả vờ cười, cảm thấy

~~~~~

quân bách vì lời nói dối thập kém của mình, "Đúng vậy, lúc xế chiều thật sự... .. Bất lận." Bạn rộn tránh anh, cô không nói ra lời này, chỉ hung tợn làm làm ở trong lòng.

Ý vị sâu xa quan sát bộ quần áo đơn giản của cô, Hứa Tri Hằng cười ôn hòa lễ độ, "Không sao, dĩ nhiên anh thông cảm cho sự lộn rộn của em."

Mặc dù khuất phục, nhưng Quý Thư Nhan không tin lời nói này, cô nhớ tới hôm qua mình hoàn toàn không đề cập tới địa chỉ ở đây, nhưng nếu người khác tới, hiển nhiên trốn ở đó nữa cũng có chút kỳ lạ, cũng có vẻ mình có tội giết mình.

Nghĩ tới đây, cô ép mình lộ ra khuôn mặt tươi cười nhiệt tình, toàn tâm toàn ý đối phó với tình huống trước mắt, "Anh Tri Hằng, rất cảm ơn anh đến thăm em, chẳng qua hôm nay em thật sự hơi mệt mỏi, đi đường rất lâu, hơn nữa trong nhà rất lộn xộn, có thể hẹn nhau ngày khác hay không. . . . ."

Nhanh chóng lại không mất lễ phép ngăn cản anh ở phía dưới, khéo mắt Hứa Tri Hằng khẽ nâng lên, lộ ra vẻ thất vọng, "Nếu là như vậy, em lên nghỉ ngơi đi, thật ra thì hôm nay là anh cố ý đến tìm em, đã ba năm chúng ta không gặp nhau, thật sự nhớ em, nên đã đợi em hơn hai tiếng đồng hồ ở cửa ra vào! À, thôi, em đã lộn như thế, anh nên đi về trước."

Đáng may râu làm ra vẻ mặt vô tội lại mất mát như vậy, có thể sẽ làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ, nhưng để ở trên người Hứa Tri Hằng lại khác biệt, anh vốn có loại bản lĩnh này. Làm ra động tác như thế chẳng những không

như này, cảm xúc động tác như thế nhưng không khiến người ta chán ghét, lại làm cho Quý Thụ Nhan cảm thấy mình có phần quá đáng.

Trừ đi một đêm dây dưa kia, Hứa Tri Hằng vẫn là thanh mai trúc mã càng ngày lớn lên từ nhỏ với cô, chẳng lẽ chỉ bởi vì một đêm dây dưa đó, sau này liền trốn tránh không qua lại ở mọi nơi sao?

Quý Thụ Nhan đột nhiên cảm thấy cách làm của mình quá ngây thơ, trong lòng mềm nhũn, một lời buông lỏng phòng bị đã nói ra miệng: "Nếu anh không ghét bỏ, đi lên ngồi một chút. . . . ."

Ở trong cái nhìn chăm chú sáng rực của Hứa Tri Hằng, cô không thoái mái bỏ sung một câu, "Ừ, dù sao anh cũng biết từ trước đến giờ em không giỏi dọn dẹp phòng, không chê lộn xộn là tốt rồi."

Nói xong những lời này mới hậu tri hậu giác ý thức được mình nói cái gì, Quý Thụ Nhan lập tức hơi quẩn bách, nhất là khi thấy Hứa Tri Hằng cười mỉm, ánh mắt giao hoạt giống như hồ ly.

Hứa Tri Hằng nhìn chằm chằm vào Quý Thụ Nhan, khẽ đồng ý, "Được!" Trong lòng bởi vì một câu anh biết kia mà trở nên mềm mại, nhân tiện nhìn cái gì cũng thuận mắt, ngay cả tức giận vì mình đợi hơn một tiếng đồng hồ cũng đều tan thành mây khói, trước mắt chỉ có khuôn mặt lo sợ bất an của Quý Thụ Nhan.

"Ừ, em dần dần đi lên."

Quý Thụ Nhan ở lầu 15, lúc hai người sồna vai đứng ở

trong thang máy thì tâm tình vẫn còn hơi thấp thỏm, nhưng đợi đến khi vào nhà, lại cảm thấy sự khản trương của mình thật là buồn cười. Nếu như có thể xem Hứa Tri Hằng như một người bạn đã lâu không gặp, thăm hỏi như vậy thì có gì kỳ lạ chứ.

Để anh ngồi xuống sofa ở phòng khách, cô đi pha cà phê.

Trên người mẹ Quý có một sở thích nhỏ, thích hý hoáy với ẩm cà phê, Quý Thư Nhan là con gái nên mua dầm thắm đất, tự nhiên cũng thích cảm giác khổ sở đó, nhưng lại pha ra mùi vị bình thường.

Nhìn cô thuần thục hý hoáy với bộ đồ kia, Hứa Tri Hằng cảm thấy rất kinh ngạc, trước kia Quý Thư Nhan được người nhà cưng chiều quen, không có chút thiên phú nào với việc nhà, ngốc đến mức làm cho người ta cau mày, nhưng bây giờ đã có thể sinh hoạt độc lập.

Nhìn căn phòng trước mặt cô, quét dọn rất sạch sẽ, chỉ là trang trí có chút tùy ý, không hề hồng hét giống như cô nói, căn nhà không tính là lớn, thậm chí ở trong mắt của Hứa Tri Hằng có chút chật hẹp, chỉ có điều chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ, phòng bếp toilet không thiếu, còn có một quầy bar nhỏ đơn giản, cũng rất thích hợp cho một người ở, ấm áp sạch sẽ.

Đưa cà phê cho Hứa Tri Hằng, hai người mặt đối mặt ngồi ở chỗ đó, Quý Thư Nhan cau mày lại triển khai, sợ bị Hứa Tri Hằng nhìn ra mình khản trương.

Lại nhìn Hứa Tri Hằng, rõ ràng tự tại hơn nhiều, áo khoác tùy ý thả ở trên ghế sofa, cà vạt cũng tháo xuống,

*cả người rất thoải mái ngồi ở chỗ đó, ngón tay thon dài
bung cái ly, thái độ cũng thành thơi, luôn mang theo nụ
cười trước sau như một.*

*Đĩ nhiên, phần thành thơi này nhìn ở trong mắt Quý
Thư Nhan lại thật sự có chút kỳ lạ nên trong lòng hơi lo
lắng.*

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 3.2

Chương 3.2:

Cô thận trọng quan sát người đàn ông đối diện, cho ra một kết luận, Hứa Tri Hằng trở nên không giống như Hứa Tri Hằng nữa, trước kia anh luôn kiêu ngạo, tài năng lộ rõ, thích khiêu khích cô, lời nói cử chỉ có một loại mùi vị của con em hoàn khố*.

*hoàn khố: quần lụa, con em hoàn khố ở đây chỉ con cháu nhà giàu.

Nhưng nhìn lại người đàn ông trước mắt, trên mặt mỉm cười hòa nhã, ánh mắt dịu dàng có thể néo ra nước, mọi cử động đều lộ ra vẻ tao nhã, quả thật giống như biến thành một người khác.

"Cuộc sống ở bên ngoài thế nào, quen hay không quen?" Khuấy động cà phê, Hứa Tri Hằng mỉm cười hỏi.

"Cũng được, lúc đầu có chút không quen, về sau cũng quen hơn."

"Ừ, nhìn ra được em ở nước Pháp cũng không tệ, toàn thân. . . . .
Thay đổi rất nhiều." Hứa Tri Hằng suy nghĩ rất nhiều từ ngữ hình dung, cuối cùng cũng không nói ra.

Ánh mắt của anh dừng lại ở trên người Quý Thư Nhan rất lâu, con mắt càng thâm trầm.

"Thật sao?" Trái tim đập mạnh thành thịch, lại không thể để lộ hết hoảng của mình ra ngoài, Quý Thư Nhan cố gắng giữ nguyên mỉm cười trả lời, tay phải đang cầm ly cà phê cũng không tự chủ nắm chặt, chậm rãi chuyển động cái ly, "Là thay đổi tốt hay là thay đổi xấu?"

Hứa Tri Hằng rất bình tĩnh liếc mắt nhìn động tác nhỏ của cô, mắt đầy ý cười, "Tốt."

"Em còn tưởng rằng là xấu."

"Sẽ không, em ở trong mắt anh đều là tốt." Nhíu mày cười một tiếng, Hứa Tri Hằng ném xuống một câu nói như thế, giữa lông mày là một loại bá đạo tràn đầy tự tin.

"Thật sao?" Trái tim giật mình áy náy, cô khẩn trương cúi đầu, không dám nhìn Hứa Tri Hằng.

Nhìn Quý Thư Nhan nửa rũ đầu chuyển động ly cà phê trong tay, thỉnh thoảng nâng đầu cười một tiếng, con mắt trong suốt lóe sáng, cả người đều lộ ra sức sống, nhưng trong ánh mắt kia còn cất giấu một sự kháng cự không nói ra. . . . . Kiều ngạo, tự tin, còn lẫn lộn một chút cẩn thận, thích chuyển động cái ly, người con gái trước mặt và cô gái cột tóc đuôi ngựa mấy năm trước có rất nhiều điểm giống nhau, nhưng, lại có chút khác biệt mơ hồ.

Ngay từ đầu đến bây giờ, nếu thật sự muốn Hứa Tri Hằng nói cô thay đổi thế nào, có lẽ chuyện ngày hôm nay có thể nói rõ tất cả, Quý Thư Nhan bắt đầu phòng bị anh, đây chính là thay đổi lớn nhất sau khi rời đi.

Hứa Tri Hằng đắm chiêu suy nghĩ, Quý Thư Nhan lại bị ánh mắt rất có thâm ý vừa rời của anh làm cho càng phiền não hơn, đứng ngồi không yên, chỉ muốn lập tức chạy trốn.

"Em lại không cảm thấy mình thay đổi." Cô không phản bác được, chỉ có thể ứng phó khô khan buồn chán.

Có lẽ giọng điệu lừa gạt quá mức rõ ràng, ánh mắt Hứa Tri Hằng nhìn cô vừa trầm xuống, ánh mắt sâu thẳm làm cho trong lòng người ta chột dạ, không dám nhìn thẳng.

"Anh Tri Hằng, anh thì sao?"

"Anh cảm thấy."

Yên lặng chốc lát, hai người đồng thời mở miệng, lại đồng thời dừng lại, ánh mắt giao nhau đến một chỗ đều là sửng sờ, lại không nhịn được cười ra tiếng.

"Quy tắc cũ, em nói trước đi." Một nụ cười ăn ý phá vỡ lúng túng, Hứa Tri Hằng nghiêm túc nhìn cô, bày ra tư thế ngồi ngay ngắn lắng nghe.

"Em . . . . Em không có gì nha, thật ra thì chỉ muốn hỏi anh sống có tốt hay không, nhưng nhìn dáng vẻ của anh bây giờ, hẳn là rất tốt." Quý Thư Nhan khó khăn nói xong một câu, trên mặt treo nụ cười cứng rắn nặn ra.

Ông trời, cô hi vọng giây phút này có thể sớm kết thúc một chút, hoặc chỉ là một giấc mơ, rõ ràng ở giữa hai người ngăn cách gì đó, rồi lại không thể giải thích rõ, cảm giác như thế thật sự rất không thoải mái.

Huống chi chính cô cũng không biết rõ, mình hỏi vấn đề này, rốt cuộc muốn nghe được đáp án gì, là muốn nghe Hứa Tri Hằng nói anh sống không tốt, hay là rất tốt?

Nếu như anh nói không tốt, trong lòng sẽ cảm thấy có lẽ cô rời đi cũng có một chút ảnh hưởng đối với anh, lúc này sẽ không khỏi làm cho cô cảm thấy thỏa mãn: nhưng nếu như anh nói sống rất tốt thì sao, cô nên may mắn

hay là mất mát đây?

Quý Thu Nhân có chút mâu thuẫn, bởi vì cô phát hiện sau mấy năm xa cách gặp lại, cô lại còn thói quen không tự chủ mà suy đoán suy nghĩ của người đàn ông này, hơn nữa tâm tình của mình cũng sẽ phập phồng bất định theo.

Đây tuyệt đối không phải một hiện tượng tốt, Quý Thu Nhân nhắc nhở mình ở trong lòng.

Nhiều thế hệ nhà họ Hứa làm kinh doanh, từ nhỏ thường thấy bạn tôi tôi đi trong cuộc làm ăn nên quen suy đoán ý tứ của người khác, trước đây tuy Hứa Tri Hằng còn trẻ tuổi nhưng suy nghĩ cũng có mấy phần gian xảo, hơn nữa ở trước mặt thiếu nữ mười mấy tuổi đạo hạnh quá cạn như Quý Thu Nhân, anh phí ít sức lực là có thể thấy tâm tình của cô biến hóa rất rõ ràng.

Nhưng bây giờ mặt đối mặt nhìn Quý Thu Nhân không ngừng biến đổi biểu tình như thế, vậy mà anh có chút không nắm đúng rốt cuộc cô đang suy nghĩ cái gì, sao cảm xúc lại biến hóa nhanh như vậy? Nhưng không vội, anh có nhiều thời gian từ từ làm rõ ràng.

Có đoạn nhạc đệm nhỏ vừa rồi, Quý Thu Nhân tự tại không ít, cảm xúc lúng túng xưa tan hầu như không còn, nói tới chuyện thú vị trong ký ức, thời gian cũng bắt tri

vui đùa với anh.

Chờ khi điện thoại Hứa Tri Hằng reo, cô mới chú ý tới hai người đã ngồi hơn nửa giờ.

Liếc mắt nhìn chữ "Tăng" nhảy trên điện thoại di động, Hứa Tri Hằng buông tay, "Bạn làm việc, anh đi nhận điện thoại."

"Xin cứ tự nhiên."

"Có chuyện gì. . . . . Phần tài liệu kia ở trên bàn của mình. . . . . Đúng, góc trên bên phải. . . . . Đúng. . . . ."

Nhìn anh không hề e dè nghe điện thoại ở trước mặt mình, trong lòng Quý Thanh Nhân có loại cảm giác kỳ dị, không thể không chế suy nghĩ mà nghĩ đến trước đây.

Hứa Tri Hằng lớn hơn cô bốn tuổi, lúc cô vẫn còn ở đại học, anh đã bắt đầu tự mình tiếp xúc với chuyện của công ty, mỗi lần nhận được điện thoại, nhìn anh làm ra vẻ hàn huyên cùng người ở trong điện thoại, cô đều sẽ thả nhẹ bước chân chạy đến phía sau người anh, đột nhiên nắm ở cổ của anh, không đứng đắn gãi eo ếch nhay cảm của anh hoặc là hà hơi ở bên tai, xuất ra tất cả vốn liếng làm cho anh phân tâm, sau đó khiến cho anh oán giận, cúp điện thoại tới trừng phạt cô, hơn nữa quăng xuống lời nói hung ác sau này cũng sẽ không cho cô có cơ hội như thế.

Nhưng đợi đến lần sau, anh vẫn sẽ không hề e dè nhận điện thoại của công ty ở trước mặt cô, sau đó lặp lại mỗi một lần trên chọc và chơi đùa.

Nghĩ tới đây, Quý Thục Nhan cúi đầu cười, lắc lư ly cà phê trong tay, cô kiên nhẫn chờ cú điện thoại kia kết thúc, thấy anh cau mày thì vẻ mặt lạnh nhạt cười một tiếng, "Có phải công ty có việc bận hay không?"

Hứa Tri Hằng vốn có kế hoạch muốn làm mặt dày ở lại dùng cơm, không ngờ bản tốt lại xảy ra chuyện xấu, bây giờ nhìn bộ dạng Quý Thục Nhan muốn tiễn khách, đành phải bất đắc dĩ đáp lại: "Đúng vậy, quả thật công ty có chút chuyện."

"Vậy anh đi làm việc trước đi."

"Nhan Nhan, vậy lần sau chúng ta gặp lại."

Cầm áo khoác đưa tới giúp anh, hai người yên lặng đi xuống dưới lầu, Quý Thục Nhan nghĩ, mình phải nói chút gì, nhưng nên nói cái gì đây?

Nói rằng gặp lại sau, nhưng đáy lòng cô cũng không muốn thấy Hứa Tri Hằng nhiều, ngay cả hôm nay, nếu không phải nói dối bị bắt lại thêm một lúc mềm lòng, ngay cả lần gặp mặt này cô cũng không tình nguyện, ít nhất đại não còn hỗn loạn từng bình mấy ngày này.

Hoặc là nói hôm nay nói chuyện phiếm với anh rất vui vẻ.
..... Quá xa lánh, lại còn dối trá, cô sẽ không nói như thế.

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có trầm mặc.

Hứa Tri Hằng cũng không có nhiều lời, chỉ thả chậm bước chân phối hợp với cô, hai người mỉm cười trên mặt

sóng vai đi, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, yên lặng bình thản, hấp dẫn tất cả ánh mắt của người khác.

"Nhan Nhan, đúng rồi, lần trước em nói vẫn còn đang tìm việc làm đúng không?" Đúng ở trước xe, Hứa Tri Hằng khẽ mỉm cười, "Có cần anh giúp một tay hay không?"

"Không cần, em tự tìm là được rồi." Liên tục khoát tay, Quý Thư Nhan từ chối, đều do Tống Cẩm Huyền miễn rọng, cứ phải thảo luận chuyện phỏng vấn với cô ở trước mặt Hứa Tri Hằng, lần này tốt rồi, anh cũng biết, "Mấy ngày trước em đã tìm được một công ty rất tốt để gửi lý lịch, nên rất nhanh sẽ có câu trả lời."

"Hi vọng thế." Hứa Tri Hằng nghe nói như thế thì nét mặt đột nhiên trở nên hơi kỳ quái, nhìn cô vài lần mới xoay người ngồi lên xe rồi đi.

Xuyên thấu qua kính chiếu hậu nhìn về sau, Quý Thư Nhan đã xoay người chậm rãi đi vào bên trong, nhìn bóng dáng yếu điệu đó, trên mặt anh treo nụ cười đầy đắc chí vừa lòng.

Đang đợi thông báo phỏng vấn của công ty kia. . . . .
Rất tốt, xem ra bọn họ rất nhanh có thể gặp mặt!

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Chương 4

Chương 4:

Lần đầu tiên phỏng vấn sau khi về nước, trong lòng Quý Thư Nhan rất

Lan đầu tiên phòng van sau khi về nước, trong lòng Quý Thư Nhan tại khẩn trương, đầu tiên là gọi điện thoại cho Tống Cẩn Huyền nói mình lo lắng, sau đó lại kéo hơn nửa tủ treo quần áo ra chọn lựa quần áo, đọc thuộc lòng bản tự giới thiệu mình.

Lo sợ bất an giằng co một giờ, cuối cùng cô mặc một bộ đồ công sở cũng không tính hài lòng chạy tới địa điểm phỏng vấn, công ty Hằng Viễn.

Đối với Quý Thư Nhan mà nói, công ty Hằng Viễn cũng không tính là tiếng tăm lẫy lừng, trên thực tế ba năm trước đây lúc cô rời đi còn chưa có danh tiếng gì, cho nên ban đầu cô cũng không chú ý, lên mạng thấy tin tức liền thử có chút ít còn hơn không mà đưa lý lịch.

Nhưng sau đó cô lại nói chuyện mình gửi lý lịch cho Tống Cẩn Huyền, trong nháy mắt đó ánh mắt Tống Cẩn Huyền nhìn cô rất quý dị, nhìn cô chăm chăm thật lâu, cuối cùng mới nói trước mặt Hằng Viễn vốn là công ty cực kỳ có triển vọng, khích lệ cô đi phỏng vấn.

Cũng chính bởi vì một câu công ty cực kỳ có triển vọng kia, Quý Thư Nhan mới kiên định mình nhất định phải can đảm đi phỏng vấn.

Vào giờ phút này, cô cầm tư liệu của mình đứng ở bên ngoài phòng phỏng vấn, nhìn từng ứng viên đi vào lại ra ngoài, khẩn trương trong lòng lại leo thang. Nhưng nghĩ lại lại cảm thấy quyết định của mình không sai, nhìn nhóm người muốn vào công ty Hằng Viễn đông đúc thì cũng biết, công ty này nhất định rất tốt.

Ừ, chính là Hằng Viễn rồi, cố gắng lên, Quý Thư Nhan an ủi mình ở trong lòng.

Tích tích tích, điện thoại di động nhận được tin nhắn, mặc dù âm thanh này rất nhỏ, nhưng ở trong hoàn cảnh yên tĩnh này lại khiến cho đông đảo ứng viên trước mặt khẩn trương, đều quàng ánh mắt qua.

Một tay ôm tài liệu, vừa ấn di động, Quý Thư Nhan đáp lại bằng nụ cười áy náy, lúc này mới cúi đầu kiểm tra nội dung tin nhắn.

Nhan Nhan, cố gắng lên!

Là Hứa Tri Hằng gửi tới, bốn chữ đơn giản, làm cho Quý Thư Nhan không hiểu gì, cố gắng lên cái gì, anh biết hôm nay mình phải phỏng vấn sao? Cũng sẽ không.

Muốn gửi lại tin nhắn hỏi tại sao anh gửi tin nhắn khó hiểu, nhưng lại có mấy người tham gia phỏng vấn lần lượt ra ngoài, nhìn số người càng ngày càng ít, thật sự không có tâm tình hỏi rõ Hứa Tri Hằng có ý gì, dứt khoát không nhìn.

Ngay lúc Quý Thư Nhan đang tự hỏi, buổi phỏng vấn vào Hằng Viễn công ty vẫn còn đang tiến hành.

Nộp đơn vào công ty nhiều như vậy, phần lớn nhóm ứng viên đều lo lắng, mà ở trong phòng phỏng vấn, nhóm quản lý như trách phỏng vấn

lặng, mà ở trong phòng phỏng vấn, nhóm quản lý phụ trách phỏng vấn đều nơm nớp lo sợ, mọi người như đứng đông lửa, không hiểu chỉ một buổi phỏng vấn nhỏ, sao ông chủ lớn lại xuất hiện ở nơi này, vẫn còn cúi đầu đùa nghịch điện thoại di động của mình, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng làm cho người ta như tắm gió xuân.

Nhóm quản lý đương nhiên không dám hỏi tới những vấn đề đó, chỉ có thể thận trọng, khiến cho mình ở trong lúc vô tình dừng chạm vào đỉnh đầu của ông chủ, mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh, bộ dạng nghiêm túc hiên ngang lắm liệt.

Tâm tình như vậy rất nhanh truyền đến trên người ứng viên tham gia phỏng vấn, mỗi người đều tràn đầy lòng tin đi vào, ủ rũ cúi đầu đi ra.

Vẫn chú ý về mặt các ứng viên, tất cả đều không tránh được ánh mắt của Quý Thư Nhan, cho nên trước khi cô đẩy cửa đi vào, giúp mình lấy hết dũng khí, mới nở nụ cười tràn đầy lòng tin trên mặt rồi đi vào.

Sau khi nhìn thấy Hứa Tri Hằng ngồi ở vị trí phỏng vấn, nụ cười trên mặt cô cứng lại.

Không đợi cô suy nghĩ nhiều, người phỏng vấn đã theo thói quen mà để cho cô tự giới thiệu mình trước.

Hứa Tri Hằng, tại sao anh lại ở chỗ này?

Lắp ba lắp bắp tự giới thiệu mình, trong đầu Quý Thư Nhan chỉ quanh quẩn một ý nghĩ này, cho đến trong khi tiến hành phỏng vấn cũng không rõ, rõ ràng là một cuộc phỏng vấn bình thường, sao lại gặp anh?

"Quý tiểu thư, theo lý lịch sơ lược của cô chúng tôi thấy ngành học chính của cô. . . . ."

"Trong lý lịch sơ lược của cô ghi cô từng có một công việc rất tốt ở nước ngoài, tại sao lựa chọn trở về nước?"

"Quý tiểu thư, một vấn đề cuối cùng, sao cô lại muốn đến buổi phỏng vấn của công ty chúng tôi?"

Trong ánh mắt lộ ra hốt hoảng, Quý Thư Nhan khó khăn ứng phó những vấn đề này, không phải là bởi vì không chuẩn bị trước, mà bởi vì người hỏi cô những vấn đề này là Hứa Tri Hằng.

Nhìn Hứa Tri Hằng ngồi nói ở đối diện, ánh mắt sắc bén rơi vào trên người mình, cả người đều là hơi thở lạnh lùng, không chút khách khí hỏi ra một chuỗi vấn đề, Quý Thư Nhan có chút choáng váng.

Hứa Tri Hằng trước mắt. . . . . Sao giống như thay đổi hoàn toàn thành một người khác, khác với thiếu niên trong trí nhớ, cũng khác với người vừa mới gặp vài ngày trước đó.

Người đàn ông trước mặt, trên mặt không có vẻ tươi cười, chỉ hỏi ra những điều muốn biết đáp án. ánh mắt nhìn cô nghiêm trang thản

những đứa trẻ được dịp ăn nhấm nhấm có vẻ ngon miệng lắm. Anh
nhiên như thế, giống như cô đối với anh mà nói chỉ là một thí sinh
phỏng vấn rất bình thường, không quan trọng.

Sao anh không hề giật mình khi cô xuất hiện ở trước mặt anh, công ty
Hàng Viễn lại có quan hệ gì với anh?

Những nghi vấn này giống như bí ẩn xoay tròn bao vây Quý Thư Nhan,
cho đến một giây phỏng vấn sau cùng vẫn không hiểu rõ, chỉ có thể
thần thờ trả lời vắn tắt.

"Được rồi, Quý tiểu thư, rất cảm ơn cô đã tới tham gia lần phỏng vấn
này, chúng tôi đã giữ tài liệu, chờ sau khi nghiên cứu xong thì chúng
tôi sẽ thông báo kết quả phỏng vấn cho cô."

Mặt không gợn sóng thu hồi lý lịch cá nhân của Quý Thư Nhan, Hứa Tri
Hàng nghiêm túc trả lời, mà Quý Thư Nhan chỉ có thể giữ vững khuôn
mặt tươi cười đã gần như cứng ngắc, "Cảm ơn ngài cho tôi cơ hội này!"
Đứng dậy, khom lưng cảm ơn, sau đó chật vật xoay người rời đi.

Quý Thư Nhan nghĩ, nếu như cô đợi thêm một phút nữa, mình nhất
định sẽ điên mất.

Ở trong trí nhớ của cô, cho tới bây giờ Hứa Tri Hàng đều là dáng vẻ
con cháu nhà giàu bất cần đời, bình thường cà lơ phất phơ không
nghiêm chỉnh, còn đặc biệt thích ức hiếp mình, có thể tưởng tượng vừa
rồi nhìn thấy Hứa Tri Hàng, dáng vẻ trang nghiêm, nói năng ưu nhã,
ánh mắt

sắc bén, toàn thân đều lộ ra vẻ chững chạc lẫm liệt động thời
gian, rõ ràng chính là mẫu nam sĩ thành công mà phụ nữ
ngưỡng mộ trong lòng, sao còn có thể tìm được một chút
dấu vết ngày xưa.

Sự phát hiện này khiến Quý Thư Nhan kinh ngạc mãi,
thậm chí vượt qua buổi phỏng vấn mà mình mong đợi.

Trí nhớ của mình còn dừng lại ở ba năm trước đây lúc hai
mười tuổi, mà trong lúc bất tri bất giác đó Hứa Tri
Hàng đã sớm biến thành một người khác, một người đàn
ông thành công có thể làm tất cả lòng của phụ nữ muốn
hướng tới.

Tại sao một người có thể thay đổi lớn như vậy trong ba
năm ngắn ngủi, quả thật chính là biến chuyển thay da đổi

thịt.

Mặc dù những năm này cô không ngừng thuyết phục mình bỏ tất cả xuống, nhưng Quý Thư Nhan phải thừa nhận, cô không đi được cảm, không thể buông xuôi tất cả, nhưng, ở trong nháy mắt cô vừa mới nhìn thấy một Hứa Tri Hằng khác, một suy nghĩ mãnh liệt đột nhiên xông lên đầu.

Có lẽ, ở trong lòng Hứa Tri Hằng, đã bỏ qua tất cả quá khứ, tình cảm u mê, rung động ban đầu, còn có một đêm không quên được kia, tất cả kỷ ức này đối với Hứa Tri Hằng mà nói đã trở thành gánh nặng.

Ngay cả cô người ở trong lòng anh cũng không còn là Nhan Nhan lúc trước, mà chỉ là một người hàng xóm chơi đùa từ nhỏ đến lớn, chỉ là Quý Thư Nhan bình thường, nếu như không phải như thế, trong lần đầu tiên gặp lại người đàn ông này sẽ không lạnh nhạt như vậy, lúc phỏng vấn cũng sẽ không dùng ánh mắt lạnh lùng như vậy để nhìn mình.

Trong đầu lần lượt nhớ lại những ngày gặp nhau, nghĩ tới những ngày ở chung giống như chứng thực suy đoán này, Quý Thư Nhan chỉ cảm thấy hô hấp cứng lại, tim tràn ra một cảm giác chua xót.

Đây là thế nào, cô không thoải mái cái gì, không phải hi vọng tất cả đều đã là quá khứ sao? Tại sao sau khi nhìn thấy ngày hôm nay Hứa Tri Hằng hoàn toàn khác biệt, cô còn có thể đau lòng như thế?

Xem ra, không buông ra, cho tới bây giờ đều là cô, có một

sơ việc ở bên trong lòng của Hứa Tri Hằng, cô lẽ đã sớm vật đổi sao dời, một chút cũng không có dấu vết.

Quý Thư Nhan không suy nghĩ thêm chuyện phỏng vấn thành công hay không thành công nữa, hiện tại trong lòng của cô chỉ có một loại cảm giác, đó chính là khổ sở khó hiểu. Nếu như sớm biết công ty này có liên quan với Hứa Tri Hằng, cô nhất định sẽ chọn không xuất hiện ở hiện trường phỏng vấn, nhưng mà bây giờ nói những chuyện này đã hơi chậm.

Bước nhanh về phía thang máy, Quý Thư Nhan vội vàng muốn thoát khỏi chỗ này, ngay cả tài liệu trong tay rơi trên mặt đất cũng chẳng muốn nhặt lên, một mực muốn chạy đi.

Hằng Viễn, Hứa Tri Hằng. . . Hai cái tên này xuất hiện xen kẽ ở trong đầu cô, khiến cho cô cảm thấy mình rất uất ức, trốn tới trốn lui, người đàn ông này lại đúng là âm hồn bất tán ở trong cuộc sống của mình.

Hô hấp dồn dập đi đến chỗ thang máy, Quý Thư Nhan ném tài liệu chuẩn bị cho buổi phỏng vấn vào trong thùng rác, theo đám người đang chờ thang máy tiến vào thang máy, tâm tình vẫn rất lâu không thể bình phục.

Lúc tới hăng hái hùng hục, lúc đi tức giận đầy bụng, rốt cuộc cô đắc tội với ai, tại sao ai cũng có thể ức hiếp cô, đáng chết! Ngay cả thang máy này cũng đối nghịch với cô, mỗi một tầng đều phải dừng lại, người người chen nhau giống như đến chợ bán thức ăn.

Ông trời, có thể đừng làm khổ cô nữa hay không, để cho cô vui vui vô vô đi khỏi tòa cao ốc này có được hay không?

Cô vẫn vẫn và và và không thể nào có thể có thể không.

Theo một tiếng "Leng keng" vang lên, cuối cùng thang máy đến lầu một, không kiên nhẫn giắt sợi tóc rì xuống đến sau tai, Quý Thư Nhan theo đám người đi ra ngoài, liếc mắt nhìn mình nhếch nhác ở trên cửa thang máy bóng loáng, dở khóc dở cười.

Bên ngoài cao ốc, ánh mặt trời chói mắt treo trên đỉnh đầu, một tay Quý Thư Nhan chống đỡ ở trên trán, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn bầu trời, cảm thấy mắt càng chưa xót hơn, một cảm giác ấm áp muốn trào ra.

Thôi, không cần nghĩ nữa, dứt khoát rời khỏi thành phố này. . . . . Quý Thư Nhan an ủi mình như vậy.

Cô bước nhanh hơn về phía trước, lộ dạng mắt hờn mắt vĩa, ba phen mấy lần thiếu chút nữa đụng vào người khác, ngay khi cô lại một lần nữa sát vai với người khác, một cái tay bắt được cánh tay của cô, đột nhiên kéo ra, làm cho cô thiếu chút nữa ngã nhào.

"A!" Khẽ kêu dồn dập một tiếng, Quý Thư Nhan lắc lư xoay người, tức giận mắng: "Đừng kéo tôi." Không ngờ nhìn thấy Đứa Tri Lăng thờ hờn hển trước mặt, bất mãn trong lòng đột nhiên bộc phát, "Tại sao anh phải đuổi theo ra đây, buông em ra!"

Quý Thư Nhan cảm thấy cuộc sống của mình quả thật đã thành một màn kịch bị Đứa Tri Lăng thao túng, rốt cuộc cô đã làm sai điều gì, tại sao phải bị dày vò?

"Buông em ra!" Trên mặt là lửa giận không đè nén được, Quý Thư Nhan hiếm khi không để ý hình tượng mà hô

thành tiếng như vậy.

Bởi vì Hứa Tri Hằng chạy từ cầu thang xuống nên mệt mỏi thở hồng hộc, không hề luông lóng trối luộc đối với cô, trên mặt lộ ra nụ cười quen thuộc, "Không luông."

"Diễn nhân vật quan trọng rất vui vẻ sao? Buông em ra!" Quý Thư Nhan vội vã muốn rời khỏi, không muốn dây dưa nhiều hơn nữa.

"Không dễ chơi." Biết rõ đây chỉ là chất vấn của cô, Hứa Tri Hằng lại nghiêm túc trả lời.

Nghe vậy, Quý Thư Nhan chỉ ước trong tay mình còn có thứ gì đó, cô có thể ném thật mạnh vào trên mặt Hứa Tri Hằng.

Hứa Tri Hằng trước mắt giống như lại biến trở về dáng dấp ban đầu của anh, vô lại, bá đạo còn không nói đạo lý, nhưng những thứ này cũng không thể khiến Quý Thư Nhan quên vừa rồi mới tận mắt thấy một mặt khác của người đàn ông trước mặt.

"Hứa Tri Hằng, anh cho rằng anh là ai, Thượng Đế sao? Có thể tùy tiện muốn chơi người khác?"

"Anh không muốn vậy, Nhan Nhan, ban này chỉ là nhìn ở lập trường kinh doanh mà thôi."

Nhẹ nhàng giải thích, một bộ dạng hời hợt, thái độ của Hứa Tri Hằng làm cho Quý Thư Nhan cảm thấy không thoải mái hơn, giùng giàng muốn hất trối luộc ra, nhưng bởi vì cánh tay khẽ động bị đau, thiếu chút nữa thì

nước mắt trào ra.

Ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Quý Thư Nhan, Hứa Tri Hằng đột nhiên giang hai cánh tay ôm lấy cô, "Ngoan, đừng lo, có mặt nhiều người như vậy, anh chỉ có thể giả vờ như không biết em, nếu không em vào công ty nói không chừng sẽ có người ta loan truyền tiếng xấu, nói em dựa vào quan hệ của anh để sắp xếp vào công ty."

Hứa Tri Hằng làm một chuỗi động tác cực kỳ ăn khớp, Quý Thư Nhan lại bị cái ôm lâu ngày không gặp này làm hoảng sợ, thật lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần, cho đến khi cảm nhận được ánh mắt quan sát của những người đi đường thì mới lấy lại tinh thần, chống hai cánh tay lên muốn tạo ra khoảng cách.

"Buông em ra, bây giờ anh không sợ bị người ta nhìn thấy ư, đây chính là ở trước cao ốc công ty Hằng Viễn đây." Cái ôm vốn nên có ở ngày đầu tiên gặp lại đã thành công giảm bớt lửa giận của Quý Thư Nhan, trên mặt cô lộ ra một màu đỏ nhàn nhạt, miệng vẫn còn dám chống đỡ, "Ai nói em muốn vào công ty này, yên tâm đi, em sẽ không làm vẩn đục danh tiếng của anh."

Nếu nói hai người bọn họ da mặt của người nào dày hơn, không phải là Hứa Tri Hằng thì không ai có thể hơn.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 4.2

Chương 4.2:

Nghe lời này, chỉ thấy anh nghiêm túc liếc mắt nhìn đám người xung quanh, "Bọn họ muốn nhìn thì nhìn đi, trong thời gian ban này anh là người phỏng vấn em là ứng viên, biểu hiện của em đã phô bày thực lực, hiện tại sau khi chúng ta rời khỏi công ty, cũng chỉ là bạn bè cùng nhau lớn lên từ nhỏ."

"Hứa Tri Hằng. . . . . Buông tay ra." Tránh ra từ trong lòng của anh, Quý Thư Nhan mở to mắt nhìn, "Em thật sự không muốn dính dáng quan hệ đến anh."

"Vậy xem như anh đơn phương là được rồi." Hứa Tri Hằng thức thời không tiếp tục động tay động chân, nhưng nụ cười sáng lạn trên mặt cho thấy giờ khắc này tâm tình của anh có bao nhiêu vui vẻ.

Từ lần đầu tiên anh gặp được Quý Thư Nhan sau khi cô trở về nước, cô nhóc này đều không nóng không lạnh, thái độ hết sức tránh né, mặc dù ngoài miệng Hứa Tri Hằng không nói, khó chịu trong lòng cũng kiềm chế không biểu hiện ra, nhưng cũng không có nghĩa là đồng ý chấp nhận loại hình thức chung đụng này.

Mà mấy ngày nay lên kế hoạch, cũng chính là cái bẫy mà anh bố trí để phá vỡ trạng thái này.

Đầu tiên là ôn hòa gặp lại, sau đó gấp rút quan tâm, cuối cùng cộng thêm buổi phỏng vấn lạnh nóng xen kẽ hôm nay, anh có tự tin có thể khiến cho cảm xúc chân thật nhất mà Quý Thư Nhan cố gắng che giấu lộ ra ngoài, mà tình huống bây giờ, chính là chứng nhận anh đã thành công tốt nhất.

Mục đích của mình đạt được, tâm tình của anh cực tốt, không nhìn Quý Thư Nhan bất mãn đầy bụng, dặt tay của cô, Hứa Tri Hằng hài hước nói: "Nhan Nhan, chúng ta tìm chỗ tán gẫu, nếu không thật sự sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người."

Liếc mắt nhìn bốn phía, quả nhiên hai người bọn họ lôi kéo đã hấp dẫn càng ngày càng nhiều ánh mắt của người khác, Quý Thư Nhan quần bách cau mày, lại thoát không nổi tay Hứa Tri Hằng, chỉ có thể mặc cho anh lôi kéo mình đi tới dưới bóng cây bên cạnh cao ốc.

Đi tới chỗ cây cối che thoáng mát, Quý Thư Nhan nhìn chằm chằm tay Hứa Tri Hằng, "Buông ra."

"Em bảo đảm sẽ không chạy trước." Hứa Tri Hằng không hề mập mờ, hoàn toàn không cảm thấy mình đuối lý.

"Tại sao em. . . . . Được, em bảo đảm không chạy." Chớp mắt một cái, Quý Thư Nhan ngoan ngoãn đồng ý.

Bảo đảm không chạy, không chạy mới là lạ, dù sao thủ đoạn của Hứa Tri Hằng cũng đã không quang minh, cô không cần lời quân tử gì đó.

"Sảng khoái như vậy." Hứa Tri Hằng cười quan sát Quý Thư Nhan, "Anh tin tưởng em một lần, dù sao từ nhỏ em chạy bộ cũng chậm,

huống hồ hôm nay lại đi giày cao gót, chạy cũng không thoát nổi anh, nếu như em không sợ lại bị anh bắt được làm ra trừng phạt càng khoa trương hơn, em cứ chạy thử một chút."

Nghe lời này, nhìn dáng vẻ nhất định phải có của anh, Quý Thư Nhan biết mình nói gì, làm cái gì cũng không thay đổi được tình trạng bây giờ, đành phải an phận ngồi xuống, khiến cho trên mặt mình cố gắng giữ vững bình tĩnh, "Không phải muốn nguy hiểm sao? Nói đi."

Nghe được câu nguy hiểm kia, vẻ mặt Hứa Tri Hằng co quắp, cười bất đắc dĩ buông tay ra, "Khi còn bé em cũng như vậy, mỗi lần muốn đến trước mặt ba mẹ anh tổ giấc tội ác của anh, anh không cho phép, em cứ nói như vậy, để cho anh nguy hiểm, mặc dù anh nói là giải thích, Nhan Nhan, điểm này em lại không thay đổi."

Nghe anh đề cập tới chuyện cũ, Quý Thư Nhan lại có khuynh hướng thẹn quá thành giận, "Không có gì muốn nói, vậy em đi đây."

"Được được được." Hứa Tri Hằng khoát khoát tay như cầu xin tha thứ, ngồi ở bên cạnh, "Anh thừa nhận, anh sớm đã biết em muốn tới công ty của anh phỏng vấn, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt sau khi em trở về nước đó, là em nói ra trong lúc nói chuyện phiếm với Tống Cẩm Huyền, trước đó anh cũng không biết tin tức này. Về phần chỗ ở bây giờ của em. . . . . Khụ khụ, trên lý lịch của em đều có, anh trở về tìm ra lý lịch của em rồi xem một chút, liền thuận tiện ghi lại."

Nghẹn họng nhìn trần trối nghe xong giải thích đơn giản này, Quý Thư Nhan có loại cảm giác toàn thân nhức mồm, não cũng không phải là của mình, cười cũng không được, đột nhiên nghĩ đến vẻ mặt kinh ngạc của Tống Cẩm Huyền lúc biết cô gửi lý lịch tới Hằng Viễn, Quý Thư Nhan càng nghẹn họng im lặng hơn.

"Nói như vậy, Tiểu Huyền biết anh làm việc ở Hằng Viễn? Không trách được nét mặt của cô ấy kỳ lạ như vậy, đoán chừng còn tưởng rằng em cố ý chạy đến công ty của anh."

Lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận, Quý Thư Nhan hung hăng trừng Hứa Tri Hằng một cái, "Anh làm chức vị gì ở công ty Hằng Viễn?"

Nụ cười trên mặt trở nên tế nhị, Hứa Tri Hằng suy nghĩ một chút, quyết định dùng một phương thức vô cùng uyển chuyển nói cho cô biết: "Công ty này là anh và bạn cùng nhau tạo dựng, anh có cổ phần, một phần mà thôi."

Đáp án này hiển nhiên ở ngoài dự đoán của Quý Thư Nhan, cô giật mình tròn to hai mắt, "Anh là ông chủ của công ty?"

"Xem như thế đi." Hứa Tri Hằng rất khiêm tốn nói.

Nếu như nói lúc trước anh hay thay đổi làm cho cô không hiểu, thì hiện tại nghe được tin tức này coi như được sấm sét giữa trời quang rồi.

Rời khỏi đây ba năm gần gũi, Hứa Tri Hằng thành ông chủ của công ty, còn là một công ty có tương lai vô cùng tốt, mặc dù lúc rời khỏi cũng biết Hứa Tri Hằng luôn tìm cách gây dựng sự nghiệp của mình, nhưng bây giờ tận mắt thấy thành tựu làm người ta giật mình, cô vẫn còn có chút không thể tin được.

Nhưng, tận mắt thấy một mặt khác của Hứa Tri Hằng ở buổi phỏng vấn, nếu như lúc đầu còn nghi ngờ sự thay đổi của Hứa Tri Hằng chỉ là làm ra vẻ bên ngoài, thì hiện tại cũng đã không còn nghi ngờ nữa, có thể mở rộng một công ty nhanh như vậy, dĩ nhiên không thể khinh thường năng lực của anh.

"Nói như vậy, anh và Tống Lâm Huyền đều biết em muốn tới Hằng Viên phỏng vấn, tuy nhiên đều không có nói cho em biết công ty có quan hệ với anh?"

"Nhạn Nhạn, có muốn tới công ty phỏng vấn hay không và chuyện giữa chúng ta có quan hệ rất lớn sao? Em dùng thực lực để tham gia phỏng vấn, điểm này không thể nghi ngờ, ai cũng sẽ không hoài nghi em." Hứa Tri Hằng cố gắng gỡ nút thắt trong lòng cô.

Quý Thư Nhạn cũng sẽ không bị anh lừa gạt dễ dàng như vậy, "Vậy tại sao không nói cho em, nếu thật sự không quan trọng giống như lời anh nói."

không quan trọng giống như tại anh nơi.

Thất bại thế dài, Đứa Tri Hằng quyết định nói thật, nếu không cô cũng sẽ không bỏ qua cho anh: "Được rồi, anh thừa nhận anh có lòng riêng, bởi vì anh cảm thấy sau khi em biết công ty này thuộc về anh thì sẽ không tới phỏng vấn."

Tức giận hừ lạnh một tiếng, Quý Thư Nhan trừng anh, "Cảm giác của anh rất đúng."

Bày hai tay ra, Đứa Tri Hằng cười khổ, "Xem đi, đây chính là lý do anh không dám nói, mà lý do anh hi vọng em tới Hằng Viên là anh muốn ở chung một chỗ với em."

Trong nháy mắt, Quý Thư Nhan đột nhiên cảm nhận được loại cảm giác tim đập thình thịch đó, Đứa Tri Hằng nói, anh muốn ở chung một chỗ với em.

Quý Thư Nhan rất nghi ngờ, nghi ngờ tim của mình đang suy nghĩ gì, Tống Cẩm Huyền nói cô thích Đứa Tri Hằng, mình không thấy rõ là bởi vì người trong cuộc mơ hồ, nhưng Quý Thư Nhan không nghĩ ra, tại sao mình có thể thích Đứa Tri Hằng đây?

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn đi theo phía sau Đứa Tri Hằng, là người hầu nhỏ chính cống của anh, ở trước mặt Đứa Tri Hằng, cô đã khóc, từng âm ỉ cũng từng dấy dưng thái quá, từng bị Đứa Tri Hằng chèn ép, còn tận mắt thấy bằng chứng Đứa Tri Hằng này sinh tình cảm trai gái rồi theo đuổi con gái lúc cao trung*, còn ép buộc cô đưa thư tình. . . . . Tình cảm của hai người chính là như vậy, tại sao có thể kéo lên thành tình yêu đâu?

*cao trung: như cấp 3 ở VN

Bởi vì không dám nghĩ, cho nên cô tự nói với mình phải chán ghét Hứa Tri Hằng, bởi vì anh bá đạo không nói đạo lý, còn ức hiếp mình.

Nhưng ở hiện tại, lúc cô nghe Hứa Tri Hằng nói ra câu "Anh muốn ở chung một chỗ với em", trái tim tĩnh lặng đột nhiên nhanh chóng nháy lên, mang theo rung động xa lạ.

Quý Thư Nhan âm thầm tự nói với mình, bình tĩnh một chút, không có gì lớn, anh chỉ là anh Tri Hằng của cô, mặc dù như thế, tim của cô vẫn đập rất nhanh, càng đè nén càng mãnh liệt.

Cương mặt nóng hổi, Quý Thư Nhan ngẩng đầu nhìn Hứa Tri Hằng một cái, trở nên không có tự tin ở trong nụ cười của anh, nhỏ giọng mà nói: "Anh Tri Hằng, anh thật sự muốn em tới đây làm việc sao, không sợ em làm cho anh thêm phiền toái hả?"

Thời niên thiếu Hứa Tri Hằng năm lần bảy lượt mắng cô là một người hèn nhát không bỏ rơi được, kỷ ức đó vẫn còn mới mẻ với cô đây.

"Sao lại là thêm phiền toái chứ, hôm nay biểu hiện của em vô cùng tốt, quyết định tiếp nhận em không chỉ là ý kiến của mình anh, cũng là ý kiến chung của mọi người."

"Thật sự là như vậy?" Quý Thư Nhan hoàn toàn giữ thái độ nghi ngờ đối với biểu hiện của mình, nhưng nhìn

Hứa Tri Hằng chắc chắn như vậy, trong lòng cũng hơi buồn lòng.

"Đương nhiên, Nhan Nhan, tin tưởng anh, cho tới bây giờ ánh mắt của anh Tri Hằng đều rất chính xác, hướng chỉ anh thật sự vô cùng mong đợi em tới công ty, chúng ta có thể cùng nhau phấn đấu, cố gắng làm việc, giống như trước kia, em còn làm người hầu nhỏ của anh." Nói xong một câu đồng đặc, Hứa Tri Hằng chăm chú nhìn Quý Thư Nhan, muốn có được đáp án.

Làm việc với nhau, thì ra là làm việc với nhau, Quý Thư Nhan có chút thất vọng liếc mắt nhìn Hứa Tri Hằng, nói hồi lâu đều là mình hiểu lầm, Hứa Tri Hằng nói chỉ là làm việc với nhau.

Không hiểu nổi rốt cuộc đáy lòng tràn đầy thất vọng là bởi vì sao, Quý Thư Nhan miễn cưỡng lộ ra một khuôn mặt tươi cười, "Hiện tại em cũng chỉ là người rất có năng lực, thật ra không làm người hầu nhỏ của anh thì cũng có thể tìm được công việc tốt."

"Đĩ nhiên, nhìn trên lý lịch giới thiệu của em, anh tin em có năng lực này."

Đối với Quý Thư Nhan mà nói, Hứa Tri Hằng miêu tả tương lai chính là một hấp dẫn, rõ ràng cô muốn tránh thoát, sao hiện tại biến thành muốn làm việc ở trong công ty của anh, thế nhưng mình vẫn phải suy xét thật nghiêm túc.

Quý Thư Nhan trầm mặc, đầu óc lòng dạ rối tinh rối mù.

Nhìn nét mặt của cô, trên mặt Hứa Tri Hằng treo nụ cười đã dự tính trước, dịu dàng lại trình trọng nói: "Nhan Nhan, anh là một thương nhân, chưa bao giờ thích trộn lẫn tình cảm cá nhân ở trong công việc, hiện tại anh nghiêm túc mời em gia nhập công ty, hoàn toàn là bởi vì năng lực của em đủ để đảm nhiệm phần công việc này, cho dù như vậy, em vẫn còn do dự sao? Hay là nói, em không thể không lẫn tình cảm cá nhân ở trong công việc?"

Anh nâng âm cuối của câu nói sau cùng lên, có chút mùi vị khiêu chiến, trên mặt nở nụ cười đúng mức, "Nhan Nhan, em không làm được sao?" Âm thanh trầm thấp chậm rãi, lại hàm chứa một sự chắc chắn, một cảm giác cao cao tại thượng nhìn xuống.

Quý Thụ Nhan nghe lời của anh, người trước mắt giống như lại biến thành Hứa Tri Hằng đã từng không ai bì nổi, kiêu ngạo tự tin.

Anh như vậy, là người Quý Thụ Nhan quen thuộc, hơn nữa dễ dàng bị khiêu khích.

Bốn mắt nhìn nhau. Cô nhìn chăm chăm ánh mắt của Hứa Tri Hằng nghiêm túc đón lấy khiêu chiến này, "Được." Giống như hai người đánh cuộc khi còn bé, đây cũng là một lần đánh cuộc.

Đưa tay vuốt ve lọn tóc rũ xuống của cô, Hứa Tri Hằng hài lòng cười.

Nhìn nụ cười nắm chắc phần thắng đó, trong lòng Quý Thụ Nhan nổi lên một ý chí chiến đấu.

Hứa Tri Hằng, người làm cho cô thất bại hai mươi năm, mỗi một lần đánh cược trước kia luôn thua bởi anh, ra khỏi nước là bởi vì anh, cho dù sau khi về nước người tránh không kịp cũng là anh.

Quý Thư Nhan nghĩ, lúc bọn họ đi chung với nhau hình như luôn là mình thua, sau đó nhếch nhác tránh né, nhưng lần này, cô tuyệt sẽ không tránh né nữa, nếu chạy không thoát, vậy thì đánh đi.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 5

Chương 5:

"Trợ lý Tiểu Nhan, đây là hồ sơ kế hoạch mà tổng giám đốc Hứa muốn, làm phiên cô giao cho anh ấy."

"Trợ lý Tiểu Nhan, đây là bảng báo cáo quý một, cần ký tên, làm phiên cô."

Bên ngoài phòng thư ký ở lầu mười bảy tập đoàn Hằng Viễn, tiếng kêu gọi trợ lý Tiểu Nhan liên tiếp, Quý Thư Nhan loay hoay đi qua đi lại gần như chân không chạm đất, chỉ hận mình không thể mọc thêm vài đôi tay ra ngoài.

Cầm nhiều loại tài liệu trong tay rồi chạy đến lầu mười tám, bất mãn trong lòng Quý Thư Nhan chất đọng đến điểm cao nhất.

Rõ ràng là nộp đơn vào chức vị ở bộ phận nhân sự, tại sao cô lại bị Hứa Tri Hằng điều đến lầu mười bảy làm trợ lý thư ký, ghê tởm nhất chính là, trợ lý là trợ lý, thư ký là thư ký, Dieenndkdan/leeequhydonnn quý mới biết sao lại nhảy ra một trợ lý thư ký kỳ lạ.

Nghĩ đến khuôn mặt gian xảo của Hứa Tri Hằng tươi cười nói với cô: "Nhan Nhan, đây là công việc thử thách người nhất, đương nhiên anh muốn sắp xếp em đi làm." Quý Thư Nhan liền tức giận phát điên.

Trợ lý thư ký, ý tứ chính là vừa phải giúp đỡ thư ký làm việc vặt, còn phải phụ trách xử lý tốt các hạng mục công việc ở văn phòng dưới sự hướng dẫn của ông chủ, một người làm việc của hai người, cô không

nuông djan của ông chủ, một người làm việc của hai người, cô không chết vì mệt mới là lạ.

Từng lần một nguyên rửa Hứa Tri Hằng nhỏ mọn ở đáy lòng, mặc dù bất mãn, Quý Thư Nhan vẫn bỏ hết toàn lực xử lý công việc trên tay.

Nếu đồng ý đi vào, sẽ phải làm tốt nhất, thay vì làm không tốt bị Hứa Tri Hằng cười nhạo, còn không bằng chọn một chết ở trên cương vị.

Mỗi lần nghĩ đến lúc tan việc Hứa Tri Hằng đi tới trước mặt mình làm ra vẻ quan tâm, Quý Thư Nhan lại có sức mạnh, thật may là làm việc mười mấy ngày nay nên đã thuần thục không ít, nếu không cô không làm cho một chết thì không được.

Bận rộn đến xế chiều, cuối cùng kết thúc công việc trong tay, Quý Thư Nhan cầm một phần tài liệu cần ký tên cuối cùng, thở phào nhẹ nhõm thật dài.

"Cũng may, rốt cuộc hết bận." Thời gian bận rộn rất khổ sở, nhưng cũng coi như tương đối đơn giản phong phú, mỗi lần mệt mỏi đến mức gần như tê liệt ngã xuống trên mặt đất ở công ty, sau khi về nhà cô cũng không có thời gian suy nghĩ lung tung, bò đến trên giường rất nhanh là có thể ngủ mất, cho nên mấy ngày nay chung đụng cũng không có vẻ kinh khủng như trong tưởng tượng, dù sao cũng bận rộn muốn chết, làm sao có thời gian nghĩ đông nghĩ tây.

Sắp xếp lại tài liệu trên bàn làm việc, Quý Thư Nhan cầm tài liệu trong tay đi lên lầu mười tám, lầu mười tám là tầng chót của cao ốc, phía trên chỉ có phòng làm việc của Hứa Tri Hằng và Tăng Viễn.

Về phía một người cộng sự khác ở công ty của Hứa Tri Hằng là Tăng Viễn, Quý Thư Nhan cũng đã gặp mấy lần, một bộ dạng con em nhà giàu phong lưu, là một người nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp liền không nhúc nhích, lại có một bản lĩnh nói chuyện làm ăn tốt. Mỗi lần công ty lqđ đụng phải khách hàng khó có thể nói chuyện bàn bạc, đều là vị tổng giám đốc Tăng này ra tay tìm được nhược điểm của người khác để đánh hạ, cuối cùng đoạt việc làm ăn về tay.

Cho nên tuy Quý Thư Nhan không thưởng thức tính trăng hoa của anh ta, cũng không thể không bội phục năng lực của anh ta, mặc dù thoát nhìn bên ngoài anh ta luôn hi hi ha ha, đáng vẻ rất không nghiêm chỉnh.

Thang máy dừng ở lầu mười tám, Quý Thư Nhan mới đi ra, đã nhìn thấy một trong hai vị thư ký của Hứa Tri Hằng.

Thư ký Tề vốn phờ phạc rã rượi, mặt như dưa đám, sau khi nhìn thấy Quý Thư Nhan đi lên lập tức tỉnh táo tinh thần, lắc lắc eo thon, cười duyên chào đón, "Trợ lý Tiểu Nhan, cô lại lên rồi."

Không có cảm tình gì đối với vị thư ký Tề diêm dúa lòe loẹt trước mắt, Quý Thư Nhan không nhiệt tình cười cười, "À, tổng giám đốc Hứa đang bận sao?"

"Đúng vậy, tổng giám đốc Hứa, tổng giám đốc Tăng và các nhân viên chủ quản đang bàn bạc công việc nữa, cô chờ một chút." Trong âm thanh mềm mại lộ ra hơi thở quyến rũ, thư ký Tề nhìn văn kiện trong tay của cô nịnh hót, "Ai nha, tổng giám đốc Hứa vừa mới cần phần tài liệu này đây, thật may là cô đưa tới sớm, đây có tính là tâm ý tương thông hay không?"

Đối với loại làm nũng mềm mại yếu đuối không chịu nổi này, Quý Thư Nhan lại nhú mày chặt hơn, "Có lẽ vậy."

"Không trách được tổng giám đốc Hứa nói hai người cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tình cảm còn thân mật hơn so với anh em ruột, quả nhiên là tâm ý tương thông."

Lại một lần nữa nghe được lời như vậy, Quý Thư Nhan chỉ có thể im lặng trợn mắt một cái, đầu của người phụ nữ này thật đơn giản, rốt cuộc sao đảm nhiệm được chức vụ thư ký.

Hứa Tri Hằng cũng chỉ nói đùa một câu, quan hệ của bọn họ còn thân mật hơn so với anh em ruột, cô ta liên tin, hơn nữa thay đổi lời nói lạnh nhạt đối với cô lúc đầu, nhiệt tình lên trong nháy mắt, nên nói là ngu, hay là ngây thơ đây.

Không kiên nhẫn nghe người phụ nữ trước mặt nói, Quý Thư Nhan có chút hối hận vì mình tới không đúng lúc, nhưng mà bây giờ đi xuống lần nữa thì cũng lúng túng, đành phải tìm một góc, ngồi xuống nghỉ ngơi, nhắm mắt nghe cô ta dài dòng.

Thật may là, hội nghị này cũng không kéo dài, cửa phòng làm việc của Hứa Tri Hằng rất nhanh bị người ta đẩy ra, một nhóm người châu đầu ghé tai đi ra, đi xuống lầu.

Ở trong nháy mắt cửa bị đẩy ra Quý Thư Nhan đột nhiên đứng lên, chỉ sợ không kịp cắt đứt lời nói của thư ký Tề, lên tiếng: "Tôi có việc bận nên đi trước." Sau đó đi nhanh đến bên ngoài phòng làm việc của Hứa Tri Hằng.

Lúc này trong phòng chỉ còn lại một mình Tăng Viễn còn chưa rời đi, lười biếng ngồi ở trên bàn làm việc trò chuyện gì đó với nhau.

Khi Quý Thư Nhan đi tới cửa thì Hứa Tri Hằng đã phát hiện cô, nở nụ cười ra hiệu cho cô đi vào, lại xoay người nói chuyện với Tăng Viễn, dặn dò một ít chuyện.

Thả nhẹ bước chân đi vào, Quý Thư Nhan ôm tài liệu ngồi ở một bên, cẩn thận dò xét hai người đàn ông trước mắt, chỉ cảm thấy hình như lúc này Hứa Tri Hằng và Tăng Viễn đều thay đổi bộ dạng, trên mặt không có vẻ đùa giỡn, chỉ có khuôn mặt nghiêm túc chăm
chỉ.

Người ta nói đàn ông chăm chỉ làm việc là đẹp mắt nhất,

Quý Thư Nhan vốn không cảm thấy vậy, hiện tại ngược lại hoàn toàn tin.

Từ thời gian chúng đang này, Quý Thư Nhan đã hoàn toàn thấy được một mặt lợi hại của Hứa Tri Hằng, thành thực chứng chắc, gặp chuyện không sợ hãi, chưa bao giờ sai lầm về quyết sách của công ty.

Nhưng một người đàn ông như vậy, thấy thế nào cũng không giống Hứa Tri Hằng bá đạo thô lỗ lại không ai bì nổi trước đây.

Quý Thư Nhan tự nói với mình, cho dù Hứa Tri Hằng biến thành hình dáng gì đều không liên quan đến mình, nhưng ánh mắt của cô lại không nhìn được lần lượt bị anh hấp dẫn. Mỗi lần bắt gặp dáng vẻ anh vui vẻ trò chuyện ở trước mặt người khác, luôn không dời mắt nổi, có cảm giác kỳ lạ từ từ nảy sinh trong lòng, mỗi một ngày chung đụng đều làm cho cô có cảm giác lau mắt mà nhìn.

Quý Thư Nhan nghĩ, cô có chút thương thức sự thay đổi của người đàn ông này.

Bàn bạc xong xuôi, Hứa Tri Hằng liền nhìn thấy Quý Thư Nhan ngồi ngây ngốc ở một bên, không biết đang nghĩ cái gì mà trên mặt mang theo nụ cười.

"Nhan Nhan, Nhan Nhan." Phất tay một cái ở trước mặt cô, Hứa Tri Hằng mỉm cười nói: "Nghĩ gì thế, Tăng Viễn đi em cũng không biết."

Hồi phục tinh thần lại từ trong suy nghĩ xa xôi, mặt Quý Thư Nhan đỏ lên, "Không có gì không có gì, đây là tài

liệu anh muốn."

"Anh xem một chút." Tiệp tay nhận lấy rồi liếc mắt nhìn, tiếp đó vớt sang một bên, Hứa Tri Hằng chậm rãi thu gom tài liệu trên bàn qua một bên, "Nhan Nhan, em hết bận việc chưa?"

"Hết rồi." Nghe nói như thế thì ánh mắt Quý Thục Nhan sáng lên, vẻ mặt kiêu ngạo đi tới bên cạnh anh, "Thuận lợi hoàn thành."

"Không tệ, rất có tiến bộ." Cảm thấy buồn cười đối với hành động có tính trẻ con của cô, Hứa Tri Hằng gật đầu, "Tiếp tục cố gắng lên."

Ở trong ánh mắt nụ cười tràn đầy cưng chiều của Hứa Tri Hằng, ý thức được hành động vênh váo đắc ý của mình buồn cười đến cỡ nào, Quý Thục Nhan ngượng ngùng đỏ mặt, không cui nui. "Cười cái gì mà cười, không có việc gì thì em đi xuống."

"Gấp cái gì." Làm như không thấy cô xấu hổ, Hứa Tri Hằng đưa tay kéo cô, "Hôm nay công ty có họp mặt, cũng coi như liên hoan chào đón nhóm người mới các em, đợi đi chung với anh đi."

"Liên hoan chào đón người mới đến, hoan nghênh bọn em?" Giật mình nhìn anh, Quý Thục Nhan hỏi.

"Đĩ nhiên."

"Anh cũng đi sao?" Nhìn anh gật đầu, Quý Thục Nhan cảm thấy buồn cười, "Liên hoan chào đón người mới thì

em nên đi cùng bọn họ, anh thật sự muốn tham gia!"

Đón người mới đến đối với cô mà nói cũng không xa lạ gì, mỗi công ty đều sẽ tìm một số lý do quái lạ để tụ tập chung một chỗ mà vui chơi, mượn lý do gia tăng tình cảm giữa đồng nghiệp, đón người mới đến chính là một trong những lý do thường thấy nhất.

Chỉ là thông thường mà nói, liên hoan kích thước nhỏ như vậy thì bình thường đều liên quan đến nhân viên cùng bộ phận, cô cũng không biết Hứa Tri Hằng đi thì mọi người sẽ thoải mái hay không?

"Anh là ông chủ tốt rất quan tâm cấp dưới, đương nhiên muốn đi." Hứa Tri Hằng làm ra vẻ trả lời, nhưng hoàn toàn không có ý định nói cho Quý Thư Nhan, đây còn là lần đầu tiên anh tham gia loại họp mặt nhỏ của nội bộ công ty.

Trừ họp mặt hàng năm của công ty ra, anh rất ít xuất hiện ở chỗ tụ tập của nhân viên, dù sao đó là ở giữa họp mặt của bọn họ, mọi người không dễ dàng tiến đến cùng một chỗ để nói chuyện phiếm, chính là muốn phát tiết bất mãn trong công việc cuộc sống, anh là ông chủ này mà đi thì tất cả mọi người sẽ rất không tự nhiên.

Mặc dù tỏ vẻ nghi ngờ đối với lý do đường hoàng của Hứa Tri Hằng, Quý Thư Nhan vẫn quyết định tham gia, dù sao cô không có ý định độc lai độc vãng*, mượn liên hoan tiếp xúc với đồng nghiệp trong công ty nhiều hơn cũng là một chuyện vô cùng tốt.

* độc lai độc vãng: một mình đến, một mình đi

Đã tới thời gian hẹn, Quý Thư Nhan liền trở về bàn làm việc của mình ở lầu dưới, lúc năm giờ rưỡi chiều, lần đầu tiên cô thoải mái tan việc đúng giờ, rồi ngồi xe của Hứa Tri Hằng đến chỗ hẹn.

Chỗ họp mặt ở một nhà quán đồ nướng nổi tiếng, lúc Quý Thư Nhan đi theo sau lưng Hứa Tri Hằng vào phòng, bên trong đã ngồi đầy hai mươi mấy người.

"Hoan nghênh mọi người, tổng giám đốc Hứa của chúng ta thế nhưng tới thật", nhìn thấy anh đi vào, Tăng Viễn không khách khí chờ cười đưa anh đầu tiên, "Nhưng mà anh đã tới chậm, có phải nên phạt rượu hay không?"

Có vài người không biết Hứa Tri Hằng muốn tới, hiện tại đột nhiên nhìn thấy một vị ông chủ khác không thích náo nhiệt của công ty, mọi người đầu tiên là giật mình, sau đó khần trương, không khí lập tức căng thẳng, may Tăng Viễn giải hô hô nóng không khí, lưng ly rượu đi tới trước mặt Hứa Tri Hằng.

"Đây, người đến trễ phải phạt ba ly rượu trước, nhìn ở phân thượng cậu là tổng giám đốc, nên uống năm ly đi, mọi người có chịu không?"

Nghe nói như thế, tất cả mọi người vội vã cuống cuống nhìn Hứa Tri Hằng, chờ phản ứng của anh.

Từ đầu đến cuối trên mặt Hứa Tri Hằng vẫn treo nụ cười ôn hòa, nghiêm túc nhận lấy ba ly rượu, một ly uống một hơi cạn sạch, lại đưa hai ly còn dư lại tới trước mặt Tăng Viễn, d d l q d hài hước nói: "Là bạn tốt nhất kiêm

đồng nghiệp của mình, chẳng lẽ cậu không nên đồng tâm hiệp lực với mình một chút hả?"

"Không cần, mình chỉ mong rượu giúp vợ tương lai của mình." Tăng Viễn kiểu cách chọc cười, "Tất cả mọi người nhìn đây rồi, nhanh uống đi."

"Thật sự không muốn." Như nghĩ tới gì nên gật đầu một cái, Hứa Tri Hằng lộ ra một nụ cười âm hiểm, "Vậy mình muốn nói thất bại của người nào đó lần trước . . . . ."

"Ai ai ai, Hứa Tri Hằng cậu có đạo nghĩa hay không, không phải đã đồng ý với mình không nói ra sao, được, mình uống mình uống." Tăng Viễn nóng nảy, cầm hai ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Hai người cậu tới mình đi mấy câu nói, không khí bỗng chốc náo nhiệt lên, mọi người vây ở trước mặt Tăng Viễn, rồi rít la hét âm ỉ muốn nghe bí mật của tổng giám đốc Tăng.

Mười mấy phút sau, cũng không còn ai khấn trương nữa, từng người một reo hò đùa giỡn, hăng say náo nhiệt, rót không ít rượu cho người vừa mới vào công ty.

Quý Thu Nhân ngồi ở bên trong sát chỗ của Hứa Tri Hằng, nhìn cô gái cùng phòng vấn vào công ty với mình cũng bị rót rượu, thông cảm đồng thời lại rất may mắn, thật may là lúc cô tiến vào, Hứa Tri Hằng hấp dẫn ánh mắt mọi người, nên không ai để ý đến cô, bằng không khẳng định cũng trốn không thoát số mạng bị rót rượu.

Còn có người thấy Hứa Tri Hằng không lạnh lùng

giống như đồn đại, liền đánh bạo chạy tới mời rượu, Hứa Tri Hằng cũng đều cười uống vào.

Dù sao người dám đến trước mặt Hứa Tri Hằng mời rượu cũng không nhiều lắm, vì vậy phòng bạo biến hóa thành hai cực nghiêm trọng, bên cạnh Tăng Viễn là một đám quý khố sói gào, bên cạnh Hứa Tri Hằng còn ngồi tư thế ngay thẳng là một đám mời rượu hữu nghị.

Trên mặt cười yếu ớt ứng phó người khác mời rượu, Hứa Tri Hằng xoay người nhìn Quý Thục Nhan, bởi vì uống quá nhiều rượu mà trên mặt đỏ lên, "Nhan Nhan, hoan nghênh gia nhập!"

"Cám ơn." Nhìn anh nghiêm trang, Quý Thục Nhan cũng bày ra khuôn mặt tươi cười cung kính, Mời tổng giám đốc Hứa."

Tiếng nói vừa dứt, hai người đều cười.

Uống một hơi cạn sạch ly rượu, Hứa Tri Hằng nắm ly rượu trống không từ từ chuyển động, dưới ánh đèn trên mặt Quý Thục Nhan đều là nụ cười đầy sáng lạn, con mắt lóe sáng lấp lánh, anh thấy cũng hơi hoảng hốt.

"Nhan Nhan, em còn nhớ lần trước chúng ta uống rượu là lúc nào hay không?"

"Chúng ta từng cùng uống rượu ở một chỗ sao? Anh đi ra ngoài uống rượu đều không dẫn em theo."

"Em quên." Nghĩ đến chuyện cũ, Hứa Tri Hằng cười vui vẻ, "Chính là năm anh thi đậu cao trung ấy, anh dẫn

em đi tự hợp với bạn bè, em uống say rồi."

Uống một ngụm nhỏ lại một ngụm nhỏ trong ly rượu, cũng bởi vì đề tài này mà nét mặt Quý Thư Nhan rất đặc sắc, "Này, cái gì gọi là em uống say chứ, rõ ràng là các anh uống rượu em ngăn cản, là anh chê em phiền, dút khoát chuốt em say ngà ngà, làm cho cuối cùng anh chỉ có thể công em về nhà."

Nghĩ đến khi đó say khướt nằm ở trên lưng của Hứa Tri Hằng, Quý Thư Nhan cười mắt cũng nheo lại, "Nhớ anh còn bị chú Hứa đánh, uống rượu khi chưa đến mười tám tuổi, khi đó anh rất phản nghịch nhé."

"Em nhớ chuyện này à, anh còn tưởng rằng em sẽ cảm động với hành động anh công em về nhà."

"Đó cũng là anh tự tìm." Liếc xéo Hứa Tri Hằng một cái, Quý Thư Nhan đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, "Anh Tri Hằng, em hỏi anh một vấn đề, anh phải thành thật trả lời, lúc em còn nhỏ thích quấy lấy anh, có phải khiến cho anh cảm thấy rất phiền hay không?"

Nhìn dáng vẻ nghiêm trang của cô, Hứa Tri Hằng cười, "Sao lại hỏi như thế?"

"Anh phải trả lời có hay không là được."

"Phải nói thật sao?" Hứa Tri Hằng nín cười nhìn cô, "Có một khoảng thời gian rất phiền, chẳng qua sau đó thành thói quen, em không ở đây thì anh lại cảm thấy thiếu cái gì đó, không quen."

Nhìn thấy vẻ mặt của anh, cô cảm thấy một chút gì đó...

nghe được đáp an tâm cho cơ thái vọng, Quý Thu
Nhan cau mày, "Em biết ngay mà."

Hứa Tri Hằng như cảm xúc của cô đột nhiên trở nên sa
sút, đáy mắt xẹt qua một chút ý cười, còn muốn trêu chọc
cô vui vẻ, thư ký Tề bên kia lại xông tới.

"Tổng giám đốc Hứa, tôi mời ngài." Thay cho đồ công sở
nghiêm chỉnh, thư ký Tề ăn mặc càng nóng bỏng hơn, cô
ta đẩy đám người xung quanh ra, dám ngồi ở bên phải của
Hứa Tri Hằng.

"Cảm ơn." Xuất phát từ lễ phép, Hứa Tri Hằng bung
ly rượu lên uống một ngụm rượu.

Còn chưa thoát khỏi cảm giác ghét bỏ không vui, Quý
Thu Nhan đã nhìn thấy vẻ mặt Hứa Tri Hằng và thư
ký Tề tươi cười mà uống rượu, chỉ cảm thấy trái tim bị
lấp kín, càng thêm khó chịu, dáng vẻ cười nói của hai
người kia rơi vào trong mắt cô, nhìn thế nào cũng không
vừa mắt.

Không tự chủ siết chặt cái ly trong tay, Quý Thu Nhan
gần như đang đếm thời gian chờ thư ký Tề rời đi, nhưng
hai người kia còn vui vẻ nói chuyện, dứt khoát không thấy
sự tồn tại của cô.

Khó chịu trong ngực càng để lâu càng nhiều, Quý Thu
Nhan hung hăng mắng Hứa Tri Hằng ở trong lòng.

Cả trong nước cũng biết theo đuổi con gái, đến bây giờ
thấy phụ nữ hơi có sắc đẹp đều cười đến rục rờ như vậy, cô
cũng biết Hứa Tri Hằng vẫn là hoa tâm đại cử cái trước
kia.

Mỗi lần đi đến lầu mười tám, cô thường có thể nhìn thấy thư ký Tề tìm đủ loại lý do quỵến rũ Hứa Tri Hằng, mặt cười nũng nịu, người sáng suốt đều biết rõ cô ta đang có ý đồ gì, nhưng Hứa Tri Hằng lại vẫn ai đến cũng không từ chối, cũng không tin người đàn ông này không nhìn ra ý tứ của người ta, rõ ràng chính là thích thú.

Đây cũng là lý do quan trọng khiến trước giờ Quý Thư Nhan không có cách nào thích thư ký Tề.

Ánh mắt của cô giống như kiếm sắc bắn về phía hai người kia, ngay cả thư ký Tề cũng cảm thấy không đúng, nụ cười trên mặt càng ngày càng cứng ngắc, cũng đừng nói Hứa Tri Hằng nữa.

Nhận thấy được sau lưng bắn tới ánh mắt, trong lòng Hứa Tri Hằng quả thật muốn cười ra tiếng, nhưng vẫn duy trì mặt nạ dịu dàng nói một ít lời không quan trọng với thư ký Tề, ví dụ như ca ngợi quần áo của cô rất đẹp, đồ trang sức rất tốt.

Không thể nhìn được nữa, Quý Thư Nhan chỉ có hung tợn uống hết ly rượu để tiêu trừ tức giận, chuyển ánh mắt sang bên cạnh, không nhìn hình ảnh chướng mắt này nữa.

Cô lẩm nhẩm ở trong lòng, cô không ghen, chẳng qua là cảm thấy ánh mắt của Hứa Tri Hằng càng ngày càng kém, đúng, chính là loại cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép này.

Mà thư ký Tề bị ánh mắt nhìn chăm chú của Quý Thư Nhan làm cả người không thoải mái, sau giây phút không

hiếu Dieenndkdan/leeequhydonnnn rớt cuộc bỗng nhiên
tĩnh ngộ, có phải mình không hoan nghênh cô ấy, cho nên
ánh mắt của trợ lý Tiểu Nhan mới không tốt hay không?

Nghĩ đến nguyên nhân này, thư ký Tề lướt qua Hứa
Tri Hằng tiến lại gần, "Trợ lý Tiểu Nhan, hoan
nghênh cô gia nhập công ty!"

Gian nan nâng khóe miệng lên lộ ra nụ cười, Quý Thư
Nhan giờ ly rượu lên, "Cảm ơn." Sau đó uống một hơi
cạn sạch.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 5.2

Chương 5.2:

Trừng to mắt mà nhìn Quý Thư Nhan, thư ký Tề không ngờ cô ấy sẽ
hào phóng như vậy, đành phải nhắm mắt uống rượu còn dư lại trong
ly, "Tửu lượng của trợ lý Tiểu Nhan thật tốt."

"Cũng được." Cầm chai rượu lên rót đầy ly rượu lần nữa, Quý Thư
Nhan cũng không biết rốt cuộc tại sao mình không vui như vậy, chỉ im
lặng uống rượu.

Cô hồi hận khi tới tham gia họp mặt, thay vì đến bên này nhìn Hứa Tri
Hằng và người phụ nữ khác trên ghê, còn không bằng mình uống
rượu ở trong nhà.

Đợi đến khi Quý Thư Nhan uống ly rượu thứ ba, rốt cuộc Hứa Tri Hằng
ý thức được mình nhất thời cười giỡn chọc giận cô nhóc này, vội vàng
ngăn cản, "Nhan Nhan, tửu lượng của em không tốt, đừng uống nữa."

"Ai nói, khi em ở nước ngoài từng rèn luyện, đã rất khá." Vài ly rượu
xuống bụng đã cảm thấy trước mắt hơi mờ lung, Quý Thư Nhan
cứng rắn chống đỡ không chịu thừa nhận thất bại, "Không tin hai
chúng ta uống."

Nhìn tay thon đưa đến trước mặt mình, Hứa Tri Hằng cười khổ, quả
nhiên cười giỡn đã làm lớn chuyện rồi, anh cũng chỉ muốn trên chọc cô
nhóc này, sao lại giầy vò cô say, còn nói mình đi ra ngoài mấy năm
nên tửu lượng tốt lên, anh thấy vẫn còn hồng bét, ba ly đã ngã.

Một tay nắm hông của Quý Thư Nhan, một tay khó khăn cầm chìa

khóa mở cửa, còn phải chú ý cô giãy dựa ngã xuống trên mặt đất, Hứa Tri Hằng bất đắc dĩ cười khổ, "Nhan Nhan, sắp đến nhà rồi, chờ chút nữa ngủ tiếp."

Nếu như sớm biết đáng về say của cô nhóc này còn tệ hại như vậy, anh cũng sẽ không để mặc cho cô say khướt ở buổi họp mặt.

Thật vất vả ôm người vào trong nhà rồi đặt nằm ở trên giường, Hứa Tri Hằng lại bưng nước tới dứt cho cô uống, lúc này mới an tâm ngồi xuống, nhìn bóng dáng lảo đảo qua lảo đảo lại ở trên giường, cười khổ một hồi.

"Em muốn về nhà, em muốn về nhà, đây không phải là nhà em." Quý Thư Nhan say rượu chỉ cảm thấy trước mắt hoàn toàn mơ hồ, chỉ có một bóng dáng quen thuộc ngồi ở bên cạnh, liền dứt khoát đứng dậy nhào qua, cau mày ồn ào.

Nhất thời không đề phòng nên thiếu chút nữa bị cô làm ngã xuống đất, Hứa Tri Hằng đỡ khóc đỡ cười, chỉ có thể dụ dỗ cô giống như trước đây: "Chính là chỗ này, em ngoan ngoãn không nên lộn xộn nữa, ngủ đi."

"Không buồn ngủ, uống rượu." Người uống rượu say không có lý trí, Quý Thư Nhan bò dậy, vừa cười lại âm ỉ chạy chỗ khác.

Hứa Tri Hằng bất đắc dĩ tiến lên ôm cô vào lòng an ủi: "Ngày mai chúng ta lại uống rượu, lên giường ngủ có được hay không?"

"Không được, em không say." Gạt giày của mình vút qua một bên, Quý Thư Nhan nhất quyết không buông tha dựa vào trên người anh, "Em không say, anh nhìn một chút, em không say."

"Em say, ngoan."

"Không say." Bóng dáng trước mắt trở nên càng ngày càng nhiều, Quý Thư Nhan xoa xoa mắt thật mạnh, lại cười khúc khích, "Em thật sự say, nếu không tại sao có thể nằm mơ thấy anh?"

"Quý say nhỏ, em còn biết anh là ai." Tức giận bóp bên má cô một cái, Hứa Tri Hằng đưa mắt nhìn Quý Thư Nhan gấn trong gang tấc, ánh mắt thật lâu không thể rời đi.

Trong thoáng chốc tất cả giống như trở lại đêm của ba năm trước đây, một màn trước mắt và một đêm kia giống nhau như thế, khiến cho anh gần như muốn nghĩ ngờ mình cũng đang ở trong mộng.

Gò má của Quý Thư Nhan lộ ra màu đỏ, trong mắt mơ màng phản chiếu hình bóng của mình, bởi vì bất mãn mà cô bĩu môi, cúi đầu lâu bầu một câu, Hứa Tri Hằng cũng mất hồn bởi cảnh đẹp trước mặt.

"Nhan Nhan, em nói cái gì?"

"Em không say."

"Được, em không say."

Quý gối trên giường, Quý Thư Nhan đột nhiên bưng lấy mặt của Hứa Tri Hằng, cười ha ha nói: "Anh Tri Hằng, hôn em."

Không dám tin yêu cầu mình nghe được, Hứa Tri Hằng đưa mắt nhìn

cô, "Nhan Nhan, em vừa mới nói cái gì?"

"Hôn em hôn em hôn em, anh Tri Hăng, em muốn anh hôn em."

"Nhan Nhan. . . . ." Lắm bấm gọi tên của cô, Hứa Tri Hăng giật mình, nhìn cô nhóc khấp chặt đôi mắt mà đi tới, trong đầu đột nhiên trống rỗng.

Tay run rẩy chậm rãi vuốt ve bên má cô, nghĩ tới chờ đợi và nhớ nhung những năm này, rốt cuộc không kiềm chế được gấp gáp trong lòng, trong nháy mắt hôn lên môi, vui mừng giấu kín ở đáy lòng hoàn toàn bộc phát ra ngoài.

Trần trọc mút môi, gương mặt của cô, Hứa Tri Hăng ném toàn bộ nhiệt tình của mình vào nụ hôn này, bá đạo đòi lấy ngọt ngào của cô, lại không cảm thấy thân thể trong ngực cứng ngắc lại ở thời điểm hôn môi.

Toàn thân bị người ép ở trong ngực, Quý Thư Nhan nửa tỉnh nửa say có loại kích động nhảy dựng lên . . . . . Cô và Hứa Tri Hăng lại hôn môi, còn là mình yêu cầu, sao. . . . . Tại sao có thể như vậy. . . . .

Cô nên làm cái gì, lập tức tỉnh táo lại hay là tiếp tục giả say? Quý Thư Nhan rối rắm trong lòng.

Trên thực tế, tối nay cô thật sự uống nhiều rượu, nếu theo tửu lượng của cô khi hai mươi tuổi, vào lúc này đã sớm say đến bất tỉnh nhân sự, nhưng mấy năm ở nước ngoài, khi phiến lòng sẽ đi quán bar với bạn bè, cũng luyện được không dễ dàng say khướt như vậy, nhiều lắm là có trạng thái nửa tỉnh nửa say.

Về phần thời điểm cô giả say ở buổi họp mặt, còn không phải là bởi vì càng ngày càng nhiều phụ nữ vây bên cạnh Hứa Tri Hăng ư, cô nhìn không vừa mắt, nên dứt khoát mượn say rượu để mang Hứa Tri Hăng đi.

Yêu cầu Hứa Tri Hăng hôn mình, cũng là nghĩ đến hình ảnh Hứa Tri Hăng và người phụ nữ khác cùng đùa giỡn, mới nhất thời giận dữ nói ra những lời này, nhưng, cô thật sự không ngờ chuyện sẽ biến thành tình hình trước mắt.

Cánh tay vòng quanh ở thắt lưng của Quý Thư Nhan, Hứa Tri Hăng hôn càng ngày càng cuồng nhiệt, lúc này hai người dây dưa đã ngã lên giường.

"Nhan Nhan, Nhan Nhan. . . . ." Nhẹ giọng nỉ non tên của cô, trong đôi mắt Hứa Tri Hăng tràn ngập dịu dàng.

Nghe âm thanh khàn khàn của anh, toàn thân Quý Thư Nhan giống như chạy trốn một luồng điện, tri nhớ ở chỗ sâu trong óc xông lên từng chút từng chút, một đêm kia, cô cũng lỡ mở tựa vào trong lòng người đàn ông này như thế, tùy tiện đòi lấy.

Lúc ấy cô thật sự say sao? Quý Thư Nhan cười khổ, nếu như một người say khướt, còn có thể nhớ rõ ràng tất cả mọi chuyện, vậy làm sao có thể coi là uống rượu say, cho nên thoái thác mình say khướt, bất tỉnh nhân sự, cũng chỉ là không tìm được

lý do đối mặt mà thôi.

Ba năm sau, hôm nay chuyện này trình diễn lần nữa, mình lại lựa chọn như thế nào?

Trong lúc Quý Thư Nhan nửa tỉnh nửa say vẫn còn đang do dự, thậm chí đưa Tri Hằng cũng đã hoàn toàn bị dục vọng thiên đoạt, anh mạnh mẽ đè nén tình dục, dựa vào lý trí cuối cùng đang giãy dụa, "Nhan Nhan, anh nên làm như thế nào?"

Nhẹ nhàng nói một câu, lại giống như một tia sáng lóng lánh ở trong đầu của cô.

Cjọng điệu của anh rất khỏ sở, là bởi vì mình sao?

Quý Thư Nhan xinh đẹp mở mắt ra liếc mắt nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, lông mày rậm, mũi thẳng tắp, đôi mắt vốn quen thuộc thế nhưng lúc này bởi vì bị hành hạ mà khép chặt.

Nhìn tất cả, trước mắt Quý Thư Nhan càng ngày càng mờ mờ, toàn thân đều vui lấp ở trong mê muội. . . . . Ông trời, rốt cuộc cô đang suy nghĩ gì, tại sao đáy lòng đột nhiên bắt đầu mong đợi anh hôn mãnh liệt, giống như đã từng cam tâm tình nguyện mặc cho anh chiếm đoạt thân thể của mình.

Nhưng, tất cả đây đều không quan trọng, Quý Thư Nhan chỉ biết mình muốn tiếp tục, bất kể là bởi vì lí do gì, cô đột nhiên không muốn biết rõ ràng, cứ như vậy là tốt rồi, trong lòng muốn người đàn ông này, phải có được anh.

Nghĩ tới đây, rồi rầm lúc trước cũng trở nên không quan trọng, Quý Thư Nhan nhắm mắt lại, không chút do dự hôn lên.

"Nhan. . . . ." Tiếng gọi tên của anh bị ngăn ở trong cổ họng. Múa Tri Hằng không ngờ Quý Thư Nhan sẽ.

không, và anh cũng không ngờ Quý Thư Nhân sẽ chủ động như vậy, không đợi anh suy nghĩ cái gì, tình dục đã như ngọn lửa cháy lan ra đồng cỏ, cũng không khống chế nổi nữa.

Được cô chủ động đi đầu, Hứa Tri Hằng càn rỡ mút môi của cô, ngón tay trượt vào trong quần áo cô.

Toàn thân đều không có sức té ở dưới thân thể của anh, Quý Thư Nhân không có sức lực ngăn cản, cánh tay quấn vòng quanh anh cổ.

Ngón tay di chuyển ở trên thân thể mềm mại ấm áp, lưỡi linh hoạt của Hứa Tri Hằng cũng dây dưa ở môi Quý Thư Nhân, đầu ngón tay trượt mấy cái ở trên bụng cô, Quý Thư Nhân than nhẹ một tiếng, Hứa Tri Hằng đã nhân cơ hội xâm nhập vào chỗ sâu nhất, lưỡi linh hoạt quấn lấy lưỡi của Quý Thư Nhân cùng múa, nước miếng trong suốt theo khước môi chảy xuống, hình ảnh dâm mỹ làm cho huyết mạch người ta sôi sục.

Từ đầu tới cuối Quý Thư Nhân cũng chỉ có một người đàn ông là Hứa Tri Hằng, phương diện tình dục non nớt nên cô đâu chịu được trên đùa, chỉ vuốt ve mấy cái, thân thể của cô đã như bị lửa thiêu đốt, khẽ ngâm nga.

Ấm thanh nũng nịu tận xương này, lý trí và tình cảm của Hứa Tri Hằng đều bị khiêu chiến, anh khàn khàn thờ dài, "Nhân Nhân, gần tình này, say cũng có thể giãy vờ như vậy."

Tiếng nói vừa dứt, hai tay của anh giữ hai chân của cô lại, nhẹ nhàng tách ra, để cho thân thể mình vùi lấp ở giữa hai chân của cô.

Động tác xảy ra bất ngờ khiến Quý Thư Nhân hoảng hốt, một vật cứng cũng không hề che giấu để ở giữa hai chân của mình. cô nita tình nita sau chỉ có thể dựa sát vào

thân thể bên cạnh, một tiếng "Anh Tri Hằng" mang theo âm rung không bị không chế mà gọi ra.

Chỉ có điều sau khi hôn xong thì cô càng hoảng hốt hơn, nếu như Hứa Tri Hằng phát hiện cô cũng không say đến lợi hại như vậy, mà là cố ý dụ dỗ anh, mình nên giải thích thế nào. . . . . Cô xấu hổ để đầu ở ngực anh, Hứa Tri Hằng đã từ từ ngừng động tác lại.

Một tiếng anh Tri Hằng kia giống như một ma chú trối anh lại, toàn thân lập tức lạnh lẽo, như rơi vào hầm băng. . . . . Nhìn Quý Thư Nhan co ro phía dưới, quần áo thì xóc xếch, Hứa Tri Hằng hận không thể đánh chính mình một trận.

Anh làm cái gì ở thời điểm Nhan Nhan say khướt, chỉ vì một câu "hôn cô" hỏi ra lúc thần trí mơ hồ, liền chiếm đoạt thân thể của cô, đây chính là tình yêu vẫn mong đợi sao?

Hứa Tri Hằng nở nụ cười khổ, nếu như tình yêu nhiều năm như vậy chỉ là vì thỏa mãn dục vọng của mình, vậy tình cảm của anh cũng quá kinh khủng, thậm chí ích kỉ hơn so với người đàn ông có dục vọng trần trụi.

Mượn danh nghĩa tình yêu tổn thương người khác, sẽ chỉ làm người khác chán ghét, anh muốn lấy được lòng của Quý Thư Nhan, mà không phải thừa dịp cô say trong mộng mà cướp lấy thân thể của cô.

Cúi đầu liếc mắt nhìn Quý Thư Nhan đóng chặt hai mắt, Hứa Tri Hằng kéo chăn mỏng ở bên cạnh sang đắp lên cho cô, thở thật dài, "Anh đang làm cái gì đây, anh không thể bị ối chiếm đoạt em như vậy."

Dục vọng khiến cho thân thể anh giống như bị bắt lửa, thế nhưng anh lại chỉ có thể nhìn cô gái mến yêu khổ sở giây

giữa, sau đó bắt đầu khinh nhờn trên chốc Quý Thư
Nhan ở nhà trong buổi họp, nếu như cô không uống say,
tất cả chuyện này cũng sẽ không xảy ra.

Nằm ở bên kia giường, thân thể Hứa Tri Hằng bình
tĩnh một chút mới đứng dậy, khom lưng đặt Quý Thư
Nhan nằm xong, lại lau mặt cho cô, lúc này mới cười khổ
đứng dậy trở lại trên ghế sa lon ở bên ngoài.

Một đêm này, tốt nhất anh vẫn nên đợi ở bên ngoài chăm
sóc cô đi, bằng không cũng không có nghị lực bảo đảm
không hề chiếm đoạt thân thể của cô lần nữa.

Hứa Tri Hằng ngã ở trên ghế sa lon, thân thể hưng phấn
làm cho anh khó có thể ngủ, mà Quý Thư Nhan trong
phòng ngủ, cũng chậm rãi mở mắt.

Tại sao anh Tri Hằng phải dừng lại, anh nói không thể
tồn thương mình, là vì đau lòng sao?

Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có đáp án này có thể làm cho cô vui
vẻ, vì vậy Quý Thư Nhan mơ màng mà thỏa mãn, men
say rất nhanh xông tới, cô từ từ lọt vào giấc ngủ mê man,
trên mặt mang nụ cười thỏa mãn.

Mà trên ghế sa lon ở phòng khách, cả đêm Hứa Tri
Hằng chưa chợp mắt.

Anh muốn lấy được Quý Thư Nhan, từ mười chín tuổi
cũng biết mình thích cô nhóc này, nhưng anh vẫn không
dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì sợ cô sẽ chạy trốn, sẽ
biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, cứ im lặng
nhấn nại như vậy, gần như sắp điên cuồng.

Nghĩ đến bên cạnh mình không phải là chưa từng xuất
hiện người phụ nữ khác, đáng tiếc, mỗi một lần thì yêu
người khác, chỉ có thể bắt dặc dĩ phát hiện tất cả mọi người

đều không thay thế được Nhan Nhan.

Tình cảm này giống như ngọn lửa mong được bùng ra, nhưng đành phải nhẫn nại, chờ đợi cô lớn lên yêu mình, anh tự nhận thức luôn luôn làm rất tốt điểm này, nếu như không có một đêm kia. . . . . Anh đứng ở dưới chỗ ngồi quầy bar, mắt gần như si mê nhìn bóng dáng diêm dúa lờ loẹt trên sàn nhảy, đẹp như vậy, quyến rũ lòng của mỗi một người đàn ông.

Nhìn đám đàn ông ồn ào trầm trồ khen ngợi dưới bàn, Hứa Tri Hằng cũng không đè nén được sự phẫn nộ nữa, Nhan Nhan là của anh, nhất định không cho phép bất kỳ kẻ nào khinh nhờn.

Rốt cuộc, anh vẫn đi lên trước muốn dẫn cô rời đi, lại không nghĩ rằng một đêm kia ham muốn như lửa đốt, đã xảy ra thì không thể ngăn cản. Giây phút Nhan Nhan nằm ở dưới người anh rồi bị chiếm giữ, rốt cuộc sâu trong đáy lòng đạt được thỏa mãn, giống như thu được vật báu mơ ước đã lâu về trong túi, toàn thân đều vui sướng.

Nhan Nhan say trong mộng đẹp như thế, mắt say mơ màng đưa mắt nhìn anh, từng tiếng ngâm nga gọi tên của anh, trong một khắc kia, Hứa Tri Hằng tự cho là không chế lý trí rất tốt hoàn toàn mất không chế, mặc cho ái dục nắm trong tay lần lượt đoạt lấy cô. . . . .

Anh không hối hận, chưa bao giờ hối hận một lần điên cuồng kia của mình, mặc dù Quý Thư Nhan lựa chọn trốn tránh, chính miệng nói ghét anh, Hứa Tri Hằng cũng chưa từng hối hận, anh chỉ im lặng chịu đựng tất cả.

Anh yêu Quý Thư Nhan, nhưng đây cũng không có nghĩa là anh có quyền trói buộc cô gái này cả đời, nếu như cô thật sự ghét anh muốn rời đi, cũng chỉ có thể giúp đỡ cô đạt được mong ước, chỉ có điều chuyện này cũng không có

nghĩa là Hứa Tri Hằng buông thả, anh chỉ cảm thấy mình còn chưa đi tới, không có tư cách nắm giữ lòng của cô.

Nhớ khi đó Tăng Viễn nói với anh: "Sao cô ấy lại chán ghét cậu, trừ người nhà ra thì cậu là người thân cận nhất của cô ấy, chỉ có điều cậu còn chưa đi hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức cô ấy phát hiện mình đã yêu cậu."

Chính là bắt đầu từ một giây kia, rốt cuộc Hứa Tri Hằng tỉnh ngộ, đúng vậy, Nhan Nhan sao em lại chán ghét anh, nếu quả thật là như vậy, sẽ không thích đi theo phía sau của anh, sẽ không cười gọi anh là anh Tri Hằng . . . . . Có lẽ, chỉ là em còn chưa tìm được lý do yêu anh.

Chính là bắt đầu từ khi đó, sau khi Quý Thư Nhan rời đi, anh hoàn toàn đắm mình trong công việc, liêu mạng phát triển sự nghiệp của mình, thật may là trời không phụ người có lòng, anh thành công, mặc dù tình hình bây giờ cũng không thể khiến cho anh thỏa mãn, nhưng anh đã tìm được dũng khí.

Vì lấy được lòng của Quý Thư Nhan, thiệt thu hồi tất cả tài năng, thay đổi tất cả của mình, Hứa Tri Hằng tự nói với mình, anh sẽ không lỗ mãng ngu ngốc giống như trước kia, anh muốn dùng một trái tim mới tinh của mình để nắm giữ cô gái này.

Mà bây giờ, Quý Thư Nhan trở lại, anh cũng không còn là thiếu niên thô lỗ kiêu ngạo lúc trước nữa, cho nên Nhan Nhan, em cũng không thể chỉ nhớ rõ anh trên chóc em, lại quên anh vừa nhìn thấy người khác ức hiếp em, đánh nhau vì em rồi bị người ta đánh thành đầu heo; không thể quên anh lo lắng em đi đường ban đêm, mỗi ngày cố ý cùng về muộn với em; không thể quên anh thay đổi bản thân là vì em. . . . .

Anh cũng sẽ không quên một đêm kia, em từng nói, thật ra thì, em cũng hơi thích anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 6

Chương 6:

Ngoan ngoãn núp ở vị trí của mình, Quý Thư Nhan cố gắng giảm bớt cảm giác về sự tồn tại của chính mình, không muốn bị Hứa Tri Hằng nhìn nhiều.

Tối hôm qua cô chóng mặt nên đi ngủ, cũng không biết Hứa Tri Hằng đi lúc nào, chỉ nghe được tiếng cửa được mở ra ở trong mơ hồ, buổi sáng lúc thức dậy, trong phòng đã không còn bóng dáng của Hứa Tri Hằng, chỉ có ly nước bày ở đầu giường chứng tỏ quả thật tối hôm qua anh đã tới.

Từ khi tỉnh lại vẫn vướng mắc một vấn đề, đó chính là tối hôm qua anh đang nghĩ gì thế, thời điểm như vậy còn có thể thu tay lại, Quý Thư Nhan cảm thấy không thể tin được.

Nghe một câu không thể bị ối chiếm đoạt cô, giọng nói dịu dàng như vậy, Quý Thư Nhan thật sự nghĩ rằng Hứa Tri Hằng yêu cô, cho nên không muốn làm thương tổn cô trong lúc cô say khướt.

Nhưng Tống Cẩm Huyền cũng đã nói người đàn ông không có lý trí gì khi ở trước mặt người phụ nữ mình yêu mến, thời điểm dự vọng tới chỉ biết phải hung hăng chiếm đoạt cô ấy, cho nên có thể anh đã nghĩ xong rồi hay không, Hứa Tri Hằng hoàn toàn không thích chiếm đoạt cô.

Trên sách nói tình yêu sẽ làm người ta lo được lo mất, sao cô còn chưa xác định có yêu hay không, cứ như vậy sao?

Nghĩ tới đây, Quý Thư Nhan nắm chặt quả dấm củi đầu, kêu rên thật khẽ: "Rốt cuộc tại sao anh muốn làm như vậy. . . . ."

Gỗ đầu, lòng Quý Thư Nhan tràn đầy bi phẫn, nếu như cô có đầy đủ dũng khí, dứt khoát trực tiếp chạy đến trước mặt Hứa Tri Hằng chất vấn một phen, đáng tiếc cô không có.

"Cái gì phải làm sao?" Ngay lúc cô gõ vào mình, một tiếng nói đột nhiên vang lên.

Bị khiếp sợ, Quý Thư Nhan đột nhiên ngồi dậy, cánh tay đập vào trên bàn sách, kêu rên một tiếng: "A, đau!"

Nhìn bộ dạng lố mắng của cô, Hứa Tri Hằng cố gắng nhin cười, nghiêm trang nói: "Em vừa mới nói gì?"

"Không có. . . . . Không có gì." Muốn chết, sao anh lại đột nhiên xuất

hiện vậy, cô muốn nói ra ngoài mới là lạ.

"Thế à." Hứa Tri Hằng hiếm khi không có cặn tào ráo mán, "Vậy em gác lại công việc trong tay đi, tham gia một tiệc rượu với anh, đúng rồi, bản kế hoạch hợp tác với Cố thị cũng cầm đi, Cố Thừa Kiều cũng sẽ tham gia, thuận tiện nói chuyện làm ăn luôn."

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, Quý Thư Nhan khổ sở nhìn Hứa Tri Hằng, "Có thể đổi người khác đi cùng hay không, hôm nay em không thoải mái lắm."

"Không thoải mái sao? Vậy anh đi với em đến bệnh viện trước, thời gian còn kịp."

Nhìn anh đột nhiên lại cố chấp, Quý Thư Nhan chỉ cảm thấy mình bắt đầu nhức đầu, đành phải cười khích, "Không có gì, chỉ là uống rượu say nhức đầu, không cần đi bệnh viện."

"Vậy thì tốt, chúng ta sẽ cùng xuất phát." Để lại một câu nói như vậy, Hứa Tri Hằng xoay người rời đi, hoàn toàn không cho cô cơ hội phản bác.

Quý Thư Nhan nhìn bóng dáng rời đi, chỉ cảm thấy hôm nay thật sự không phải một ngày tốt lành.

Cảm xúc sa sút vẫn kéo dài dọc đường đi đến tiệc rượu, Quý Thư Nhan vẫn không thoát ra.

Hơn nửa tháng trước cô nhận làm xe ở trên đường, nhìn thấy Hứa Tri Hằng, nhưng bây giờ đã cùng ngồi ở trong một xe đi đến tiệc rượu, đây coi như là một loại duyên phận sao? Nếu như vậy, cũng nhất định là nghiệt duyên.

Lúc Quý Thư Nhan bất tri bất giác tức giận than tiếng thứ ba thì cuối cùng lực chú ý của Hứa Tri Hằng cũng chuyển từ tài liệu tới trên người cô.

Gấp tài liệu lại, nét mặt dờ khóc dờ cười nhìn dáng vẻ của cô, "Thật sự không có chuyện gì sao? Anh thấy tâm tình của em không được tốt lắm."

"Không có việc gì."

"Anh nhìn không giống, buổi sáng nghe em nói cái gì phải làm sao ấy, thật sự không có gì sao?" Hứa Tri Hằng nhìn chằm chằm Quý Thư Nhan, chỉ cảm thấy vẻ mặt của cô nhóc này không đúng lắm, khi đối mặt với mình thì dáng vẻ giống như rất hồi hộp.

Ánh mắt chợt lóe, trong đầu Hứa Tri Hằng nảy ra một ý tưởng không ổn, chẳng lẽ, cô nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua, hay là đã nghi ngờ mình?

Nghĩ tới đây, Hứa Tri Hằng run sợ trong lòng, vẻ mặt cũng trở nên tế nhị, "Đúng rồi Nhan Nhan, là như thế này, tối hôm qua em uống say trong buổi họp mặt, anh đưa em trở về, em còn nhớ rõ sao?"

"Đưa em trở về, a, em không nhớ rõ, em uống rượu say sao?" Nụ cười trên mặt cứng ngắc, lần đầu tiên Quý Thư Nhan thể nghiệm được khổ sở khi trợn mắt nói dối, "Anh Tri Hằng, tối hôm qua anh đưa em về

nha, liên trở về luôn sao?"

Nghe đáp án thế thì yên tâm hơn, Hứa Tri Hằng hắng giọng: "Không có."

Quý Thư Nhan thật sự muốn nhảy dựng lên, chẳng lẽ anh muốn thẳng thắn nói ra? Nghĩ đến nụ hôn tối hôm qua, sắc mặt của cô càng thêm kỳ lạ, "Anh không trở về, vậy. . . . ."

"Buổi sáng anh mới trở về." Hứa Tri Hằng cười dịu dàng, "Anh sợ ban đêm em sẽ khát, cả đêm ngủ ở trên ghế sa lon."

Không biết là may mắn hay mất mát, Quý Thư Nhan thở phào nhẹ nhõm, "Như vậy à, em cũng không nhớ gì cả, cảm ơn anh Tri Hằng."

"Không có gì." Không chế mình không nhìn đến trên môi của cô, Hứa Tri Hằng không yên lòng lật tới lật lui tài liệu trong tay.

Sau chuyện tối ngày hôm qua, Hứa Tri Hằng cũng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Quý Thư Nhan, hơn nữa thấy đôi môi có vẻ hơi sưng đỏ này, hình ảnh nụ hôn tối hôm qua sẽ hiện lên ở trong đầu. Có lẽ Quý Thư Nhan sẽ không biết, anh hạ bao nhiêu dũng khí mới mở miệng nói để cho cô cùng đến tiệc rượu.

Sau đó hai người không hề nói chuyện với nhau nữa, ở trong xe lập tức yên tĩnh lại, yên lặng ở trong đây làm cho người ta hít thở không thông, xe chậm rãi dừng ở cửa khách sạn.

Đi xuống xe, nhìn đám người ra ra vào vào ở cửa khách sạn phía trước mặt, Quý Thư Nhan cảm thấy mình lại bắt đầu do dự, không nhìn được khe kéo vạt áo của Hứa Tri Hằng, "Em không thích loại trường hợp này, có thể không đi vào hay không?"

"Sẽ quen thôi." Hứa Tri Hằng cười cô, "Không phải trước kia em không sợ trời không sợ đất hả, sao hiện tại lại gan nhỏ như vậy?"

"Không phải sợ mà là không thích." Quý Thư Nhan

tức giận sủa chữa, "Dù sao công ty cũng không xa, thời gian vẫn còn sớm, hãy không gọi điện thoại để cho thư ký Tề của anh tới là được, tại sao em phải đi cùng?"

Cố ý xem nhẹ sự khẩn trương của cô, vẻ mặt Hứa Tri Hằng thản nhiên giải thích: "Thư ký Tề có chuyện của mình, được rồi, anh cho em một lý do, em còn nhớ rõ ngày đầu tiên chúng ta gặp mặt không, anh vốn phải đi gặp Cố Thừa Kiều, nhưng bởi vì em đột nhiên xuất hiện mà làm xáo trộn kế hoạch, cho nên hiện tại theo anh đi vào là em nợ anh, lý do này có được hay không?"

Quý Thư Nhan cau mày, làm ra vẻ đáng thương nhìn anh, "Em không muốn đi vào."

"Phải đi." Hứa Tri Hằng không cho cô cơ hội chần chừ, kéo cổ tay của cô đi vào phía trong.

Anh sẽ không mang thư ký Tề, là bởi vì trong lòng rất muốn cô gái đứng ở bên cạnh mình là Quý Thư Nhan, hôm nay mộng đẹp trở thành sự thật, anh đương nhiên không cho phép cô lâm trận bỏ chạy.

Nhan Nhan, anh muốn em đứng ở bên cạnh anh, xuất hiện ở trước mặt mọi người, nói cho bọn họ biết, em là người của anh.

Quý Thư Nhan đều không biết tất cả suy nghĩ này, cuối cùng cũng chỉ có thể đi theo vào, sau đó buồn bực phát hiện tiệc rượu này quả nhiên không thú vị như cô tưởng tượng.

Khi vừa mới bắt đầu thì nhắm mắt theo ở bên cạnh Hứa Tri Hằng nói chuyện phiếm với người khác, sau đó cô dứt khoát chạy trốn, tìm một chỗ yên tĩnh một mình ngẩn người.

Núp ở trong góc vắng lặng. Quý Thư Nhan vốn tưởng rằng sẽ không có ai quấy rầy, ai có thể nghĩ, mong đợi nhỏ nhỏ này cũng đến tan vỡ, có tiếng cãi vả cố ý dè thấp cách đó không xa truyền vào trong tai của cô.

"Em đang làm cho anh nhìn ư, để cho anh gấp gấp, sau đó đuổi theo em? Em có thể lý trí chút hay không, anh hoàn toàn không biết cô ấy cũng sẽ đến nơi này." Giọng nói mang theo tức giận của một người đàn ông truyền tới, "Không phải chúng ta nói không được cãi vả sao, em chỉ cần đứng ở bên cạnh anh là được rồi, em không cần dính vào chuyện của anh với cô ấy."

"Thật xin lỗi, em không lý trí giống anh tưởng tượng, để cho anh thất vọng rồi." Trầm mặc một hồi, giọng nói của một người phụ nữ vang lên, có chút nghẹn ngào lại ra vẻ kiên cường.

Hình như người đàn ông ý thức được giọng điệu của mình quá mức cứng rắn, giảm bớt âm lượng khuyên giục đó.

Mà Quý Thư Nhan đứng ở trong góc gần cửa sổ sát đất, lộ mặt đầy vạch đen.

Vận số của cô thật sự không phải là tốt bình thường, đi tới chỗ này cũng có thể xem được bộ phim nam bạch tính nữ si tình vừa ra, nhưng làm ơn hai vị này có thể đi xa một chút để tranh cãi hay không, dù sao cô cũng đã rời đi trước, coi như hai người không ngại bị người khác nghe lén, nhưng cô không có thói quen nghe lén bí mật của người ta, hơn nữa, sao giọng nói của cô gái kia có chút quen thuộc vậy?

Vất hết óc nghĩ mình có biết chủ nhân của âm thanh vừa rồi hay không thì hai người gây gổ cũng im lặng.

Lúc này vị trí của Quý Thư Nhan ở góc khuất nhất, nếu như muốn đi ra ngoài, hiển nhiên phải đi qua hai

người kia, nhưng người ta đang gây gổ, cô đi ra ngoài cũng thật sự là rất kỳ lạ, chỉ có thể nhắm mắt giấu mình, cố gắng không bị người khác phát hiện.

"Được rồi, anh không muốn cãi vả gì nữa, anh rất mệt mỏi, không nên cãi nhau nữa được không?" Một lát sau, người đàn ông kia lại thở dài, "Cẩn Huyền, quan hệ giữa chúng ta không hề giống người yêu bình thường, điểm này chúng ta đều rõ ràng, hi vọng em không nên nghĩ quá nhiều."

Những lời này nói ra, hình như người phụ nữ trầm mặc hơn, Quý Thư Nhan cũng ngán ngàng người.

Cẩn Huyền là Tổng Cẩn Huyền mà cô biết sao? Nghĩ đến giọng nói quen thuộc kia, Quý Thư Nhan gần như có thể khẳng định đáp án kia.

Mặc dù giọng nói kia nghe hơi khàn khàn còn mang theo bi thương, khác với bình thường cô ấy tràn đầy sức sống ở trước mặt mình, nhưng cẩn thận nghe lại vẫn có thể phân biệt ra được.

Tiểu Huyền đang cãi vả với ai, tại sao hai người lại cãi vả?

Suy nghĩ một chút, lập sáng tỏ, nếu như cô đoán không sai, người đàn ông phía ngoài này hẳn là người tình bí mật của Tiểu Huyền.

Quý Thư Nhan tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào ức hiếp bạn tốt nhất của cô, trong lòng kích động muốn đi ra ngoài dạy dỗ người đàn ông kia, nhưng lý trí nói cho cô biết không thể đi ra, nếu quả thật là Tổng Cẩn Huyền, khẳng định cô ấy không hy vọng một mặt chật vật nhất của mình bị bạn thân nhất nhìn thấy.

Nắm chặt quả đấm, Quý Thư Nhan nhẫn nại, may mắn

là hai người ấy cũng không nói gì nữa, mà im lặng rời đi.

Nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa, Quý Thư Nhan chậm rãi đi ra từ trong góc, thái độ vừa không hiểu vừa phân hận.

Thoát khỏi người quần lấy mình nói chuyện trời đất, Hứa Tri Hằng nhìn xung quanh tìm bóng dáng của Quý Thư Nhan, sau khi cô nhóc này đi vào không lâu liền thừa dịp anh không chú ý rồi chạy mất, vào lúc này lại càng không thấy được người.

Không phải đi về rồi chứ, Hứa Tri Hằng dờ khóc dờ cười nghĩ, anh cũng chỉ muốn anh và cô cùng nhau đứng ở trước mặt mọi người, làm sao biết cô nhóc kia ghét trường hợp này như vậy.

Lấy điện thoại di động ra liếc mắt nhìn, cũng không có tin tức, ngẫm lại Quý Thư Nhan cũng không phải là người thiếu lễ độ như vậy, nếu thật sự muốn đi thì nhất định sẽ gửi tin nhắn báo một tiếng, Hứa Tri Hằng quyết định đến nơi vắng vẻ tìm một chút.

Liếc mắt nhìn dọc theo bên phải, đến mỗi góc ngách đều phải nhìn thêm mấy lần. Hứa Tri Hằng rất nhanh liền thấy được Quý Thư Nhan đang ngồi gần người trên ghế sa lon ở góc.

Đi nhanh tới, anh cũng ngồi xuống ở bên cạnh, "Làm gì mà gần người ở chỗ này, đang suy nghĩ gì vậy?"

"Không có gì." Ánh mắt không hề rơi vào trên người Hứa Tri Hằng, Quý Thư Nhan phờ phạc đã rượt nhìn dưới mặt đất, suy nghĩ của cô còn dừng lại ở trên chuyện vừa mới nghe được.

"Kẻ lừa gạt nhỏ, một lần em gần người như vậy thì đều

là trong lòng cô chuyện." Hứa Tri Hằng cười cười, không chút bình tĩnh vạch trần lời nói dối của cô, "Có chuyện gì không thể nói với anh hả, không phải trước kia em thích nói cho anh biết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 13: Chương 6.2

Chương 6.2:

"Đó là trước kia." Âm thanh thật thấp, Quý Thư Nhan cau mày, lầm bầm lâu bầu nói: "Người đàn ông kia là ai chứ, em nên giúp cô ấy như thế nào. . . . ."

"Người đàn ông nào?" Nhảy bèn nghe được câu này, Hứa Tri Hằng cũng nhăn mày lại, "Vừa rồi có người tới trêu chọc em ư, là ai?"

"Không biết." Nghĩ đến chuyện vừa mới xảy ra, Quý Thư Nhan rất phiền não, "Thôi, không nghĩ nữa." Thay vì suy đoán lung tung như vậy, còn không bằng tìm Tiểu Huyền hỏi rõ ràng.

Từ khi gặp lại tới nay, lần đầu tiên Hứa Tri Hằng thấy Quý Thư Nhan phiền não thành bộ dạng này, còn là vì một người đàn ông xa lạ không biết tên, trong lòng của anh liền không có chút cảm giác gì.

Hơn nữa ngẫm lại cô ở nước ngoài ba năm, trong thời gian đó không biết có bao nhiêu người đàn ông từng theo đuổi cô, nói không chừng cô cũng từng động lòng rồi, nghĩ vậy Hứa Tri Hằng lại càng khó chịu.

Nghĩ tới đây, tâm tình tốt của anh cũng biến mất, đưa tay kéo Quý Thư Nhan lên, "Đi, đi gặp Cố Thừa Kiêu với anh, sau đó chúng ta trở về."

Nếu như ở lại nữa, không biết còn có bao nhiêu tên háo sắc mơ ước bảo bối của anh, anh phải bình tĩnh đã, sau khi trở về mới hỏi cô nhóc này một chút, lúc này người đàn ông dám trêu chọc cô là ai.

Hừ, lại có người dám giành bảo bối mà Hứa Tri Hằng anh nhất định phải có được, phải xem coi ai dám ăn gan hùm mật gấu này.

Lôi kéo Quý Thư Nhan chạy một vòng, Hứa Tri Hằng nhìn thấy bóng dáng của một người đàn ông sau đó lộ ra nụ cười, bưng ly rượu đi tới.

Ngắn hơn nửa người Quý Thư Nhan ở phía sau, Hứa Tri Hằng đi tới trước mặt người đàn ông kia, "Tổng giám đốc Cố, chào anh."

Cố Thừa Kiêu đang nói chuyện phiếm với người khác, sau khi xoay người nhìn thấy người trước mắt thì trên mặt cũng lộ ra nụ cười thỏa đáng, "Tổng giám đốc Hứa, chào anh."

Liếc mắt nhìn người nói chuyện trời đất với Cố Thừa Kiêu, Hứa Tri Hằng mỉm cười, "Mạo muội tới đây, không quấy rầy hai vị chứ?"

"Dĩ nhiên không có." Trong tuổi cười lộ ra vẻ ôn tồn, Cố Thừa Kiều khách khí nói: "Thật ra thì ban nãy tôi đã thấy được tổng giám đốc Hứa, muốn tới chào hỏi, chỉ là vẫn bị người khác làm chậm trễ."

"Xem ra tôi và tổng giám đốc Cố có cùng suy nghĩ." Trên mặt Hứa Tri Hằng treo nụ cười ứ nhả, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

Đàn ông trên thế giới luôn có nhiều lời khách sáo như vậy, Quý Thư Nhan chưa bao giờ cảm thấy hứng thú với những thứ này, nhưng thời điểm nghe Cố Thừa Kiều nói xong những lời này, ánh mắt của cô đột nhiên sáng lên, nhờ Hứa Tri Hằng che giấu, cô suông sẽ nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt này.

Từ sau khi đi vào đại sảnh liền thấy nhiều nam sĩ thành công có bụng bia, Quý Thư Nhan còn tưởng rằng người này cũng sẽ không ngoại lệ, lại không nghĩ rằng người đàn ông tên là Cố Thừa Kiều sẽ khác như vậy, thân hình cao lớn, mặt mũi tuấn lãng, khi giơ tay nhắc chân đều lộ ra sự trầm ổn của đàn ông.

Xem ra Cố Thừa Kiều lớn hơn Hứa Tri Hằng mấy tuổi, nhưng đây không phải là nguyên nhân Quý Thư Nhan chú ý đến anh ta, sở dĩ cô cảm thấy hứng thú đối với người đàn ông này, là bởi vì giọng nói của anh ta và giọng đàn ông vừa mới nói chuyện ở chỗ hẻo lánh rất tương tự.

Quý Thư Nhan trời sinh rất nhạy cảm đối với âm thanh, nếu như cô đoán không sai, người này hẳn là người đàn ông gây gỗ với Tiểu Huyền, nhưng không biết, sao bọn họ lại dính líu quan hệ.

Quý Thư Nhan nhìn Cố Thừa Kiều gần người thật sự là quá lâu, hai người đàn ông đều phát hiện sự khác thường của cô.

"Nhan Nhan, sao vậy?" Nhìn cô si ngốc nhìn chăm chăm Cố Thừa Kiều nhìn, Hứa Tri Hằng chỉ cảm thấy một luồng khí nóng xông thẳng lên đầu, giọng điệu đã không còn dịu dàng nữa.

"A, không có gì." Phục hồi tinh thần lại mới phát hiện hành động nhìn lén của mình bị phát hiện rồi, Quý Thư Nhan lúng túng đỏ mặt, "Không có gì á, em chỉ nghĩ tới chuyện khác."

Nhìn dáng vẻ này của cô, tâm tình Hứa Tri Hằng càng thêm hồng hét, trong lòng không nhịn được phồng phồng lung tung, rốt cuộc tại sao cô nhìn chăm chăm vào Cố Thừa Kiều, chẳng lẽ là vừa gặp đã yêu? Gặp quý, anh càng ngày càng hối hận vì đã mang theo Quý Thư Nhan tới đây, đầu tiên là người đàn ông xa lạ đến gần, sau đó lại nhảy ra Cố Thừa Kiều, quả nhiên quyết định của ngày hôm nay là sai lầm.

Quay đầu lại liếc mắt nhìn vẻ mặt không hiểu gì của Cố Thừa Kiều, Hứa Tri Hằng bất đắc dĩ thừa nhận người đàn ông trước mặt thật sự rất ưu tú, nếu không anh cũng sẽ không mong đợi hợp tác với anh ta như vậy, nhưng dính dáng đến Quý Thư Nhan, lại nhìn Cố Thừa Kiều cũng đầy hăng hái nhìn ánh mắt của cô, Hứa Tri Hằng rất không vui.

Đột nhiên đưa tay ôm hông của Quý Thư Nhan, Hứa Tri Hằng nở nụ cười trên mặt rồi giới thiệu với Cố Thừa Kiều, "Tổng giám đốc Cố, đây là Quý Thư Nhan, "bạn" tốt nhất kiêm trợ lý của tôi, Nhan Nhan, đây là tổng giám đốc Cố."

"Tổng giám đốc Cố chào anh." Bị động tác bất ngờ xảy ra của Hứa Tri

Hăng dọa sợ hết hồn, Quý Thư Nhan không được tự nhiên chào hỏi.

Từ đầu chí cuối đều im lặng đứng ở bên cạnh, nhìn Hứa Tri Hăng và Quý Thư Nhan 'liếc mắt đưa tình', nụ cười trên mặt Cố Thừa Kiều sâu hơn, ý vị sâu xa nắm lấy tay của Quý Thư Nhan, "Quý tiểu thư, rất hạnh phúc được gặp cô."

"Tôi cũng thế." Gần như có thể xác nhận người đàn ông vừa mới gây gỗ chính là Cố Thừa Kiều, Quý Thư Nhan cũng hứng thú đối với anh ta, "Tổng giám đốc Cố, chúng ta từng gặp mặt hay chưa, tôi cảm thấy giọng nói của ngài rất quen thuộc."

"Chắc là chưa từng gặp mặt, nếu như có, tôi nhất định sẽ nhớ cô gái xinh đẹp như Quý tiểu thư." Đuôi lông mày của Cố Thừa Kiều nhú lại, giọng nói thay đổi: "Chỉ là, hình như tôi cũng đã từng nghe nói tên tuổi của Quý tiểu thư, cũng không biết người nào nhắc qua với tôi."

"Không thể nào."

"Sợ là tổng giám đốc Cố nhận lầm người."

Tiếng nói của Quý Thư Nhan và Hứa Tri Hăng vang lên cùng lúc, một ngạc nhiên, một âm dương quái khí*.

* Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.

Cố Thừa Kiều còn muốn giải thích nữa, một người khác lại bước nhanh tới, đi thẳng tới trước mặt ba người bọn họ, hô một tiếng: "Tổng giám đốc Cố." Vừa ngạc nhiên nhìn Quý Thư Nhan, "Nhan Nhan, sao cậu lại ở chỗ này?"

Bất ngờ nhìn thấy Tống Cẩm Huyền, Quý Thư Nhan trợn mắt hốc hốc.

Nếu như tình hình trước mắt là một tuồng kịch, vậy thật sự là bạn mới đang hát tới bước lên sân khấu; nếu như vốn còn đang nghi ngờ mình nghe lầm âm thanh, thì hiện tại cô có thể khẳng định, người vừa mới gây gỗ ở góc, chính là Tống Cẩm Huyền và Cố Thừa Kiều.

Nhưng, sao hai người bọn họ lại là loại quan hệ đó?

"Tiểu Huyền." Trên mặt mang nụ cười cổ quái, Quý Thư Nhan nhìn Tống Cẩm Huyền, "Cậu . . . ."

Trên mặt Tống Cẩm Huyền tràn đầy vui vẻ, không có một chút xú dâm vẻ mặt không chế vừa rồi, "Hôm nay

cậu cũng tới đây à, lần trước mình có gọi điện thoại nói cho cậu biết đã đi công tác về hay chưa?"

Gật đầu một cái, ánh mắt của Quý Thư Nhan chuyển động ở trên người của Cố Thừa Kiền và Tống Cẩn Huyền, "Mình còn nhớ, nếu không phải là gần đây mình quá bận rộn, đã sớm đi tìm cậu chơi, cậu và vị tổng giám đốc Cố này. . . . ." Nói được nửa câu không biết nên tiếp tục như thế nào nữa, Quý Thư Nhan chỉ có thể cười gượng.

"Cũng như cậu, mình đang làm ở công ty Cố thì, là thư ký của tổng giám đốc Cố." Nhắc tới Cố Thừa Kiền thì sắc mặt của Tống Cẩn Huyền thay đổi, nhưng lại khôi phục rất nhanh, liếc mắt nhìn Cố Thừa Kiền, trên mặt là nụ cười lạnh nhạt.

Nếu như không xảy ra chuyện phía trước, Quý Thư Nhan sẽ không cảm thấy không khí bây giờ có gì không đúng, nhưng chính tai nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người, hiện tại nhìn lại nụ cười trên mặt Tống Cẩn Huyền, đã cảm thấy có điểm không đúng, bởi vì cô cảm giác trong nụ cười kia mang theo sự tự giấu.

"Thì ra là bạn của thư ký Tống, tôi nói sao cái tên này lại quen thuộc như thế, trước kia cô ấy cũng không chỉ nhắc tới tên tuổi của Quý tiểu thư một lần ở trước mặt tôi." Mặc dù cảm thấy không khí kỳ lạ, Cố Thừa Kiền vẫn chuyện trò vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Hứa Tri Hằng ở bên cạnh nhìn ba người khách sáo ở giữa, chỉ cảm thấy trong lòng không có tư vị gì, ánh mắt lạnh lùng liếc mắt nhìn Quý Thư Nhan, lại gọi Cố Thừa Kiền đi sang một bên, nói là để cho bạn bè các cô tâm sự.

Cười gật đầu một cái, Quý Thư Nhan kéo tay Tống

Cẩn Huyền lại, cho đến khi hai người kia đi xa, mới buồn lòng khuôn mặt tươi cười, "Tiểu Huyền, vừa rồi cậu. . . . . Đi đâu, mình tới đây lâu rồi."

Thấy Cô Thừa Kiều rời đi, nụ cười trên mặt có chút miễn cưỡng, Tống Cẩn Huyền mang theo áy náy lôi kéo tay Quý Thụ Nhan, "Ban này mình đang bận rộn, Nhan Nhan rất xin lỗi, mấy ngày nay mình thật sự quá bận rộn, cũng không có thời gian tới chỗ cậu."

"Không có gì nha, mình cũng rất bận rộn." Nghe cô ấy không hoảng không loạn mà tranh đề tài này, Quý Thụ Nhan đột nhiên có chút không biết làm sao đối mặt với Tống Cẩn Huyền, nói quanh nói co.

Hiển nhiên tâm tình của Tống Cẩn Huyền cũng không tốt, hai người hiếm khi gặp phải một tình huống đều không biết nên nói những gì, cuối cùng vẫn là Hứa Tri Hằng đi tới, nói muốn trở về.

Cười cùng Tống Cẩn Huyền hẹn lần sau đi chơi, Quý Thụ Nhan theo Hứa Tri Hằng rời đi, lúc ra cửa thì quay đầu lại liếc mắt nhìn bóng lưng của bạn tốt, Tống Cẩn Huyền đứng ở trong đám người, thoạt nhìn lại có vẻ cô đơn như vậy.

Nghĩ tới cuộc tranh cãi nghe được, ngẫm lại dáng vẻ gương cười của Tống Cẩn Huyền, trong lòng Quý Thụ Nhan không có tư vị gì, trên mặt cũng không còn tươi cười, dựa vào cửa sổ xe ngăn người.

Từ hội trường ra ngoài thì tâm tình của Hứa Tri Hằng hồng hồng đến rồi tỉnh rồi mờ, sắc mặt cũng cực kỳ thối, "Lại đang nhớ đến ai vậy?"

Nghe được câu hỏi có vẻ giống điện thoại của anh, Quý Thụ Nhan không có tinh thần trả lời: "Cái gì cũng

không nhớ." Nhưng lại nghĩ đến Hứa Tri Hằng và Cố Thừa Kiêu có qua lại trên phương diện làm ăn, xem ra hai người cũng rất quen thuộc, Quý Thư Nhan lại có tình thân.

Ngồi ngay ngắn lại rồi xoay người về phía Hứa Tri Hằng, Quý Thư Nhan liếc mắt nhìn tài xế nghiêm túc lái xe trước mặt, lúc này mới treo nụ cười lấy lòng lắc lắc cánh tay của anh, "Anh Tri Hằng, em hỏi anh một chuyện có được hay không?"

Đôi mắt khẽ nâng, Hứa Tri Hằng không lạnh không nóng nhìn cô, "Chuyện gì?"

"Chính là Cố Thừa Kiêu, người đàn ông nói chuyện làm ăn với anh hôm nay đó, không phải trước kia hai người từng hợp tác à?"

Nghe được cái tên này thì nhịp tim của Hứa Tri Hằng đập nhanh hơn, ánh mắt nghiêm cứu quét tới quét lui ở trên mặt Quý Thư Nhan, "Trước mắt đang thương lượng hợp tác, có vấn đề gì?"

"Không có, em lại không hiểu những chuyện kia." Quý Thư Nhan hoàn toàn coi thường mặt lạnh của anh, có việc cần người ta thì tự nhiên phải nhiệt tình một chút, cho nên vẻ mặt của cô vẫn tươi cười như cũ, "Em chỉ muốn biết, anh hiểu rõ anh ta cỡ nào."

"Cũng được."

"Nhân phẩm cũng không tệ sao?"

"Coi như quang minh lỗi lạc." Dè dặt tức giận, Hứa Tri Hằng sắp không nhịn nổi muốn lay đầu nhỏ của cô thật mạnh, vừa gặp người ta ngày đầu tiên đã vội vã hỏi thăm về nhau như vậy, thật sự không biết rốt cuộc cô còn nghĩ

cái gì.

Hít sâu một cái, Quý Thư Nhan nhắm mắt, lớn tiếng nói vấn đề quan tâm nhất ra khỏi miệng: "Vậy anh ta có vợ hay không, kết hôn chưa?"

Vốn đang nghi ngờ cô nhóc này hỏi tới chuyện của Cố Thừa Kiều là do có tâm tư khác, nghe được câu này thì Hứa Tri Hằng quả thật muốn nổ tung.

Đột nhiên nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô, trên mặt Hứa Tri Hằng chỉ thấy viết lên bốn chữ "Anh rất tức giận" mà thôi.

"Em hỏi chuyện này làm cái gì?"

"Đương nhiên là hữu dụng, anh nói đi." Quý Thư Nhan vội vàng muốn biết đáp án, nếu như Cố Thừa Kiều chính là người đàn ông thần bí sau lưng Tiểu Huyên, vậy tại sao anh ta không dám thoải mái công khai tình yêu với Tống Cẩn Huyên đây? Hay là, anh ta đã có gia đình?

Cẩn rằng nghiêng tới nhìn Quý Thư Nhan, Hứa Tri Hằng lạnh lùng nói: "Anh ta không có gia đình, nhưng không có nghĩa là bên cạnh không có phụ nữ."

"Người phụ nữ bên cạnh anh ta là ai?" Cả người đều muốn bò đến trên người của Hứa Tri Hằng, Quý Thư Nhan rất hồi hộp nhìn anh.

"Nhan Nhan, em cho rằng anh là tạp chí lá cải sao? Nếu như muốn hiểu rõ anh ta, tại sao không hỏi bạn tốt của em là Tống Cẩn Huyên, không phải cô ấy mới là thư ký của Cố Thừa Kiều sao?"

"Nếu như có thể hỏi cô ấy, em cần gì xin anh như vậy."

Trên mặt lộ ra thất vọng, Quý Thư Nhan than thở,
"Nói như vậy, anh cũng không biết anh ta có người phụ
nữ khác hay không ư?"

Đó chính là nói, quan hệ của Tống Cẩm Huyền và Cố
Thừa Kiều thật sự không muốn người ta biết, a, chuyện
này phiền chết rồi.

Bên kia Quý Thư Nhan bởi vì quan tâm tương lai của
bạn tốt mà phiền não, bên này Hứa Tri Hằng lại bởi vì
hiếu làm cô động lòng mà tức giận.

Nhìn dáng vẻ cô mặt ừ mày ừ, Hứa Tri Hằng nắm chặt
quả đấm hơn nữa, rốt cuộc nhẫn nại không giấu cợt cô
đứng núi này trông núi nọ.

Không được, không thể phát giận, nhất định không thể
phát giận, rất vất vả mới thay đổi được ấn tượng xấu ngày
xưa ở trước mặt cô, cũng không thể thất bại trong gang tấc
vào lúc mấu chốt này.

Hứa Tri Hằng nhìn Quý Thư Nhan sâu sắc một cái,
vẫn đè nén tức giận xuống đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 7.1

Chương 7.1:

Chuyện của Tống Cẩm Huyền và Cố Thừa Kiều giống như một nút thắt,
chôn xuống mầm mống nghi ngờ ở bên trong lòng của Quý Thư Nhan,
không nghĩ được biện pháp tốt hơn để tìm ra chân tướng, lại không có
dũng khí chất vấn Tiểu Huyền, mấy ngày liên tiếp tâm tình Quý Thư
Nhan đều rất hồng hồng.

Hoạ vô đơn chí nhất chính là, không chỉ tâm tình của cô không tốt,
tâm tình của Hứa Tri Hằng cũng đột nhiên trở nên kém, động một chút
là nổi giận cắn răng nghiến lợi.

Sau may ngay lien tiep cam nhan duoc Hura Tri Hăng xau tinh, tat ca moi nguoi ở trên dưới công ty Hăng Viên đều trở nên cẩn thận, nhất là mỗi khi tới gần lầu mười bảy, mười tám, luôn luôn ngừng thở, nơm nớp lo sợ, chỉ sợ lấy hơi cũng có thể chạm đến đầu lông mày của tổng giám đốc.

Làm việc trong không khí như vậy, Quý Thư Nhan là người đầu tiên bị ảnh hưởng, đầu tiên là không biết tại sao cô làm việc đều khiến Hura Tri Hăng không hài lòng, sau đó anh còn không chịu l q d nghe giải thích, bắt cô làm lại giống như một bạo chúa vô lý, dưới tình huống như thế, cô trở lại trạng thái thật thảm thương như lúc vừa vào công ty, mỗi ngày đều bận đến một giây sau cùng trước khi tan việc, thậm chí còn phải làm thêm giờ với anh.

Không phải là Quý Thư Nhan không biết Hura Tri Hăng có một tính xấu, chẳng qua là thời gian dài như vậy chỉ thấy vẻ mặt dịu dàng của anh đã thành thói quen, hiện tại chẳng biết tại sao đột nhiên lại bị anh hành hạ, lửa giận trong lòng cũng từ từ lên cao.

Vì vậy, hôm nay ở lần thứ ba cô bị gọi lên lầu mười tám, Quý Thư Nhan không bao giờ chịu im hơi lặng tiếng nữa.

"Trợ lý Tiểu Nhan, tổng giám đốc Hura đang bận, cô đừng đi vào." Ở trong tiếng ngăn cản đầy lo lắng của thư ký Tề, Quý Thư Nhan đẩy thật mạnh cửa phòng làm việc ở lầu mười tám ra.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Tức giận dùng dùng nhìn anh chăm chăm, Quý Thư Nhan cũng không còn tức giận, "Những ngày qua đều âm dương quái khí, tại sao làm cho tất cả mọi người rất căng thẳng?"

Nghe được tiếng của Quý Thư Nhan, Hura Tri Hăng cười khổ ở đáy lòng, nhưng vẫn cố gắng giữ mặt lạnh, con mắt sắc bén liếc mắt nhìn thư ký Tề đứng ở cửa, "Đóng cửa lại, đi làm việc của cô đi."

Rất ít thấy ông chủ lạnh lùng như vậy, cho dù thư ký Tề muốn ở lại xem náo nhiệt cũng không còn lá gan đó, chỉ có thể cười theo, đóng cửa lại rời đi.

Đợi đến khi cửa đóng lại, ngón tay Hura Tri Hăng dè cái trán lại, gương mặt mệt mỏi, "Nhan Nhan, sau này không thể tiếp tục không gõ cửa liền chạy vào nữa."

Còn tưởng rằng anh sẽ giải thích, kết quả đợi hơn nửa ngày lại được một câu như vậy, Quý Thư Nhan nổi trận lôi đình nhìn anh, "Tổng giám đốc Hura, hiện tại anh có thể trả lời vấn đề của em không? Rốt cuộc anh muốn như thế nào? Những tài liệu kia là từ phía dưới gửi tới trong tay em, em chỉ giúp sửa sang lại rồi gửi lại xuống dưới, có chuyện gì thì anh tìm bọn họ là được, sao lại gọi em lên nhiều lần vậy?"

Nghe Quý Thư Nhan tố cáo, Hura Tri Hăng không phản bác được, chỉ có thể lặng lẽ nhìn cô chăm chăm.

Trên thực tế, anh cũng muốn biết rốt cuộc mình bị sao vậy, không phải là Nhan Nhan chỉ hỏi đôi câu về chuyện của Cố Thừa Kiều thôi ư, sao anh lại mất trí rồi, giống như sự trả thù trẻ con của thằng nhóc mới lớn, cầm những tài liệu kia lựa xương trong trứng gà, nếu nói không phải là giày vò người khác thì chính anh cũng không nói được.

Hura Tri Hăng thừa nhận, anh rất quá đáng, nhưng anh thật sự không khống chế được, chỉ cần vừa nghĩ tới mỗi một câu nói chuyện từng

không che được, em cần vào nghỉ tại một nơi khác, nơi chuyện, cũng khuôn mặt tươi cười giữa Cố Thừa Kiều và Nhan Nhan, trong lòng của anh giống như bị người ta châm một cây đuốc, tâm tình như vậy, sao anh có thể có sắc mặt tốt cho mọi người nhìn chứ?

Nghĩ tới những ngày cổ tình gây chuyện, Hứa Tri Hằng hơi chột dạ, vẫn chỉ có thể cứng rắn nói đạo lý, "Nhan Nhan, em là trợ lý của anh, rất nhiều chuyện anh không muốn trực tiếp tìm người phía dưới, chuyển tới trong tay của em thì không tính là làm sai mà."

"Em là trợ lý, không phải nơi trú ẩn." Giận quá thành cười, Quý Thư Nhan đi tới trước bàn làm việc của anh, "Hứa Tri Hằng, rốt cuộc anh làm sao vậy, âm dương quái khí, phiền anh nói cho em biết lúc nào thì anh mới có thể khôi phục bình thường, mọi người đều bị anh làm cho rất căng thẳng, một đám run run rẩy rẩy."

"Có sao?" Hứa Tri Hằng cười gượng.

"Anh cứ nói đi, hơn nữa em cảm thấy, có phải anh có ý kiến với em hay không?" Nói đến đây, Quý Thư Nhan cũng có chút như đưa đám,

giảm nhẹ âm lượng: "Ban đầu em nói không đến Hằng Viễn làm việc, là anh nói công việc là công việc, tốt nhất không nên trộn lẫn tình cảm cá nhân, chính vì tin những lời này nên em mới quyết định tới nơi này, nhưng bây giờ nhìn anh âm dương quái khí, em lại bắt đầu hối hận. Nếu như anh cảm thấy em không thích hợp với công việc này thì có thể nói rõ, dù sao thời gian hai tháng thử việc của em còn chưa hết."

Nhìn bộ dạng cô như đưa đám, Hứa Tri Hằng hoàn toàn luống cuống, thật vất vả giữ cô ở bên mình, sao có thể dễ dàng để cho cô chạy mất?

Không phải là anh giỏi che dấu tâm tư nhất ư, tại sao dễ dàng bị cô nhìn thấu như vậy, Hứa Tri Hằng đột nhiên cảm thấy mình rất ngây thơ, quả nhiên tình yêu làm cho người ta mù quáng.

Đứng dậy đi tới trước mặt cô, Hứa Tri Hằng thẳng thắn nhìn cô, "Nhan Nhan thật xin lỗi, trong khoảng thời gian này tâm tình của anh hơi tệ, cũng không liên quan đến công việc của em."

"Em có thể biết nguyên nhân không?" Nghe anh ăn nói khép nép như vậy, Quý Thư Nhan đột nhiên cảm thấy

rất không thích ứng, có chút đau lòng, "Anh Tri Hằng, nếu như em có chỗ nào làm không tốt, anh có thể nói trực tiếp cho em biết, em chưa bao giờ cho rằng mình đã hoàn mỹ."

"Không phải, không phải là lỗi của em, là anh tự quấy phá trong lòng." Hứa Tri Hằng cười khổ, "Nhan Nhan, nếu như thật sự phải nói lý do, vậy chính là anh không muốn để cho em và Cố Thừa Kiều liên lạc."

"À?" Nghe được lý do kỳ lạ này, Quý Thư Nhan không hiểu.

Khó sở liếc nhìn cô một cái, Hứa Tri Hằng do dự có nên nói ra nguyên nhân thật sự hay không, suy nghĩ một chút, cuối cùng lại vẫn lựa chọn lấy cớ khác: "Gần đây công ty đang nói chuyện làm ăn với công ty Cố thị, em là trợ lý của anh, nếu như liên lạc quá nhiều thì sẽ bị người ta nghi ngờ, biết như vậy, em hiểu không?"

Nhìn vẻ mặt khó xử của anh, suy nghĩ một chút, cô bất đắc dĩ cười, "Không phải là em hiểu hết quan hệ trong này, nhưng, em cố gắng làm được."

"Cảm ơn em." Hứa Tri Hằng lấy được bảo đảm, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn vẻ mặt sau cơn mưa trời lại sáng của anh, đột nhiên Quý Thư Nhan lại nghĩ đến vẻ mặt khóc lóc thảm thiết nào đó, "Anh Tri Hằng, hôm nay em chạy tới chất vấn anh như vậy, có phải rất danh giá hay không? Không cho phép anh cười em."

Trên mặt lộ ra một nụ cười vui vẻ nhất trong mấy ngày qua, Hứa Tri Hằng siết chặt gương mặt của cô, "Không biết."

Bởi vì, cho dù em như thế nào, anh đều thích!

Năm giờ sáng, Quý Thư Nhan còn đắm chìm trong trong mộng đẹp, đột nhiên xuất hiện một cuộc điện thoại đánh thức cô.

Chuông điện thoại di động thật sự có vẻ chói tai ở sáng sớm yên tĩnh, Quý Thư Nhan cau mày bắt được điện thoại, thấy dãy số hiện ở phía trên, cô ngẩn ngơ, sáng sớm như vậy thì Tiểu Huyền tìm cô có chuyện gì?

"Alo, Tiểu Huyền, cậu làm sao vậy, sớm như vậy đã gọi điện thoại cho mình?"

Đầu kia của điện thoại di động vốn trầm mặc chốc lát, ngay sau đó lúc Quý Thư Nhan cho rằng đây là một giấc mơ thì tiếng nói của Tống Cẩm Huyền truyền tới, khàn khàn nặng nề: "Nhan Nhan, mình phải đi."

Nghe được câu nói kia, cô có chút không hiểu, "Có ý tứ gì?"

"Hiện tại mình muốn rời đi mà thôi." Tống Cẩm Huyền lặp lại một lần nữa.

Kính ngạc kêu thành tiếng, Quý Thư Nhan có chút không tin điều mình nghe được, "Cậu làm sao vậy, muốn đi đâu hả, Tiểu Huyền, cậu đang trêu chọc mình sao?"

"Không phải vậy, Nhan Nhan, mình thật sự phải rời khỏi đây một thời gian, chờ mình ổn định cuộc sống bên kia, mình sẽ gọi điện thoại nói cho cậu." Tống Cẩm Huyền khổ sở cười, "Chỉ có điều trong khoảng thời gian này mình có thể không có biện pháp liên lạc với cậu, cậu không cần lo lắng, mình rất khỏe."

"Tiểu Huyền, cậu làm sao vậy, đừng dọa mình." Nghe

giọng nói khàn khàn của Tống Cẩm Huyền thì trong lòng có dự cảm xấu, Quý Thư Nhan nóng nảy ngồi dậy.

"Đứa ngốc, mình có thể làm sao chứ, chính là rời khỏi thành phố này mấy ngày, qua mấy ngày nữa sẽ liên lạc với cậu." Đột nhiên cười, Tống Cẩm Huyền d d l q d khẽ nói ra: "Nhan Nhan cậu biết bên cạnh mình có một người đàn ông, mà mình vẫn không nói căn kễ cho cậu biết, nói thật, thật ra thì mình rất muốn nói tất cả mọi chuyện cho cậu nghe, nhưng khi đó cậu và Hứa Tri Hằng ồn ào không hợp, lại muốn ra khỏi nước, cho nên mình thật sự không đành lòng nói phiền não của mình cho cậu biết, cậu đừng giận mình."

"Tiểu Huyền. . . . ." Quý Thư Nhan không biết nên nói gì.

"Nhan Nhan, đừng im lặng như vậy, cũng không phải là sinh lý từ biệt, mình chỉ muốn rời khỏi một người, rời khỏi anh ấy thì mình sẽ càng vui vẻ hơn, cậu sẽ ủng hộ mình có đúng hay không?"

"Cậu nói người kia. . . . . Có phải Cố Thừa Kiên hay không?" Dầu trống rỗng, Quý Thư Nhan buột miệng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 7.2

Chương 7.2:

Tống Cẩm Huyền không bị nhìn thấu vẻ cấp bách, cô ấy chỉ khẽ cười một tiếng, "Mình biết ngay không thể gạt được cậu mà, nhưng bây giờ mình không có nhiều thời gian để giải thích rõ hơn, sau này có cơ hội mình nhất định sẽ nói ra tất cả, hiện tại cậu chỉ cần tin tưởng mình là được. Được rồi, mình không nói nhiều nữa, xe lập tức phải lên đường, Nhan Nhan, chờ mình liên lạc với cậu."

Quý Thư Nhan còn muốn nói điều gì, Tống Cẩm Huyền hôn kia đã cắt

Quý Thư Nhan còn muốn hỏi điều gì, Tổng Cảnh Huyền bên kia đã tắt cái đầu điện thoại, đợi cô gọi lại, chỉ có một tiếng máy móc lặp lại từng lần một: "Thật xin lỗi, số điện thoại ngài gọi đã tắt máy, xin gọi lại sau."

Bất kể là rửa mặt, ăn cơm, hay trên đường đến công ty, Quý Thư Nhan vẫn gọi số kia, đáng tiếc là chỉ có thể nghe được tiếng âm thanh máy móc đó.

Đợi cô tới công ty đổi điện thoại rồi gọi lại, kết quả vẫn như cũ, lòng của cô lập tức luống cuống.

Đã tháo gỡ được vướng mắc nên tâm tình của Hứa Tri Hằng vốn rất tốt, nhưng chờ khi buổi chiều anh xuống lầu lại nhìn thấy Quý Thư Nhan ngơ ngác ngẩn người, rốt cuộc chú ý đến sự khác thường của cô.

Hai tay chống góc bàn nhìn Quý Thư Nhan, Hứa Tri Hằng khẽ cười một tiếng, "Đang suy nghĩ gì, không yên lòng?"

"Điện thoại của một người bạn." Quý Thư Nhan mặt ủ mày chau nhìn anh, "Tâm tình cô ấy không tốt, không gọi điện thoại được."

"Có số khác hay không, thử nhiều lần một chút." Hứa Tri Hằng cũng cùng hiền kể bày mưu.

"Chỉ có một." Quý Thư Nhan quả thật muốn tự trách chết đi.

Rõ ràng đã sớm phát hiện bí mật của Tổng Cảnh Huyền, tại sao cô không thẳng thắn nói rõ chuyện này ra, nhất định chờ tới bây giờ chuyện đã trở nên càng không thể cứu vãn nữa thì mới có dũng khí, thì có thể có ích lợi gì.

Nhìn dáng vẻ tâm thần bất định của cô, Hứa Tri Hằng đau lòng lắc đầu, "Anh thấy bây giờ em cũng không còn tâm tình đi làm, có muốn đi về nghỉ hay không, giao công việc cho người khác xử lý là được rồi."

Mặt ủ mày ê ngẩng đầu, Quý Thư Nhan nhìn anh, "Có thể không?"

"Dĩ nhiên có thể."

"Vậy em đi thật." Không có lòng dạ làm việc, Quý Thư Nhan cũng thật sự không muốn đợi ở chỗ này, nếu như sớm tan việc một chút, cô còn có thể đến chỗ ở của Tổng Cảnh Huyền xem một chút, nói không chừng có thể tìm được đầu mối gì.

Nhìn Hứa Tri Hằng thu dọn đồ đạc giúp mình, Quý Thư Nhan cho anh một nụ cười cảm kích, lại sơ ý đánh rơi điện thoại di động xuống đất, tiếng nhạc vang lên.

Còn tưởng rằng điện thoại di động bị rơi bể, Quý Thư Nhan vội vàng nhặt lên, lại thấy phía trên là một dãy số hoàn toàn xa lạ.

Đợi tin tức cả ngày cũng chờ được Tổng Cảnh Huyền có thể gọi điện thoại tới đây, Quý Thư Nhan vui vẻ trong lòng, tay chân luống cuống nhấn phím kết nối.

"Alo, là Tiểu Huyền sao?"

Nhưng, âm thanh vang lên ở đầu kia của điện thoại di động phá vỡ hi vọng của cô.

"Quý tiểu thư, xin chào, tôi là Cố Thừa Kiên."

Mặt liền biến sắc, Quý Thư Nhan dùng ánh mắt nhìn quái vật nhìn điện thoại di động của mình, làm sao Cố Thừa Kiên biết số di động của cô? Cô muốn hỏi rõ ràng, lại thấy Hứa Tri Hằng ở bên cạnh tò mò nhìn cô.

Nhìn ánh mắt quan sát của anh, Quý Thư Nhan đột nhiên nhớ lời cam kết sẽ không liên lạc nhiều với Cố Thừa Kiên của mình, đã cảm thấy rất không được tự nhiên, không tự chừa tránh né ánh mắt của Hứa Tri Hằng, đi tới bên kia.

"Xin chào, Cố tiên sinh, xin hỏi làm sao anh biết số điện thoại di động của tôi vậy?" Nói thẳng, Quý Thư Nhan không muốn nói nhiều lời vô ích.

Ở thời khắc cô lo lắng cho Tống Cẩm Huyền như thế, lời vô ích gì cũng làm chậm trễ thời gian, hơn nữa nghĩ đến chuyện bạn tốt rồi đi có liên quan trực tiếp với anh ta, trong lòng Quý Thư Nhan càng phức tạp hơn.

Nghe được lời của cô, Cố Thừa Kiên khẽ cười lên, "Quý tiểu thư, chúng ta sống ở cùng một thành phố, nếu như tôi muốn biết số di động của cô mà nói, trên thực tế là chuyện rất đơn giản."

Nghe giọng điệu tự tin của anh ta, Quý Thư Nhan không phản bác được.

"Quý tiểu thư, tôi có thể gần gũi với cô một chút không? Chúng ta không cần rối rắm vì chuyện số điện thoại di động, bởi vì nếu như Hứa Tri Hằng muốn biết số của ai, cũng rất dễ dàng, cho nên cô có thể hỏi anh ta phương pháp cụ thể."

Người này nhất định kiêu ngạo tới cực điểm, mới có dáng vẻ cao cao tại thượng như vậy, Quý Thư Nhan đột nhiên cảm thấy Dứa Tri Hằng tốt bụng hơn nhiều so với anh ta, ít nhất thì chân thành đối với mình.

"Giữa chúng ta có gì tốt để nói chuyện?"

"Quý tiểu thư nói đúng lắm, nếu như là ngày hôm qua, quả thật chúng ta không có gì hay để nói chuyện, nhưng vào hôm nay, tôi nghĩ chúng ta chắc chắn đã có chung đề tài." Tiếng nói dừng lại, giọng điệu của Cố Thừa Kiền trở nên nghiêm túc: "Ví dụ như Tổng Cảnh Huyền."

Nói ra ba chữ Tổng Cảnh Huyền thì Cố Thừa Kiền dừng lại một chút, Quý Thư Nhan lại treo trái tim lên, muốn đợi anh ta nói thêm gì nữa để giải thích chuyện này rõ ràng, nhưng bên kia chỉ khẽ cười một tiếng, "Hiện tại, chúng ta có lý do gặp mặt chưa?"

Trầm mặc một lát, Quý Thư Nhan xoay người nhìn phía ngoài cửa sổ, "Được rồi, lúc nào thì chúng ta gặp mặt?"

"Nếu như bây giờ cô thuận tiện, tôi sẽ chờ ở dưới cửa công ty của cô, dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là cô thuận tiện."

Nói chuyện đến mức này, cô còn có lựa chọn nào khác sao?

Quý Thư Nhan cảm thấy Cố Thừa Kiền là một nhân vật nguy hiểm lại hết sức nham hiểm, bởi vì anh ta thật sự rất biết chiếm thời cơ trước, rõ ràng là anh ta muốn cầu cạnh cô, lại biến thành bộ dạng không gặp không vội.

"Mười phút sau tôi sẽ xuống." Không nói thêm gì nữa, Quý Thư Nhan cúp điện thoại.

Xoay người lại, liền nhìn thấy Hứa Tri Hằng nhìn cô với vẻ mặt kỳ lạ, "Nhan Nhan, điện thoại của ai vậy, còn không thể nghe ở trước mặt anh?"

Nghĩ đến lý do mình tránh ra, Quý Thư Nhan quyết định nói dối, "Một người bạn mà thôi, anh Tri Hằng, em sẽ về nhà trước, anh làm việc đi."

Anh mắt lập tức tối sầm lại, Hứa Tri Hằng rất bình tĩnh cười gật đầu một cái, "Được."

Cho đến khi Quý Thư Nhan đi vào thang máy, nụ cười trên mặt anh mới biến mất.

Nhan Nhan nói là một người bạn bình thường, nhưng vừa rồi khi cô nhận điện thoại, rõ ràng anh nghe được trong loa truyền ra tiếng nói của một người đàn ông. Mấy ngày nay anh chưa từng thấy cô tiếp xúc với người đàn ông khác, người trong điện thoại kia sẽ là ai? Hơn nữa nghĩ đến bộ dạng che che giấu giấu ban nãy của cô, Hứa Tri Hằng càng lo lắng trong lòng hơn.

Đè nén lo lắng ở đáy lòng, Hứa Tri Hằng ngồi vào vị trí của Quý Thư Nhan, cũng không có ý định làm việc tiếp.

Lúc thư ký Tề đi ra từ trong thang máy, thấy chính là dáng vẻ tinh thần có chút không tập trung này của Hứa Tri Hằng.

"Tổng giám đốc Hứa, sao anh lại ở chỗ này? Tôi còn tưởng rằng anh phải đi ra ngoài với tổng giám đốc Cố đấy."

"Tổng giám đốc Cố nào?" Vốn không muốn nói thêm gì nữa, nhưng khi Hứa Tri Hằng nghe cái tên này lại nổi hứng thú. "Chà. Cố. Thâm. Khiếu?"

"Chính là tổng giám đốc Cố này, tôi thấy anh ta chờ dưới cửa công ty chúng ta đã lâu, còn tưởng rằng hai người hẹn nhau cùng đi ra ngoài đây."

"Cố Thừa Kiêu?" Nghĩ đến Quý Thư Nhan nhận được điện thoại, còn có biểu hiện che che giấu giấu của cô, trong lòng Hứa Tri Hằng có loại dự cảm xấu, chẳng lẽ người Quý Thư Nhan muốn gặp là Cố Thừa Kiêu?

Nghĩ tới đây, quả đấm của Hứa Tri Hằng nện thật mạnh ở trên bàn, anh vốn muốn kiên nhẫn chờ đợi Quý Thư Nhan yêu mình, nhưng bây giờ hối hận vì mình không lạnh không nóng, nếu như sớm nói cho cô biết một chút, có lẽ bây giờ chuyện cũng sẽ không trở nên phức tạp như thế.

Nhan Nhan, em lại lừa gạt anh nhiều lần, chẳng lẽ thật sự thích Cố Thừa Kiêu đó rồi hả?

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 8.1

Chương 8.1:

Trước hôm nay, Quý Thư Nhan chưa bao giờ nghĩ cô và Cố Thừa Kiêu sẽ có dính dáng gì, huống chi một lần tiếp xúc mấy ngày trước, người đàn ông này thản nhiên lại không mất lễ phép, dáng vẻ cao cao tại thượng làm cho người ta cảm thấy xa cách, thật sự làm cho người ta không thân cận nổi, nhưng, đây cũng là ý nghĩ trước kia.

Mặc dù phương thức đề nghị gặp mặt của Cố Thừa Kiêu khiến Quý Thư Nhan không thoải mái, nhưng ở giữa đang kẹt một Tống Cẩn Huyền, chuyện lại trở nên đơn giản. Huống hồ, nếu như không có lần yêu cầu này, Quý Thư Nhan tuyệt đối không ngờ Cố Thừa Kiêu là người hấp dẫn như vậy, nếu như trước kia cô không hiểu, tại sao lại Tống Cẩn Huyền cam tâm tình nguyện làm tình nhân bí mật của người đàn ông này, hiện tại cô đã hiểu.

Bởi vì Cố Thừa Kiêu, thật sự là một người đàn ông rất có sức quyến rũ.

Cô cảm thấy giọng nói nghe được ở tiệc rượu và trong điện thoại không phải là một kiểu, Cổ Thừa Kiều là một người đàn ông hay nói những lời có thâm ý khác, mấy câu nói đơn giản, lại luôn là một lời trúng đích ở thời khắc mẫu chốt, lời nói hài hước làm cho cô bật cười mấy lần, nhất là nói đến kiếp sống học sinh của anh ta trước kia, trêu chọc cô đúng mức một chút, thì càng kéo gần khoảng cách của hai bên, trong lúc cười nói cô cũng buông lỏng tâm tình.

Quý Thư Nhan nghĩ, cô bắt đầu thương thức người đàn ông này, nhưng, cũng càng cảm thấy anh ta là một nhân vật nguy hiểm.

Bởi vì bọn họ đều hiểu rõ hai bên tới gặp đối phương là vì cái gì, nhưng người đàn ông này lại ngậm miệng không đề cập tới chuyện kia, chỉ tán gẫu giống như bạn cũ, người đàn ông này có thể che giấu lo lắng của mình đến mức không lộ một chút nào, còn có thể vững vàng chiếm ưu thế, tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản.

Nếu như nói mười mấy phút đồng hồ trước Quý Thư Nhan còn có thể gắng gượng chống đỡ được, sau đó cô lại đã càng ngày càng sốt ruột, cô không phải người có kiên nhẫn, chứ đừng nói đến không có tâm tình nói thêm gì nữa.

Cho nên, khi Cổ Thừa Kiều Y vẫn kiên nhẫn nói chuyện, Quý Thư Nhan lựa chọn trực tiếp mở miệng: "Cổ tiên sinh, tôi thừa nhận nói chuyện phiếm với anh vô cùng vui vẻ, nhưng, tôi nghĩ anh hiểu, chuyện chúng ta nên nói không phải những chuyện này."

Nghe được lời nói của Quý Thư Nhan thì Cổ Thừa Kiều cười, "Quý tiểu thư, tôi vẫn chờ đợi những lời này của cô."

"Anh vẫn còn giữ được bình thản." Cô không nhịn được muốn chê cười, coi như anh ta rất ưu tú, cũng không thay đổi được sự thật anh ta làm tổn thương bạn của mình.

Nghe cô nói như vậy, rốt cuộc Cổ Thừa Kiều cười khổ, "Được rồi, chúng ta thẳng thắn một chút, Quý tiểu thư, mặc dù tôi không biết rốt cuộc cô biết rõ chân tướng chuyện này bao nhiêu, nhưng tôi nghĩ ít nhất cô biết rõ nguyên nhân tôi tìm cô, tôi vốn còn đang suy nghĩ nên mở miệng như thế nào, cảm ơn cô đã giải quyết sự khó xử của tôi."

"Không cần cảm ơn." Nhắc tới chuyện của Tống Cẩn Huyền, Quý Thư Nhan lại tức giận, liếc xéo anh ta một cái, "Nếu như anh không nói những lời này, tôi còn tưởng rằng anh hoàn toàn không sốt ruột."

"Tôi đương nhiên rất sốt ruột." Lần này, Cổ Thừa Kiều không nói thêm gì, hơn nữa bởi vì bị hiểu lầm mà cau mày.

"Thật sao?" Quý Thư Nhan bày tỏ chất vấn, "Nhưng xem ra rất không giống vậy, ngay ở một phút trước, anh vẫn còn đang tán gẫu với tôi."

Anh ta lộ ra nụ cười bất đắc dĩ trên mặt, Cổ Thừa Kiều than thở, "Đó là bởi vì tôi đang đánh một ván cờ, Quý tiểu thư không nhìn ra sao?"

"Đánh cờ gì?"

"Một ván cờ có thể càng đến gần cô hơn." Nụ cười trên mặt lộ ra vẻ tự giễu, Cổ Thừa Kiều khẽ nói: "Thật ra thì tôi tới gặp Quý tiểu thư, trong lòng cũng chưa chắc chắn cô có đồng ý ra ngoài hay không, nhưng bây giờ cô cũng chưa hỏi gì để đồng ý hay không, tôi nghĩ có lẽ cô sẽ đi."

giờ cô cũng chưa nói gì qua dòng ý niệm gặp tôi, tôi nghĩ cô lẽ cô ấy đã nói cho cô biết một số việc."

"Đúng, tôi biết rõ một phần." Quý Thư Nhan không thể chịu được người khác hiểu lầm bạn của cô, cắt đứt lời của anh ta, "Nhưng không phải Tiểu Huyền nói cho tôi biết, mặc dù tôi là bạn tốt nhất, cô ấy cũng cố gắng bảo vệ anh. Chỉ có điều lúc hai người cãi và ở bữa tiệc lần đó thì tôi cũng ở trong bóng tối, không phải là tôi muốn nghe chuyện của hai người, là tôi không thể đi ra ngoài quấy rầy hai người."

Nghe được câu bảo vệ kia, nét mặt Cố Thừa Kiều trở nên tế nhị, có chút như đưa đám và mất mát, "Hoá ra là như vậy, vậy thì tôi cũng nói thẳng, giống như cô nghĩ, tôi chính là bạn trai của Tống Cần Huyền, hoặc gọi là người tình thích hợp hơn, mà bây giờ cô ấy rời đi, tôi muốn biết cô ấy đi nơi nào?"

Nghiệm chứng ý nghĩ của mình, Quý Thư Nhan đột nhiên không biết mình nên đối mặt với người đàn ông trước mặt như thế nào nữa, bởi vì cô có loại kích động muốn tấn anh ta một trận.

"Tại sao tôi phải nói cho anh biết?"

"Đúng vậy, tại sao cô phải nói cho tôi biết, tôi làm tổn thương bạn của cô mà." Cố Thừa Kiều cau mày, "Cho nên lúc này tôi mới nói tôi đang đánh một ván cờ, nếu như khi chúng ta ngồi xuống, tôi liền trực tiếp mở miệng hỏi, tin rằng cô sẽ không chút do dự coi tôi như kẻ bạc tình chửi mắng một trận sau đó xoay người rời đi, tuyệt đối sẽ không nói cho tôi biết bất cứ chuyện gì. Nhưng bây giờ sau khi cô nghe tôi nói những lời nói nhảm trước, ít nhất sẽ kiên nhẫn nghe tôi nói ra lời nói vừa rồi, không phải sao?"

Bị lời giải thích của anh làm chần động đến mức trợn mắt cứng lưỡi, Quý Thư Nhan lắc đầu, "Anh anh, quá âm hiểm."

"Cám ơn, tôi sẽ tự động xem những lời này thành khen tặng." Cố Thừa Kiều cười khổ, "Quý tiểu thư tôi biết rõ cô còn có rất nhiều nghi ngờ, nhưng hiện tại tôi chỉ muốn tìm được Tiểu Huyền, hơn nữa tôi nghĩ, sau này để cô ấy tự mình nói chân tướng sự tình cho cô biết thì sẽ tốt hơn."

Tức giận trừng mắt nhìn anh, Quý Thư Nhan tức đến bật cười, "Yên tâm, tôi chưa từng nghĩ sẽ đào ra bí mật gì từ trên người anh, nhưng tôi muốn làm rõ một chuyện, mặc dù tôi không biết tại sao Tiểu Huyền rời đi, mà tôi dùng suy nghĩ tinh

tế của phụ nữ hơi nghĩ một chút cũng biết, nhất định là anh làm thương tổn cô ấy rất nặng nề, đã như vậy, tại sao bây giờ anh còn muốn tìm cô ấy?"

*Nghe nói như thế, Cố Thừa Kiều mắt tròn một lát,
"Tôi không biết rốt cuộc mình nghĩ như thế nào, chỉ muốn tìm được cô ấy."*

*Nhìn anh ta lộ ra dáng vẻ thất hồn lạc phách như vậy,
Quý Thư Nhan đột nhiên nghĩ đến tất cả mọi chuyện*

giữa cô và Hứa Tri Hằng, trên mặt liền lộ ra nụ cười thương cảm.

Tình yêu, rốt cuộc là cái gì, tại sao có thể hành hạ tất cả mọi người đến mức chật vật như vậy? Giống như Cố Thừa Kiền nói, anh ta cũng không biết nguyên nhân, chính bọn họ cũng không thấy rõ chuyện giữa hai người, một người ngoài cuộc như cô có thể nói gì nhiều, nếu người đàn ông này đã muốn tìm tòi nghiên cứu rõ đáp án, không bằng yên tâm chờ đợi đáp án là được rồi.

Nghĩ tới đây, Quý Thư Nhan rốt cuộc quên được, áy náy nói: "Anh đã nói với tôi nhiều như vậy, tôi cũng nói cho anh biết, thật đáng tiếc, Tiểu Huyền đi đâu cũng không nói cho tôi biết."

"Cô ấy không nói cho cô biết?"

"Không có." Quý Thư Nhan lắc đầu, "Tiểu Huyền hiểu tôi, cũng giống như hiểu rõ anh, tôi nghĩ chắc chắn cô ấy biết tôi sẽ nhận thua, ở dưới không quá ba chiêu của anh, nếu như cô ấy thật lòng muốn tránh né anh, anh nghĩ sao cô ấy có thể nói cho tôi biết chỗ cô ấy đến?"

Nhìn ánh mắt của Quý Thư Nhan, Cố Thừa Kiền bật cười, "Đúng vậy, là tôi hồ đồ, nếu cô ấy muốn chạy trốn cũng sẽ không dễ dàng bị tôi tìm được."

Hai người hai mặt nhìn nhau, cũng có chút cảm giác vô lực, vẫn là Cố Thừa Kiền kịp phản ứng tương đối nhanh. "Quý tiểu thư, tôi tin lời của cô, vậy lần này gặp mặt do tôi mời khách, hi vọng về sau như trên mặt mũi ở bữa cơm này, cô lấy được tin tức của Tiểu Huyền thì có thể lập tức nói cho tôi biết." Vừa nói xong, ánh mắt Cố Thừa Kiền đột nhiên chuyển sang cửa, giống như bị cảnh tượng kỳ quái nào đó hấp dẫn, đợi quay đầu lại nhìn Quý Thư Nhan, thái độ liền trở nên tế nhị, "Chỉ là, xem ra chúng

ta phải thêm một vị khách."

"Ếc, cái gì?"

Bị lời nói bất ngờ nói ra của anh ta làm cho không hiểu ra sao, Quý Thư Nhan cau mày, muốn xoay người theo ánh mắt của anh ta, lại không ngờ tới Cố Thừa Kiều đột nhiên đưa tay bắt được ngón tay của cô, nhẹ nhàng nắm chặt, đặt danh thiếp ở lòng bàn tay của cô, trên mặt khôi phục nụ cười thường ngày, "Quý tiểu thư, đây là danh thiếp của tôi, hy vọng có thể nhanh chóng lấy được tin tức tốt của cô."

"Rốt cuộc có ý gì. . . . ." Quý Thư Nhan kinh ngạc nhận lấy danh thiếp của anh ta, nhưng, rất nhanh cô đã biết hành động kỳ quái của Cố Thừa Kiều, chỉ vì âm thanh quen thuộc truyền đến từ sau lưng.

"Nhan Nhan, tổng giám đốc Cố hai người đều ở đây à?" Giọng nói của Hứa Tri Hằng nghe rất nhẹ nhàng, hình như tâm tình không tệ.

Thân thể Quý Thư Nhan cứng đờ, chậm rãi xoay người lại, làm thế nào cũng không ngờ Hứa Tri Hằng lại đột nhiên xuất hiện ở nơi này, nghĩ đến mình nói dối, trên mặt không tự chủ lộ ra một chút lúng túng, "Anh Tri Hằng . . . . ."

A, cô lại chọc tới Hứa Tri Hằng rồi, Quý Thư Nhan kêu rên ở trong lòng.

Lừa mình dối người đã lừa mình, mặc dù Hứa Tri Hằng không muốn để cho cô và Cố Thừa Kiều gặp mặt nhiều, nhưng đây là gặp mặt vì Tổng Cảnh Huyền thi cũng không có vấn đề chứ, Quý Thư Nhan nỗ lực cố gắng thuyết phục mình như vậy, giảm bớt khẩn trương ở đáy lòng, lại phát hiện hoàn toàn không dùng được, trong lòng

đột nhiên buồn bực.

Rõ ràng cô không làm chuyện gì trái lương tâm, nhưng tại sao không được tự nhiên, cảm thấy chột dạ như vậy, dưới ánh mắt sắc bén của Hứa Tri Hằng, đây thật là một sự thật làm cho người ta thất bại.

Ngẫm lại mấy ngày nay một chút, còn có thời gian trước, Quý Thư Nhân đột nhiên phát hiện, sau mỗi lần cô làm chuyện gì khiến cho Hứa Tri Hằng không vui, bất kể chuẩn bị tâm lý nhiều hơn nữa, nhưng đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của Hứa Tri Hằng, cô vĩnh viễn đều rơi xuống thế yếu, mạnh mẽ chống đỡ nụ cười chán nản sụp đổ, thất bại thảm hại.

Không phải là cô chưa từng tò mò nguyên nhân gì, nhưng mỗi lần nghĩ tới, trong lòng luôn có một âm thanh cắt đứt suy nghĩ của cô, khiến Quý Thư Nhân không muốn cũng không dám thăm dò tiếp.

Nghĩ tới đây, Quý Thư Nhân quyết định đẩy tất cả sai lầm tới trên người một người khác, có chút căm hận quay lại nhìn Cố Thừa Kiều một cái, trách móc anh ta rõ ràng thấy được Hứa Tri Hằng, còn không nhắc nhở mình.

Đối mặt với ánh mắt oán trách của Quý Thư Nhân, Cố Thừa Kiều khẽ mỉm cười, ánh mắt thản nhiên, lại nhìn về phía Hứa Tri Hằng, vẻ mặt trở nên có chút như giải quyết việc chung, "Tổng giám đốc Hứa, hôm nay thật là trùng hợp, gặp được người rất bận rộn như anh ở chỗ này, không bằng ngồi xuống cùng nhau dùng bữa, có lẽ Quý tiểu thư cũng sẽ không ngại."

"Không phải rất khéo, tôi chính là đến tìm người."

"Vậy sao, vậy đã tìm được người anh muốn tìm chưa?
Nếu như chưa, vậy thì càng nên ngồi xuống, chờ chúng

tôi có thể cùng nhau giúp anh tìm."

Hứa Tri Hằng khẽ cười, ánh mắt lại nhìn về phía Quý Thư Nhan đang đứng, "Có được hay không?"

"Đĩ nhiên thuận tiện." Không khí ở giữa ba người tràn đầy quý dị, khiến Quý Thư Nhan muốn chạy trốn, đáng tiếc không đi được, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ mà ở lại đối mặt.

"Ý tứ của Quý tiểu thư chính là ý tứ của tôi." Cố Thừa Kiền cười cười.

Nghe anh ta nói thân mật như vậy, Quý Thư Nhan ước gì có thể đập chết người đàn ông trước mặt này, ai có cùng ý tứ với anh ta chứ!

Không hề bỏ sót hành động giữa hai người, Hứa Tri Hằng âm thầm nắm chặt quả đấm, nhưng vẫn ép buộc mình lộ ra vẻ mặt cười nhạt. "Vậy tôi cung kính không bằng tuân mệnh."

Nói xong đi tới ngồi xuống bên cạnh cô, thái độ lộ ra vẻ lo lắng, "Nhan Nhan, anh nhớ ban nãy em nói phải về nhà nghỉ ngơi, thì ra là tôi gặp tổng giám đốc Cố nha."

"Anh Tri Hằng, em . . . . ." Quý Thư Nhan không biết nên giải thích như thế nào.

Liếc mắt nhìn sắc mặt khó coi của Hứa Tri Hằng, lại nhìn ánh mắt tránh né của Quý Thư Nhan, Cố Thừa Kiền phát hiện mình nhận ra được một chuyện thú vị, "Hình như quan hệ của tổng giám đốc Hứa và Quý tiểu thư rất tốt."

"Đó là đương nhiên, trên thực tế có thể tổng giám đốc Cố không biết, mặc dù ở công ty tôi và Nhan Nhan là quan

hệ cấp trên cấp dưới, nhưng bí mật, chúng tôi chính thành mai trúc mã, bạn 'tốt nhất' cùng nhau lớn lên." Hứa Tri Hằng cố ý tăng thêm một chữ, trong giọng điệu tràn đầy cương chiều, làm cho người ta không tự chịu liên tưởng mập mờ.

Quý Thư Nhan nghe lời kia có gì đó không đúng, nhưng thời khắc như vậy nói nhiều sai nhiều, giải thích cũng giống như che giấu, sắc mặt của Quý Thư Nhan lập tức cứng đờ, chỉ có thể lúng túng cười theo, "Đúng là như vậy."

"Hoá ra là như vậy, tình cảm tốt như vậy thật sự khiến người khác hâm mộ."

"Tình cảm không hâm mộ được." Hứa Tri Hằng ném ra một câu không mặn không nhạt, quay đầu lại trừng Quý Thư Nhan một cái, lại thấy cô nhất tức lại đáng thương muốn co lại đến đất, tức giận tích lũy trong lòng liền tiêu tán một chút.

Hứa Tri Hằng thừa nhận, anh ghen, mặc dù đây là một từ ngữ rất phá hư hình tượng của anh.

Từ giây phút biết được Nhan Nhan đi gặp Cố Thừa Kiền, anh liền không để ý hình tượng chạy xuống lầu, lại chỉ có thể nhìn Quý Thư Nhan ngồi lên xe của Cố Thừa Kiền, trong lòng Hứa Tri Hằng lại bắt đầu đau khổ, trong đầu cũng chỉ có một suy nghĩ bất an.

Tại sao Cố Thừa Kiền lại đến gần Nhan Nhan? Anh ta muốn làm cái gì? Một người đàn ông vô cùng ưu tú đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Quý Thư Nhan, Hứa Tri Hằng thừa nhận anh không thể lạnh nhạt tiếp, đuổi theo hoặc là yên tâm tránh ra, đây là một lựa chọn khó khăn.

Ngay lúc anh do dự, Cố Thừa Kiền lái xe vào trong

dòng xe, kẻ tiếp anh gân như không tự chủ được mà làm một hành động vốn tưởng rằng đời này đều khinh thường làm ra, lái xe theo dõi phía sau xe của bọn họ, hoàn toàn vi phạm nguyên tắc quang minh chính đại trước sau như một của mình.

Ài nói trong tình yêu tất thông minh của phụ nữ là số lẻ, hiện tại anh dùng kinh nghiệm của bản thân mình chứng minh, trong tình yêu đàn ông cũng không có gì sức phán đoán, ở trên điểm này, ông trời rất công bằng.

Từ cửa công ty bám theo một đoạn mà đến, anh dè dặt lo lắng xuống nhìn hai người đi vào nhà hàng Tây, nhìn bọn họ chuyện trò vui vẻ, vẻ mặt sôi nổi, nhìn bọn họ vừa mới quen biết lại giống như đã có rất nhiều đề tài chung, ngay tức khắc trái tim đau khổ giống như ở trong chảo dầu. . . . . Sau đó, rốt cuộc không kiềm chế được mà đi vào, trực tiếp đối mặt với thời điểm đứng lặng này.

Hứa Tri Lăng biết mình phải đối mặt với cái gì, Cố Thừa Kiền là một người đàn ông quá ưu tú, lại không nói đến sản nghiệp của nhà họ Cố, chỉ nói đến tương mạo và cách nói năng của anh ta cũng đủ để đầu độc phần lớn phụ nữ, khiến cho người cùng giới ghen tỵ.

Nói đơn giản, nếu như anh thật sự có tâm tư theo đuổi Quý Thư Nhan, đây tuyệt đối là một đối thủ mạnh mẽ ngang sức ngang tài.

Mặc dù anh biết rõ Quý Thư Nhan không phải là một cô gái nông cạn, sẽ không dễ dàng bị mê hoặc, nhưng vừa mới thấy hình ảnh hai người nói chuyện sôi nổi với nhau, anh đột nhiên hơi mất lòng tin. . . . . Chỉ có thể tự nói với mình từng lần một, chắc là Nhan Nhan sẽ không thích anh ta, cho dù thích, anh cũng không sợ tranh đoạt, Quý Thư Nhan, chỉ có thể là của Hứa Tri Lăng anh!

Chương 17: Chương 8.2

Chương 8.2:

Ba người ngồi xuống, Cố Thừa Kiều rất nhanh gọi phục vụ tới rồi chọn món ăn, hai người đàn ông này không mặn không nhạt nói một số việc quan trọng không liên quan, trong lúc nói chuyện khách sáo, giấu giếm mũi nhọn, Quý Thư Nhan hoàn toàn không tìm được cơ hội hỏi về chuyện của Tiểu Huyền nữa.

Nghe bọn họ bàn bạc chuyện làm ăn, Quý Thư Nhan ăn cũng không biết ngon, chỉ có thể lần lượt nở nụ cười, cũng không nói nhiều.

Hiển nhiên Hứa Tri Hằng và Cố Thừa Kiều đều phát hiện cô đột nhiên trầm mặc, hai người đàn ông này khẽ mỉm cười, chuyển đổi đề tài, hơn nữa còn cùng một ý chí muốn nhanh chóng kết thúc bữa cơm này.

Bánh xe ma sát mặt đất phát ra tiếng vang chói tay, xe dừng ở dưới lầu, nhìn Hứa Tri Hằng đóng sầm cửa liền đi vào bên trong, nét mặt Quý Thư Nhan mang theo vài phần lo lắng.

"Anh Tri Hằng, đi chậm một chút có được hay không?"

Từ nhà hàng Tây đến nhà Hứa Tri Hằng, vốn cần nửa giờ đi đường, nhưng Hứa Tri Hằng phóng xe trên đường, mới hơn mười phút đồng hồ đã đến nhà Hứa Tri Hằng.

Mở cửa xe theo sau, Quý Thư Nhan cảm thấy mình cũng hơi chóng mặt, nhưng nhìn Hứa Tri Hằng làm mặt lạnh đi ở phía trước, đáy lòng cô càng lo lắng mãnh liệt hơn, chỉ có thể gắng gượng chống đỡ mà chạy tới, chui vào nhà trước khi Hứa Tri Hằng đóng cửa.

"Anh Tri Hằng, rốt cuộc anh muốn như thế nào, em biết rõ em lừa anh, nói xin lỗi còn không được sao?"

Toan thân đã bị tức giận chiếm giữ, hiện tại Hứa Tri Hằng ước gì có thể gặp trở ngại, chết tiệt chờ đợi cái gì, thay đổi mình cái gì, cho dù như vậy là có thể thay đổi tất cả, vọng tưởng lấy được lòng của Quý Thư Nhan! Nhưng còn bây giờ thì sao, đáng chết, anh nhận được báo đáp là cái gì, chẳng lẽ chính là Nhan Nhan đi tình biệt luyện đối với Cố Thừa Kiều sao?

Lần đầu tiên Hứa Tri Hằng cảm thấy bất lực cảm giác bị thất bại, sao anh lại chơi đùa đến trình độ như vậy?

Mắt thấy Hứa Tri Hằng im lặng không nói, Quý Thư Nhan ngẫm lại chuyện ngày hôm nay một lần, muốn chứng thực suy đoán của mình.

Lúc cô rời khỏi công ty Hứa Tri Hằng vẫn rất vui vẻ, nhưng sau khi nhìn thấy Cố Thừa Kiều ở nhà hàng Tây thì mới thay đổi sắc mặt, trừ có thể nghĩ đến nguyên nhân anh từng nói không thích cô tiếp xúc với Cố Thừa Kiều, cô thật sự tìm không ra lý do thứ hai.

Nghĩ tới đây, Quý Thư Nhan đi tới bên cạnh anh giải thích: "Anh Tri Hăng, có phải anh hiểu lầm chuyện em và Cố Thừa Kiều gặp mặt hay không? Anh yên tâm, bọn em gặp mặt không phải là bởi vì chuyện của công ty."

Một cước đá bay giày ra khỏi cửa, Hứa Tri Hăng cười lạnh, "Nhan Nhan, em hỏi anh muốn thế nào, anh còn muốn hỏi em muốn thế nào, chẳng lẽ em thật cho rằng, anh quan tâm chính là em sẽ tiết lộ cơ mật của công ty với Cố Thừa Kiều ư? Em đang giả vờ ngu sao?"

"Không phải chuyện này, vậy anh làm sao vậy? Em thật sự không biết nguyên nhân là gì."

"Em. . . . . Em. . . . ." Giận đến nỗi tay đều đang phát run, Hứa Tri Hăng đột nhiên không muốn che giấu cảm xúc của mình nữa, "Em không hiểu, cái gì em cũng không hiểu, vậy anh bỏ ra lại coi là cái gì?"

Nghe đến mấy câu này, Quý Thư Nhan đột nhiên mất hồn, cẩn thận tính toán một chút, trong lòng không tự chủ được mà mọc ra một sự mong đợi, "Anh Tri Hăng, anh có ý tứ gì? Rốt cuộc anh đang nói cái gì?"

Nhìn nét mặt vô tội của cô, Hứa Tri Hăng càng cảm thấy quyết định ban đầu của mình là sai lầm, thô lỗ tháo cà vạt ra, áo khoác cũng ném tùy ý ở trên đất, anh không biết nên giải thích như thế nào với Quý Thư Nhan, bởi vì rất có thể sau khi nói ra khỏi miệng, mấy năm yêu say đắm đều thành chuyện cười.

"Nhan Nhan anh hỏi em, tại sao em đi gặp Cố Thừa Kiều, còn phải gạt anh?"

Quý Thư Nhan không ngờ anh sẽ hỏi chuyện này, hèn nhất nói: "Chỉ là một số nguyên nhân riêng."

"Nguyên nhân riêng?" Nghe nói như thế thì càng khó chịu hơn, Hứa Tri Hăng đột nhiên xoay người, "Giữa hai người chỉ gặp một hai lần, có thể có nguyên nhân riêng gì? Đúng vậy, anh quên mất, hôm nay em đã có thể lén lén lút lút đi gặp anh ta, nói không chừng đã bí mật gặp nhiều lần, tất cả mọi chuyện đã rất tốt rồi."

"Anh Tri Hăng, anh đang nói bậy bạ gì đó, em và anh ta thật sự không có quan hệ gì," Quý Thư Nhan cũng không biết tại sao mình muốn vội vã giải thích, nhưng hiểu rõ không muốn bị anh hiểu lầm, "Em giấu giếm anh, em xin lỗi, nhưng trừ lần đó ra thì em lại không phạm sai lầm gì, tại sao anh nổi giận với em, hơn nữa, rõ ràng anh ở công ty, sao lại đột nhiên xuất hiện ở đó, sao anh không cho em một lời giải thích?"

Quý Thư Nhan không muốn ép hỏi ý tứ của Hứa Tri Hăng, bởi vì cô tin tưởng bất kể như thế nào thì anh luôn muốn tốt cho cô, nhưng vừa rồi lúc tình thế cấp bách, cô không tự chủ được mà nói ra lời kia, vội vàng muốn chứng minh sự trong sạch của mình.

Nếu như ban nãy cũng chỉ là Hứa Tri Hăng tức giận nói, thì hiện tại, anh thật sự muốn cười lạnh ba tiếng để cười nhạo mình.

Anh đè nén tình cảm của mình không dám nói ra khỏi miệng nhiều năm như vậy, chỉ sợ sẽ dọa cho cô rời đi, nhưng bây giờ chỉ đổi lại một

câu tại sao, tại sao, anh cũng muốn biết tại sao!

Xoay người nhìn Quý Thư Nhan, trong ánh mắt của Hứa Tri Hằng lộ ra vẻ nguy hiểm, âm thanh khàn khàn nói: "Em hỏi anh tại sao, vậy anh sẽ nói cho em biết."

Nói xong câu này, anh chợt tiến lên một bước, một tay bóp chặt hông của Quý Thư Nhan, một cái tay khác nắm cằm của cô, không chút do dự hôn lên.

Không đợi được giải thích như mong muốn, lại chỉ chờ được một nụ hôn điên cuồng, cả người Quý Thư Nhan đều rơi vào trong mê muội, chỉ có thể mở lớn mắt, kinh ngạc tiếp nhận tất cả.

Tại sao anh muốn giống như vậy?

Hứa Tri Hằng cảm giác mình điên cuồng hơn nữa, bị tình yêu ép điên cuồng, nếu như giờ phút này còn có lý trí, thì anh nhất định sẽ dịu dàng nói cho Quý Thư Nhan, chuyện vừa rồi chỉ là bởi vì một hiểu lầm. Nhưng sau khi tận mắt thấy hình ảnh Quý Thư Nhan và người đàn ông khác ngồi chung một chỗ, anh thật sự không có năng lực khống chế tâm tình của mình nữa, chỉ còn dư một loại dục vọng đang kêu gào mãnh liệt, đó chính là chiếm đoạt cô gái trước mặt.

Lưỡi Hứa Tri Hằng bá đạo gặm nuốt ở môi của cô, đây là lần đầu tiên của Quý Thư Nhan, cảm nhận được mùi vị của hôn dưới tình huống tỉnh táo, cảm nhận cảm giác toàn thân bị hơi thở của người khác bao phủ.

Quý Thư Nhan khó nhịn bật ra một tiếng than nhẹ trong miệng: "Ừm. . . . ."

Nhiệt tình hôn lên cô gái mình yêu, cả trái tim của Hứa Tri Hằng đều đang run rẩy, bất mãn vì Quý Thư Nhan không tập trung, lưỡi của anh càng thêm không chút kiêng kỵ, dám cạy đôi môi đóng chặt của cô ra, đòi lấy vuốt ve an ủi nhiều hơn.

Khi môi lưỡi

quấn lấy nhau, nước miếng theo khóe miệng chảy xuống, rót cuộc Quý Thư Nhan tìm về thân trí của mình, thân thể bị anh giữ chặt có giấy dũa cũng không thoát, chỉ có thể dùng đầu lưỡi liềm chết mà đẩy lưỡi của anh ra ngoài.

Sức lực của phụ nữ vốn không như đàn ông, sao Hứa Tri Hằng có thể để cho cô được như ý, quấn lên lưỡi trong mềm của cô, không ngừng trêu đùa.

"Ừm. . . . . Buông em ra."

Nhìn cô phản kháng, Hứa Tri Hằng chẳng những không buông tay, ngược lại đặt lên tròn trịa còn cách quần áo trước ngực cô, hôn hôn không chút thương tiếc vào.

áo ngực cơ, anh còn không chịu dùng ngực nào.

"A, không cần. . . . ." Giống như một dòng điện chạy qua toàn thân, Quý Thư Nhan cảm thấy thân thể tê dại, còn có đau đớn mơ hồ.

"Hiện tại cũng không phải do em lựa chọn."

Đặt cô ở giữa hai chân của mình, Hứa Tri Hằng ngậm đầu vú còn cách áo mỏng của cô, sử dụng tất cả vốn liếng để làm cho cô điên cuồng.

Thân mật như vậy rất điên cuồng mãnh liệt, Quý Thư Nhan không hề ngăn cản được dây dưa, cô hoàn toàn mất đi sức phản kháng, chỉ có thể cảm thấy hô hấp trở nên dồn dập, chỉ có thể chờ đợi vai của anh không để cho mình ngã xuống.

Để mặc dù trong lòng mình muốn làm gì thì làm, Hứa Tri Hằng cảm nhận được thân thể cô run rẩy, rút cuộc lý trí quay lại, ôm cả hông của cô ngồi dậy, nhìn đáng vẻ mặt môi đôi mắt đắm lệ của Quý Thư Nhan trong ngực, trái tim trở nên mềm mại, thả nhẹ sức lực hôn cô.

"Anh tức giận là bởi vì em đi gặp Cố Thừa Kiền, giận em cười đối với người đàn ông khác, giận em thờ ơ, Nhan Nhan, anh thay đổi mình vì em, chờ đợi em, chẳng lẽ em đều không cảm nhận được gì sao? Hiện tại anh nói rõ ràng cho em biết, Nhan Nhan, em còn phải hỏi anh tại sao không?"

Đầu óc cũng đỡ, đầu Quý Thư Nhan hoàn toàn mơ hồ, chỉ có thể suy tư theo suy nghĩ của anh, "Anh Tri Hằng. . . . . Anh. . . . ."

"Đứa ngốc, em còn không hiểu sao? Đó là bởi vì anh yêu em, muốn có được em, chỉ muốn em làm người phụ nữ của anh, cho nên anh không thể chịu được khi thấy Cố Thừa

anh, cho nên anh không thể chịu được khi thấy cô như Kiều hoặc là bất kỳ người đàn ông nào xuất hiện ở bên cạnh em."

"Nhưng, chúng ta cũng nhai lớn lên, anh giống như anh trai, có lúc còn có thể chán ghét em, tại sao có thể yêu. . . ."

"Không có một người anh trai nào sẽ làm ra chuyện như vậy đối với em gái, anh từng nói muốn làm anh trai của em sao?" Trong ánh mắt mang theo mỉa mai hoặc, Hứa Tri Hằng đột nhiên cười, "Hơn nữa, anh chưa bao giờ chán ghét em, anh là người đàn ông đầu tiên của em không phải sao?"

Những lời này nói ra khỏi miệng, Quý Thư Nhan đỏ mặt giãy giụa, "Không, không được, chúng ta đã sai lầm một lần rồi."

"Đó không phải là sai lầm!"

"Em cảm thấy là vậy"

Bị suy nghĩ cố chấp của cô chọc giận lần nữa, Hứa Tri Hằng quyết định cũng không cần giảng đạo lý với cô nhóc ngốc nghếch này.

"Vậy anh nói cho em biết, anh có thể yêu em hay không?"

Từ trước đến nay Hứa Tri Hằng cũng biết Quý Thư Nhan hơi cố chấp, nhưng bây giờ loại cố chấp này lại khiến cho anh không biết làm sao, nếu cô không chịu tin tưởng, anh liền chứng minh cho cô thấy.

Bỗng dưng cúi đầu hôn lên đôi môi sưng tấy của cô, lần này Hứa Tri Hằng càng không chút e dè hơn, một cái tay đã thăm dò vào trong quần áo cô từ phía sau lưng.

"Buông em ra, chúa tể không thể. . . . ."

"Nhan Nhan nếu như em lộn xộn nữa, hiện tại anh lập tức muốn em, có tin hay không?"

Lần đầu tiên bị uy hiếp bằng loại chuyện như vậy, Quý Thư Nhan bị dọa cho mặt trắng bệch, cô tin Hứa Tri Hằng nói được là làm được, động tác giãy giụa lập tức có vẻ yếu ớt, chỉ có thể van xin.

"Uhm. . . . . Anh Tri Hằng. . . . . Buông em ra có được hay không. . . . ." Cô xấu hổ đến mức thật sự muốn chết đi, nhưng người đàn ông đốt lửa ở trên người cô lại không chịu dừng tay.

Cương quyết ngậm lưỡi của cô, không muốn nghe lại hai chữ không thể, Hứa Tri Hằng vốn chỉ muốn trừng phạt cô nhóc này, không ngờ dục vọng của thân thể mình lại dễ dàng bị cô dẫn dụ ra ngoài như vậy.

"Nhan Nhan. . . . ." Dục vọng khiến cho đôi mắt của anh u ám đi, "Nhan Nhan, anh không thể đối xử tàn nhẫn với em như vậy, nhưng lời anh nói đều là thật, em còn không hiểu sao? Anh vẫn luôn thích em!"

Nghe âm thanh thì thầm của anh, cảm giác môi của anh dao động mang đến cảm giác kịch liệt ở bên trên người mình. Quý Thư Nhan đột nhiên ngẩn người.

Anh nói thích cô, là thật sao?

Cử khoảnh khắc mất hồn này, Hứa Tri Hằng đã cười bỏ áo sơ mi cản trở, lộ ra thân thể kền chắc.

Đột nhiên nhìn thấy một nửa người trên trần trụi của người đàn ông, mặt Quý Thư Nhan lập tức đỏ lên, đầu ngón tay chống đầy lông ngực của anh.

"Anh Tri Hằng . . . . ." Âm thanh kêu tên anh cũng không có sức như vậy, Quý Thư Nhan cố gắng tránh né tầm mắt của anh.

Nhưng Hứa Tri Hằng đâu dễ dàng cho cô cơ hội như thế, đi tới đờ cô ở trên vách tường, đôi tay ngăn lại, mặc cho cô tránh thoát bằng mọi cách cũng không thể chạy ra khỏi không chế của anh.

Cảm thấy thân thể dán chặt mình đang run rẩy, Hứa Tri Hằng cúi đầu nhìn cô dịu dàng, từng nụ hôn êm ái liên tục rơi vào trên mặt cô, "Nhan Nhan, em còn chưa tin anh sao?"

Hứa Tri Hằng hôn một cái lên nói một câu tin tưởng anh, từng nụ hôn chuồn chuồn lướt nước đều mang cho cô kích thích khác biệt, Quý Thư Nhan cảm thấy hô hấp của mình cũng trở nên khó khăn, "Em. . . . . Em không biết."

Tay của anh không ngừng đốt lửa ở trên người của cô, môi càng thêm dịu dàng gặm nuốt da thịt mềm mại trên cổ cô, "Nói cho anh biết. . . . . Em chán ghét anh đối xử với em như vậy sao?"

"A. . . . ." Khi anh ngậm vành tai của mình, toàn thân giống như có một dòng điện vượt qua, thiếu chút nữa Quý Thư Nhan xui xẻo thân thể trượt xuống, dưới tình thế cấp bách cô đưa tay ôm eo gầy bèn chắc của Hứa Tri Hằng, trong miệng phát ra tiếng ngậm nga mê người.

Động tác của cô càng làm cho hai người gần sát hơn mấy phần, Hứa Tri Hằng cảm giác thân thể của mình đã sắp muốn nổ tung, cúi đầu cười, "Nhan Nhan, thân thể của em thành thực hơn nhiều so với đầu nhỏ của em, nói cho anh biết, em thật sự chán ghét chúng ta thân thiết như thế sao?"

"Em. . . . . Không biết." Quý Thư Nhan nói đúng lời thật.

"Em biết, Nhan Nhan, em quên rồi, lần đầu tiên của chúng ta em nhiệt tình cỡ nào, em nằm lắc lư bờ eo của mình ở dưới thân thể của anh giống như yêu tinh, em thở gấp gọi tên của anh, một lần lại một lần đốt lửa dục vọng của anh, chẳng lẽ em quên sao?"

"Không. . . . ."

"Đừng phi nhận, là em dụ dỗ anh đấy, dụ dỗ anh yêu em."

Hứa Tri Hằng lạnh lùng vạch trần sự thật mà Quý Thư Nhan không muốn nhớ lại.

Nghe những lời nói lộ liễu đó, Quý Thư Nhan giống như trở lại buổi tối mơ mơ màng màng kia, Hứa Tri Hằng chỉ đưa cô đến khách sạn tẩy rửa một chút, trong lúc ở phòng tắm, cô lại đột nhiên leo lên thân thể của anh, nhắm hai mắt hôn lên, sau đó vọng mãnh liệt đã xảy ra thì không thể ngăn cản, từ đó trầm luân.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 9.1

Quý Thư Nhan mê muội, cô ghét Hứa Tri Hằng sao? Trước kia hình như cô vẫn tự nói với mình như vậy, nhưng, nếu như cô thật sự ghét Hứa Tri Hằng một đêm hai mươi tuổi kia, tại sao cô lại cam tâm tình nguyện trở thành người phụ nữ của anh?

Nghe Hứa Tri Hằng tố cáo, Quý Thư Nhan không thể không thừa nhận, một đêm kia là do cô dẫn dụ mà phát sinh, mà sự nhiệt tình của cô chính là độc được gây ra dục vọng.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Quý Thư Nhan trắng nhợt, "Anh Tri Hằng, em. . . . ."

Dùng ngón tay che kín môi cô, Hứa Tri Hằng chống đỡ lên cái trán của cô, dịu dàng nói: "Đừng sợ Nhan Nhan, chúng ta là gắn bó thân mật nhất giữa hai người, mặc dù em buông thả nhiệt tình của em ở trước mặt của anh, giao tất cả cho anh, anh lại sẽ giấu bí mật cho em, giống như anh lặng lẽ yêu em nhiều năm như vậy."

Quý Thư Nhan bị sự dịu dàng an ủi này mê hoặc che mắt, mở to mắt nhìn anh, "Thật sự có thể không?"

"Dĩ nhiên, anh yêu em." Một câu nói ra miệng, Hứa Tri Hằng lại ra tay nữa.

"Em không thể tin được. . . . ."

"Em chỉ cần tin tưởng anh là được rồi."

Giọng nói của Hứa Tri Hằng thật sự quá dịu dàng, Quý Thụ Nhan đành phải đầu hàng, run rẩy nhìn anh cởi quần áo của mình ra, rồi cuộc thân thể uyển chuyển của cô cũng hiện ra ở trước mặt anh.

Nâng lên một nụ cười không đứng đắn, bàn tay Hứa Tri Hằng dao động đến ngực của cô, che ở tròn trịa rất chắc này, "So với ba năm trước đây, hình như Nhan Nhan của anh lớn lên rất nhiều."

Ban này tàn sát bữa bãi, tròn trịa của Quý Thụ Nhan đã thẳng cứng, hiện tại cảm thấy ngón tay Hứa Tri Hằng lại đang vẽ thành vòng tròn ở chỗ nhạy cảm, hồ hấp của Quý Thụ Nhan lập tức dồn dập, sắc mặt hồng hồng, "Anh. . . . ."

"Không thích anh như vậy sao?" Nụ cười không đứng đắn tận tình tỏa ra, ngón tay linh hoạt đã dò ra sau lưng còi trói buộc cuối cùng của cô.

Khi trên người Quý Thụ Nhan hoàn toàn trần truồng đứng ở trước mặt anh, Hứa Tri Hằng nhìn si mê, so với thân thể non nớt của ba năm trước đây, bây giờ Nhan Nhan càng mê người hơn, nghĩ tới thân thể xinh đẹp này sẽ phải nở rộ ở phía dưới mình, nghĩ đến ngày đó làm được một nửa liên ngâm ngâm chịu đựng, Hứa Tri Hằng không còn có kiên nhẫn chờ đợi, ôm eo của cô, không tốn sức chút nào liền ôm cô lên, bỏ vào trên bàn dài.

Hôn mê đột nhiên tới lúc nào tới khiến cho cô cảm thấy lo lắng, cảm xúc lạnh như băng lại càng kích thích cô, chỉ có thể bắt cánh ta bền chắc của anh lại.

"Nhan Nhan thật nhiệt tình." Biết rất rõ Quý Thụ Nhan đã xấu hổ tới cực điểm, Hứa Tri Hằng còn trêu chọc lộ liễu.

"Anh. . . . ." Quý Thụ Nhan muốn phản bác, khi thấy cũng đang Hứa Tri Hằng muốn cởi quần ra thì chợt dừng lại, nhắm chặt hai mắt lại, "Sắc lang."

Nâng người lên chống đỡ hai chân của cô, đôi tay Hứa Tri Hằng đốt lửa ở trên người của cô, để cho nửa người dưới sưng tấy đến đau đớn của mình đang đưa ở giữa hông và bụng của cô, cảm nhận sự hiện hữu của anh.

Trước sau thân thể lạnh nóng xen kẽ, Quý Thụ Nhan cảm giác mình sắp điên cuồng, cảm giác như thể không giống với lần đầu tiên, cô bây giờ, là đón nhận vuốt ve của người đàn ông này trong thời khắc tình táo.

Hứa Tri Hằng hôn tỉ mỉ trên người của cô, ngón tay êm ái khẽ kéo nụ hoa, để cho thân thể cô run rẩy ở trong lòng mình.

Thân thể gãy dựa, Quý Thụ Nhan đột nhiên cảm thấy hạ thân của mình bị một thứ gì đó thô sấp chống đỡ, tò mò cúi đầu, sau khi nhìn thấy thứ cứng đó, mặt đột nhiên đỏ bừng.

"Anh. . . . ." Cho dù từ đầu tới đuôi cô chỉ có một người đàn ông là anh, cô cũng không đến nỗi ngốc đến mức không hiểu đó là vật gì, cô biết thân thể của đàn ông không chịu được trêu chọc, cũng sẽ không nhanh như vậy mà thôi.

Hiển nhiên, Hứa Tri Hằng không nghĩ như vậy, nếu như không tính một lần say rượu kia, bây giờ lần này có thể coi như lần đầu tiên của bọn họ, thân thể phần chần khiến cho anh khổ sở, khiến cho anh muốn vội vã đoạt lấy tất cả.

Tay dừng vuốt ve, Hứa Tri Hằng nhìn vào đôi mắt của Quý Thụ Nhan, "Nhan Nhan, anh muốn lấy được em."

"Anh Tri Hằng. . . . ."

"Yên tâm giao mình cho anh."

Tiếng nói vừa dứt, cánh tay chiếm lấy eo nhỏ của cô dựa vào trên người mình, ngón tay tà ác đã dò xuống chỗ tư mật nhất trên thân thể cô.

Khi Hứa Tri Hằng chạm được chỗ tư mật nhất của cô, cả người run rẩy một hồi, Quý Thụ Nhan đột nhiên hoảng hốt lo sợ, kéo ngón tay của anh ngăn cản, "Anh Tri Hằng. . . . ."

"Đừng sợ, giao cho anh." Khẽ thờ dài, ngón tay Hứa Tri Hằng chạy ở giữa khe hở đó, từ từ thăm dò một ngón tay vào.

Thời điểm ngón tay tiến vào, toàn thân cô cứng ngắc, Quý Thụ Nhan thật sự sắp muốn khóc, "A. . . . ."

"Em sẽ thích cảm giác này." Ngón tay bị hành lang nóng ẩm bao vây chặt chẽ, Hứa Tri Hằng không để ý phản kháng co rúm của cô, cho đến khi cảm thấy có dịch hoa dính dính ngón tay, lúc này mới cẩn thận tiến ngón tay thứ hai vào.

Ngón tay Hứa Tri Hằng dút vào chỗ tư mật của cô, thế nhưng thân thể của cô cũng như bắt lửa, không tự chủ được mà động thân phối hợp động tác của anh, trong miệng Quý Thụ Nhan phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều: "Ừ. . . . ."

nhẹ nhàng như vậy mà thôi.

Hiển nhiên, Hứa Tri Hằng không nghĩ như vậy, nếu như không tính một lần say rượu kia, bây giờ lần này có thể coi như lần đầu tiên của bọn họ, thân thể phần chần khiến cho anh khổ sở, khiến cho anh muốn vội vã đoạt lấy tất cả.

Tay dùng vuốt ve, Hứa Tri Hằng nhìn vào đôi mắt của Quý Thụ Nhan, “Nhan Nhan, anh muốn em.”

“Anh Tri Hằng...”

“Yên tâm giao mình cho anh.”

Tiếng nói vừa dứt, cánh tay chiếm lấy eo nhỏ của cô dựa trên người mình, ngón tay tà ác đã dò xuống chỗ tư mật nhất trên thân thể cô.

Khi Hứa Tri Hằng chạm đến chỗ tư mật nhất của cô, cả người cô run rẩy một hồi, Quý Thụ Nhan đột nhiên hoảng hốt lo sợ, kéo ngón tay của anh ngăn cản, “Anh Tri Hằng...”

“Đừng sợ, giao cho anh.” Khẽ thở dài, ngón tay Hứa Tri Hằng chạy ở giữa khe hở đó, từ từ thăm dò một ngón tay vào.

Thời điểm ngón tay tiến vào, toàn thân cô cứng ngắc, Quý Thụ Nhan thật sự muốn khóc, “A...”

“Em sẽ thích cảm giác này.” Ngón tay bị hành lang nóng ẩm bao vây chặt chẽ, Hứa Tri Hằng không để ý phản kháng co rúm của cô, cho đến khi cảm thấy có dịch hoa dính dính ngón tay, lúc này mới cẩn thận tiến ngón tay thứ hai vào.

Ngón tay Hứa Tri Hằng dút vào chỗ tư mật của cô, thế nhưng thân thể của cô cũng như bắt lửa, không tự chủ được mà động thân phối hợp động tác của anh, trong miệng Quý Thụ Nhan phát ra tiếng rên rỉ yếu đuối: “Ừ... Nhẹ một chút.”

Ngâm nga như vậy giống như thuốc trợ tình nồng đậm nhất, Hứa Tri Hằng có thể cảm nhận được thân thể của cô bởi vì hưng phấn mà khẽ run.

Ngón tay hoạt động càng lúc càng nhanh, vòng eo Quý Thụ Nhan lắc lư theo, nhìn thân thể Quý Thụ Nhan sắp lên cao trào, Hứa Tri Hằng đột nhiên rút ngón tay của mình ra.

“Nhan Nhan, xem xem em nhiệt tình cỡ nào.” Nhìn trên hai ngón tay dính đầy chất lỏng trong suốt, Hứa Tri Hằng cố ý đặt ở trước mắt của cô, cười đến không đứng đắn.

Giây phút sắp đạt đến đỉnh núi khoái cảm lại mất đi an ủi, Quý Thụ Nhan bất mãn rên rỉ, lại nhìn về mặt cười hả hê của Hứa Tri Hằng một cái, còn chưa nói ra miệng là muốn anh, trong mắt cô đã xuất hiện nước mắt, điềm đạm đáng yêu cắn chặt môi dưới.

“Nếu như em muốn anh, thì mở miệng cầu xin anh.” Đầu lưỡi quanh quẩn một chỗ ở sau tai của cô, nét mặt Hứa Tri Hằng như rất bất đắc dĩ.

“Anh Tri Hằng...” Rõ ràng là anh muốn mình, sao đến cuối cùng cô còn phải van xin, nếu là bình thường cô nhất định kiên cường từ chối, ở thời khắc tình dục tiến về phía trước này, cô cũng không có năng lực, chỉ có thể nhắm mắt đầu hàng.

Đôi môi mấp máy, Quý Thụ Nhan nói thật nhỏ: “Em muốn...”

“Nhan Nhan, em là yêu tinh.” Nghe âm thanh êm ái của cô, khiến cho một chút lý trí cuối cùng của anh sụp đổ trong nháy mắt, rốt cuộc Hứa Tri Hằng buông tha tất cả suy nghĩ, tách hai chân cô ra hai bên thân thể mình, thứ cương cứng to lớn đã chống đỡ ở bên ngoài hoa huyết của cô.

Híp mắt chăm chú nhìn gương mặt của Quý Thụ Nhan, Hứa Tri Hằng nắm eo nhỏ của cô, âm thanh khàn khàn ồm ồm ra lệnh: “Nhan Nhan, em chỉ có thể là người phụ nữ của anh.”

Tiếng nói vừa dứt, anh nâng chân của cô lên, đóng đưa eo gầy bèn chắc, đỉnh dục vọng đã nhấn chìm xâm nhập trong hoa huyết của cô.

Mặc dù từng có một lần trải miêng, đã được ngón tay mở rộng, nhưng lúc anh vào, đau đớn khiến cho Quý Thụ Nhan nhũn nhặn chân mày, “Đau...”

Hứa Tri Hằng cảm giác đỉnh dục vọng bị bao quanh chặt chẽ, siết chặt không thông làm cho người ta điên cuồng.

“Nhan Nhan, buông lỏng...” Thương cô bị đau đớn, Hứa Tri Hằng để cho cô ôm lấy eo mình, từ từ điều chỉnh tư thế, để dục vọng to lớn xâm nhập từng chút từng chút, “Thả lỏng một chút.”

Theo tiến vào sâu hơn, trên mặt Quý Thụ Nhan toát ra tầng mồ hôi mỏng, cô chỉ có thể ngoan ngoãn ôm người đàn ông ở trước mặt, khi anh tiến vào toàn bộ, Quý Thụ Nhan phát ra tiếng ngâm nga động lòng người.

Đây chính là cảm giác của tình yêu sao? Đau đớn xen lẫn khoái cảm tê dại, có thể làm cho bất kỳ kẻ nào điên cuồng.

Chậm rãi dút vào, hôn bên tai của cô, ngón tay vuốt ve tròn trịa, Hứa Tri Hằng dùng tất cả vốn liếng để cho cô buông lỏng tiếp.

“A...” Thân thể hoàn toàn bị chiếm giữ, Quý Thụ Nhan rất nhanh sẽ điên cuồng, ở mỗi một lần cọ xát của Hứa Tri Hằng, cô chỉ cảm thấy hoa tâm tê dại khó nhịn, chỉ có thể đứng đưa vòng eo nghênh hợp.

Cảm giác được cô động tình, rốt cuộc Hứa Tri Hằng yên lòng, nhìn Quý Thụ Nhan ngửa thân thể ra sau chống đỡ ở trên mặt bàn, anh không do dự nữa, động tác tiến vào mãnh liệt hơn.

Chương 19: Chương 9.2

"A. . . . . Nhẹ một chút. . . . ." Tốc độ va chạm càng ngày càng nhanh, thân thể Quý Thụ Nhan đang đưa giống như lá rụng bay theo gió.

Đôi tay mở rộng hai chân của cô, mỗi một động tác của Hứa Tri Hằng đều tiến đến chỗ sâu nhất, tư thế như vậy có thể khiến cho anh tiến vào sâu hơn, tiếng thân thể hai người va chạm bên tai không dứt.

Va chạm mãnh liệt, liên tục, làm cho cô không có sức ngăn cản, cả người đều xụi lơ.

Theo từng cái đang đưa, Hứa Tri Hằng chỉ cảm thấy hoa huyết bao vây mình chặt chẽ hơn, "Nhan Nhan em thật chặt. . . . ."

Cảm giác cao trào sắp tới mãnh liệt như vậy, mắc cỡ nhắm chặt hai mắt, Quý Thụ Nhan không nhận được bật ra tiếng ngâm nga: "Anh Tri Hằng. . . . . Chậm một chút. . . . ."

Âm thanh như vậy chỉ có thể làm cho anh càng thêm say mê, Hứa Tri Hằng cảm thấy hoa huyết của cô co rút mãnh liệt, biết đây là cô sắp tới cao trào.

"Nhan Nhan, chờ anh một chút." Eo mạnh mẽ trầm xuống, anh dùng toàn lực kéo ra đưa vào, mỗi một cái đều đánh tới chỗ sâu nhất, tiếng ngâm nga của Quý Thụ Nhan càng ngày càng gấp rút, dục vọng của anh cũng tích lũy đến đỉnh điểm.

"A. . . . . Anh Tri Hằng. . . . ."

Trong lúc Quý Thụ Nhan run rẩy hô nhẹ, Hứa Tri Hằng chạy nước rút mấy cái mãnh liệt cuối cùng, vui to lớn của mình thật sâu vào trong cơ thể cô, sau khi hưng hăng co xát mấy cái, toàn bộ chất lỏng nóng bỏng tiến vào thân thể của cô.

"A. . . . ." Theo một tiếng ngâm nga cao giọng không khống chế được, tiêu tán toàn bộ hơi sức toàn thân của Quý Thụ Nhan, chỉ có thể mềm nhũn té ở trên bàn dài mà hôn mê bất tỉnh.

Trong cổ họng phát ra gầm nhẹ thỏa mãn, Hứa Tri Hằng nằm ở trên người Quý Thụ Nhan, ngón tay vuốt ve sợi tóc ướt át của cô, bình tĩnh thờ dài ra tiếng.

Khi Quý Thụ Nhan tỉnh lại còn có chút sương mù, đây là ở đâu, trên giường của người nào?

Trong phòng đầy tối tăm, bằng cảm giác cô chỉ biết nơi này không phải là phòng của mình, muốn ngồi dậy, lại phát hiện toàn thân đau nhức dữ dội.

Gắng gượng chống eo ngồi dậy, lúc này, bên cạnh lại đưa ra một cánh tay đỡ cô.

Âm thanh mơ mơ màng màng của Hứa Tri Hằng truyền tới: "Nhan Nhan, đừng đi." Anh chỉ nói một câu như vậy, sau đó lại không có một tiếng động.

Nghe được âm thanh quen thuộc, tất cả mọi chuyện xảy ra tối hôm qua từ từ trở lại trong đầu, khiến cho cô bị kích động muốn hét chói tai ra tiếng.

Ông trời, cô và Hứa Tri Hằng lại lên giường, lần này là dưới tình huống hoàn toàn tỉnh táo, a, làm sao bây giờ, cô nên làm cái gì?

Trong bóng tối, sắc mặt của Quý Thụ Nhan hồng hồng, từng hình ảnh lúc triền miên hiện ra trong đầu, làm cho tay chân cô luống cuống, ý nghĩ đầu tiên hiện lên chính là chạy trốn, nhưng thân thể đau nhức khiến cho cô không có sức lực, cánh tay của Hứa Tri Hằng lại để ngang hông của cô không chịu rời đi.

Không ngừng hét chói tai ở đáy lòng, rất lâu sau đó Quý Thụ Nhan mới bình tĩnh lại, nhẹ nhàng chậm chạp xoay người nhìn người đàn ông trần trụi bên cạnh, ngón tay không tự chủ mà dao động ở trên khuôn mặt của anh, chăm chú nhìn Hứa Tri Hằng, đột nhiên cảm thấy giờ phút này giống như một giấc mơ.

Cô ở trong mơ sao? Nếu như không phải là ở trong mơ, tại sao hiện tại có thể thân nhiên đối mặt với Hứa Tri Hằng toàn thân trần trụi nằm ở bên cạnh cô như thế? Nếu như không phải là ở trong mơ, làm sao lại nghe được Hứa Tri Hằng nói yêu cô?

Anh lại nói yêu cô, không phải anh ghét cô sao? Sao lập tức biến thành yêu đây?

Kỳ quái nhất chính là, thời điểm cô nghe được từ kia còn không hề nghi ngờ, cứ mặc cho tất cả xảy ra như vậy.

Hứa Tri Hằng nói yêu cô, cô nên tin tưởng sao? Lần này Quý Thụ Nhan thật sự mê muội, suy nghĩ một giờ, cô vẫn không đạt được bất kỳ một cái kết luận nào.

Xuyên thấu qua rèm cửa sổ, ánh nắng ban mai chậm rãi chiếu sáng căn phòng, đã là buổi sáng rồi, Quý Thư Nhan xoa xoa mặt, quyết định không cần suy nghĩ nữa, bởi vì cô sẽ bị suy nghĩ lộn xộn lung tung này bức cho điên mất.

Ngừng thở, dỗi cánh tay Hứa Tri Hằng đặt ở trên người mình đi, đi ra phòng khách, cầm quần áo của mình trên mặt đất lên rồi mặc vào, lại quay trở về trong phòng phủ nhìn người đàn ông ngủ say một cái, lúc này mới xoay người rời đi.

“Quý Thư Nhan, em đi ra cho anh!” Vô cửa phòng, Hứa Tri Hằng giận đến mức cũng sắp muốn nổi tung, “Có nghe hay không, em đi ra cho anh, nếu em muốn đóng cửa tránh né anh thì anh sẽ vẫn tiếp tục kêu ở chỗ này!”

Đập cửa vang dội, Hứa Tri Hằng biết hành động của mình làm cho người dân tình nghi, nhưng nếu như không nhất cô tác khí* gọi người phụ nữ ngu ngốc kia ra, anh sợ cô xoay người lại chạy đến chỗ khác, giống như lần trước chạy trốn.

*nhất cô tác khí: không ngừng nỗ lực cho đến lúc cuối

Nói đi nói lại, Hứa Tri Hằng cảm thấy mình rất uất ức.

Tối hôm qua thật vất vả đạt được ước muốn, anh rất vui mừng ôm người phụ nữ yêu mến ngủ, thế nào buổi sáng vừa mở mắt ra, vị trí bên cạnh lại trống không, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một khả năng, đó chính là Quý Thư Nhan chạy!

Hứa Tri Hằng thật sự không hiểu, anh cũng chỉ thích một người mà thôi, sao lại không thuận lợi như vậy, hung ác đối với cô, dọa sợ người chạy; thay đổi thái độ dịu dàng săn sóc, lại không hề biết có tên đàn ông nguy hiểm muốn thò một chân kia.

Lại nói tới hôm qua, anh rất vất vả nửa dụ dỗ nửa bá đạo chiếm được thân thể của cô, sao quay người lại thì người lại chạy mất.

Buồn giận lẫn lộn, động tác dưới tay của Hứa Tri Hằng càng mãnh liệt, chỉ hận không thể đập tan cửa.

Ngay lúc anh đang phát điên, bà cụ ở lầu trên nghe tiếng động nên đi xuống, vỗ vỗ bờ vai của anh, “Người trẻ tuổi, nói nhỏ thôi, lỗ tai của bà cũng sắp điếc”.

Không ngờ hành vi của mình thật sự làm cho người khác kháng nghị, Hứa Tri Hằng lộ vẻ lúng túng trên mặt, “Bà, cháu tìm người ở bên trong có chút việc”

Nhìn anh cười đến nỗi còn khó coi hơn khóc, bà cười ha ha, “Có phải chọc bạn gái tức giận hay không, vậy cũng không nên dữ dội như vậy, sẽ hù dọa người ta chạy.”

“Người đã chạy rồi.” Cẩn rằng nghiêng lợi làm bầm một câu, Hứa Tri Hằng hít sâu một cái, lộ ra nụ cười xin lỗi “Cảm ơn bà, cháu không đập nữa, ngài đi lên nghỉ ngơi đi.”

“Tốt, người trẻ tuổi đừng gấp, nhận lỗi thật tốt là được rồi.”

Nghe câu nói sau cùng mà bà để lại, sắc mặt Hứa Tri Hằng đen đến mức gọi là khó coi.

Cái gì gọi là nhận lỗi thì thật tốt, anh không sai có được hay không?

Cầm hận liếc mắt nhìn cửa chính, Hứa Tri Hằng lại gọi điện thoại lần nữa, may mắn là lần này thế nhưng kết nối được.

“Em ở đâu?” Không có tâm tình gì đánh Thái Cực, Hứa Tri Hằng tức giận hỏi, “Buổi sáng không thấy người của em, điện thoại di động cũng tắt máy, có phải lại tìm một chỗ trốn hay không?”

Quý Thư Nhan ở đầu kia của điện thoại di động trầm mặc một chút, giọng điệu rất chột dạ nói: “Em về nhà.”

Nghe nói như thế, giờ phút này Quý Thư Nhan đang ngồi ở bên cạnh vườn hoa nhỏ trên đường cũng giật mình “A” một tiếng, “Anh đến nhà em làm gì?”

“Em cứ nói đi, tiểu thư Nhan Nhan giỏi chạy trốn.” Hứa Tri Hằng không khống chế được mình nói ra một số lời khó nghe, để bù đắp cơn tức giận lúc sáng sớm của anh, “Rất cuộc em muốn như thế nào, anh yêu em thì anh cũng đã nói ra khỏi miệng, em còn đang nghi ngờ cái gì?”

Rủ đầu, bởi vì chột dạ mà âm thanh của Quý Thư Nhan trở nên rất nhỏ. “Em không nghi ngờ nha.”

Thật sự không thích cảm giác không nhìn được vẻ mặt của đối phương, dựa vào âm thanh để đoán như vậy, Hứa Tri Hằng hít sâu một hơi, cũng buông lỏng giọng điệu: “Được rồi, Nhan Nhan, nói cho anh biết, em đang ở đâu?”

Nhìn vị trí xung quanh một chút, Quý Thư Nhan nhỏ giọng báo ra chỗ mình đợi là nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 10.1

Hứa Tri Hằng tới rất nhanh, gần như là đua xe trên đường, chờ sau khi anh đậu xe xong đi tới, chỉ thấy dáng vẻ Quý Thụ Nhan ngồi ủ rũ ở bên vườn hoa nhỏ.

Nhìn Quý Thụ Nhan trước mặt, Hứa Tri Hằng đột nhiên nghĩ đến bộ dạng của cô lúc khoảng mười tuổi.

Nhớ khi đó, cô gái này vẫn là người hầu nhỏ thích dây dưa ở sau người mình, mỗi lần anh và các anh em đi chơi bóng, Quý Thụ Nhan đều sẽ kiên quyết muốn đi theo, lúc đó, trong lòng anh chỉ muốn chơi, sao có thể thích có người đi theo phía sau, cho nên dù anh thật sự mang cô theo, cũng sẽ hung dữ với cô một chút.

Mỗi lần như thế, Quý Thụ Nhan đều có bộ dạng như lúc này, ngồi ở một bên ôm quần áo của anh, dáng vẻ rất đáng thương.

Khi đó anh còn trẻ nên nông nổi, không hề cho rằng hung dữ thì có lỗi gì, dù sao anh cũng cảm thấy mình tương đối uất ức, bên cạnh luôn mang theo một người hầu nhỏ.

Nhưng bây giờ phải nhìn bộ dạng này của cô, Hứa Tri Hằng lập tức cảm thấy cả trái tim đều mềm nhũn, rất không có tư vị, dù anh có tức giận lớn hơn nữa thì vào lúc này cũng đều tan thành mây khói.

Lần đầu tiên trong đời, anh bắt đầu suy nghĩ Quý Thụ Nhan tránh né mình, có phải do thái độ của anh tạo thành hay không, một người không thể khiến cho cô cảm thấy yên tâm, dĩ nhiên Nhan Nhan sẽ không yêu anh.

"Em đang làm gì ở đây?"

Không cảm thấy bất ngờ đối với việc Hứa Tri Hằng đến, Quý Thụ Nhan liếc anh một cái, lại cúi đầu, "Không có gì?"

Nhìn dáng vẻ buồn bã ỉu xiu của cô, Hứa Tri Hằng đột nhiên có một loại kích động muốn hút thuốc, bởi vì chỉ có như vậy mới có thể làm cho anh tạm thời không thèm nghĩ những chuyện này nữa, "Tại sao không nhận điện thoại của anh? Sáng sớm chạy đi nơi nào?"

Quý Thụ Nhan nhìn lên một thứ gì đó mà cô để ở bên cạnh, vẫn lựa chọn không nói gì cả, "Em vừa mở máy, không muốn nói."

Giờ phút này tất cả lực chú ý của Hứa Tri Hằng đều đặt ở trên người Quý Thụ Nhan, từng cử động của cô đều trốn không thoát ánh mắt của anh, cánh tay duỗi một cái liền không phí chút sức nào mà bắt được túi đồ trước mặt mình, Hứa Tri Hằng làm ra vẻ cười hà hà, "Không nói cho anh, vậy anh tự xem."

"Đừng làm loạn đồ của em." Quý Thụ Nhan sốt ruột chém giết, đáng tiếc chiều cao không đủ, nhiều lần thất bại, liền dứt khoát không quan tâm để mặc cho anh mở ra xem.

Trong nháy mắt mở đồng hồ kia ra, sắc mặt của Hứa Tri Hằng có chút kỳ lạ, "Sáng sớm em chạy đi là vì ăn những thứ này?"

Giận dữ trừng anh một cái, Quý Thụ Nhan thờ phỉ phò nói: "Em đói nên không thể mua đồ ăn được sao? Ai biết tủ lạnh trong nhà của anh không có gì cả, hại em đói bụng mấy giờ. . . . ."

Nhìn nét mặt vừa gấp gáp vừa tức giận trên mặt cô, Hứa Tri Hằng lập tức vui vẻ, đột nhiên tiến tới bên tai cô, "Vận động xong đương nhiên có thể đói, về sau anh sẽ nhớ mua đồ ăn để ở tủ lạnh, em muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, cũng có thể ăn anh." Nói xong liền trả đồ cho cô.

Ý tứ trong lời nói đầy mập mờ, khiến Quý Thụ Nhan chỉ cảm thấy trong óc nóng lên, mặt ảm một cái liền đỏ, ngay cả lỗ tai cũng nhuộm đỏ ửng.

"Hạ lưu." Cô xấu hổ chỉ vào Hứa Tri Hằng máng, lại nhìn ánh mắt của người đi đường đều nhìn cô, quả thật mắc cỡ muốn tìm một cái động chui xuống.

"Vậy em giải nghĩa không hạ lưu cho anh đi." Nhìn cô muốn chạy, kéo tay cô lại, Hứa Tri Hằng cười hi hi hỏi cô.

"Em. . . ." Quý Thụ Nhan muốn giải thích, nhưng lời nói vừa đến khóe miệng thì cũng không nói ra được.

Cô muốn nói cô nghĩ hơn một tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không có đáp án rõ ràng, sáng sớm rời khỏi nơi đó cũng không phải là bởi vì chạy trốn, mà là rất đói bụng, nhưng đợi sau khi cô từ nhà Hứa Tri Hằng chạy ra ngoài mua đồ, cô lại không có dũng khí trở về, cảm giác đó là một loại hành động chủ động chấp nhận quan hệ của hai người.

Mà từ nhỏ đến lớn cô đã chủ động nhiều lần ở trước mặt Hứa Tri Hằng, mỗi lần đều chỉ có thể bị người đàn ông này làm mặt lạnh chống đỡ, khi còn bé không hiểu chuyện không cảm thấy mất mặt, nhưng bây giờ cô sẽ cảm thấy da mặt mình quá dày, vì vậy liền không có dũng khí như vậy.

Những lời này đều giấu ở tim không nói ra, bởi vì bất kể giải thích như thế nào, cũng không thay đổi được chuyện xảy ra tối hôm qua, mà Hứa Tri Hằng lại luôn có biện pháp kéo đề tài nói chuyện đến phương diện tình yêu nam nữ, sau đó khiến cho cô cảm thấy mình đang cố tình gây sự.

Nhìn cô lại trở nên trầm mặc, nụ cười trên mặt Hứa Tri Hằng cũng đã biến mất, anh lôi kéo Quý Thụ Nhan ngồi bên cạnh mình, về mặt nặng nề nhìn cô,

“Nhan Nhan, có phải anh thường làm cho em đau lòng không?”

Lời này quá đột ngột, Quý Thụ Nhan quay đầu nhìn anh, không dám tin anh lại hỏi như thế, phải biết rằng, trước kia Hứa Tri Hằng kiêu ngạo cỡ nào, cô nghĩ thế nào cũng không rõ tại sao Hứa đại thiếu gia lại nghĩ như vậy.

“Xem ra là vậy rồi.” Về mặt Hứa Tri Hằng lộn lại, “Anh thật sự là một tên khốn kiếp, luôn là trách em cái này trách em cái kia, không có cảm giác mình phạm sai lầm chứ?”

Nếu như mặt câu nói trước kia chỉ khiến Quý Thụ Nhan nghi ngờ, vậy những lời này thật sự làm cho cô rung động.

“Anh....Anh nói cái gì?” Cô không thể tin vào tai của mình.

Cho cô một nụ cười, tiếng nói của Hứa Tri Hằng rất trầm thấp, “Anh đang suy nghĩ, anh thích em nhiều năm như vậy, tại sao em lại không tin đây? Lúc trước anh cho là mình quá bá đạo, cho nên em không thích, nhưng bây giờ anh thay đổi mình, em vẫn không tin, cho nên anh cảm thấy là em sai mà trách cứ em. Nhưng vừa rồi nhìn thấy em, hiện tại suy nghĩ kỹ một chút thì mới hiểu được, tạo thành tình huống như thế, hoàn toàn không phải lỗi của em, có lẽ không phải là em không đồng ý tin tưởng, mà là em không dám tin tưởng.”

Nặng nề mà nói ra lời này, Hứa Tri Hằng thành khẩn nhìn ánh mắt của Quý Thụ Nhan.

“Nhan Nhan, thật xin lỗi! Câu thật xin lỗi này là thật còn nữa, anh yêu em cũng là thật!”

Khiếp sợ không biết nên nói những gì, Quý Thụ Nhan chỉ hơi giật mình nhìn anh.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ từng chờ mong Hứa Tri Hằng xin lỗi, bởi vì cho tới bây giờ Quý Thụ Nhan cô đều bị gọi là “người hầu nhỏ của Hứa Tri Hằng”, cho nên trong ấn tượng của cô, lúc nào Hứa Tri Hằng cũng hung dữ, tại sao cô có thể tin tưởng người đàn ông luôn nói ghét mình đột nhiên nói thích mình chứ.

Nhưng, vào thời khắc này, nhìn dáng vẻ nghiêm trang của anh, Quý Thụ Nhan đột nhiên cảm thấy Hứa Tri Hằng rất đàn, vẫn dùng ngang tàng bạo ngược che giấu thâm tình, luôn ở thời điểm lòng mình sắp chết mới nói ra ý nghĩa yêu thương, chỉ có điều lần này, hình như không quá muộn.

Đôi môi mấp máy, Quý Thụ Nhan muốn nói lại thôi.

Hứa Tri Hằng nhìn dáng vẻ do dự của cô, khẩn trương nín thở, ở thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, chuông điện thoại di động vang lên phá hư không khí, trong nháy mắt phá vỡ mập mờ giữa hai người.

Cẩn thận liếc anh từng li từng tí, Quý Thụ Nhan nhận điện thoại, “Alo, ai đấy?”

Nhìn dáng vẻ khẩn trương của cô, Hứa Tri Hằng buồn rầu hận không thể ném vụn điện thoại di động chết tiệt kia, vừa hy vọng chỉ là một người không quan trọng gọi điện thoại tới, bọn họ còn có thể tiếp tục nói chuyện phiếm, đáng tiếc, nguyện vọng sau cùng của anh cũng sắp bị đánh nát.

“Cố tiên sinh.” Kinh ngạc mở miệng, Quý Thụ Nhan né tránh ánh mắt hung dữ của Hứa Tri Hằng, “Anh nói cái gì, anh biết Tiểu Huyền đi đâu ư? Tin tức này là thật sao? Vậy tôi liền đi qua rồi cùng đi tìm cô ấy với anh.”

Nghe lời này Quý Thụ Nhan, Hứa Tri Hằng thiếu chút nữa nổi điên, “Lại là Cố Thừa Kiều, anh ta lại tìm em làm gì?”

Cúp điện thoại, Quý Thụ Nhan lúng túng liếc anh một cái, “Em có việc gấp phải đi một chuyến, một mình anh trở về đi.”

“Anh không cho phép.” Trợn to hai mắt, Hứa Tri Hằng bất mãn phản kháng, đáng tiếc Quý Thụ Nhan hoàn toàn không cho anh cơ hội, nhét đồ ăn trong tay vào trong ngực của anh, vội vàng hấp tấp chạy đi, trực tiếp lên một chiếc taxi dừng ở ven đường.

Lần đầu tiên nhìn cô chạy trốn nhanh chóng như vậy. Hứa Tri Hằng dờ khóc dờ cười, chỉ có thể trơ mắt nhìn xe càng ngày càng xa.

Nhìn dáng vẻ chạy trốn chết của cô nhóc kia, suýt nữa anh muốn cho rằng là lời tỏ tình của mình buộc cô phải đi, cho dù không phải Cố Thừa Kiều gọi điện thoại tới, có lẽ anh cũng không nhận được một cái đáp án.

Nghĩ tới đây, Hứa Tri Hằng cảm nhận được một loại cảm giác bị thất bại nặng nề.

Vứt đồ ăn xuống thùng rác gần đó, lấy điện thoại di động ra bấm một dãy số, “Tăng Viễn đi uống rượu với tôi.”

Khoảnh khắc ngồi lên taxi, Quý Thụ Nhan thừa nhận mình không có khí phách, cảm thấy áy náy trong lòng. Nhưng đợi cô ngồi ở trên taxi nhìn dòng xe đi tới đi lui thì cô lại cảm thấy mình trốn một lần thì cũng không sao, nếu như Hứa Tri Hằng thật sự yêu cô, chờ đợi một lần thì tính là gì, cô cũng đã chờ rất lâu.

Khi suy nghĩ này đột nhiên nảy ra, Quý Thụ Nhan ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 10.2

Cô cũng đang đợi sao? Sao cô chưa bao giờ phát hiện, hoặc là nói không dám thừa nhận? Hoảng hốt đưa tay đặt lên trán của mình, chuyển ánh mắt ra ngoài cửa xe, muốn tâm tình bình tĩnh.

Nhưng khi cô lơ đãng thấy tay to nắm tay nhỏ bé của hai đứa bé ở ven đường, bọn họ tay trong tay đi trên đường, trên lưng bé trai lớn tuổi một chút đeo hai cái túi, thỉnh thoảng còn cúi đầu quan tâm bạn nhỏ của mình.

Nhìn màn này, trong nháy mắt Quý Thư Nhan nghĩ tới rất nhiều chuyện cũ.

Khi còn bé cô sợ tối, thích quần lấy Hứa Tri Hằng kể chuyện xưa cho cô nhất, cho đến khi cô ngủ mới có thể rời đi.

Thời điểm đó Hứa Tri Hằng chính là thiếu niên 13, 14 tuổi, chính là thời điểm không có kiên nhẫn nhất, sao có thể tình nguyện làm chuyện giống như bà vú, chẳng qua là bị cô dây dưa đến sợ, liền nhắm mắt theo cô mấy lần.

Quý Thư Nhan hiểu rõ, khi cô gặp ác mộng tình lại, đã thấy Hứa Tri Hằng nằm ngủ ở đầu giường của cô, sẽ mơ mơ màng màng vỗ vỗ lưng cô, nói một câu đừng sợ.

Khi còn ở trong nước, thời gian đã lâu, cô không nhớ rõ là ngày nào, chỉ nhớ đó là một ngày trời mưa, sau khi trường học tan học, cô và các bạn học ngồi ở trong phòng học chờ đợi người nhà tới đón về nhà, thời gian chậm rãi qua đi, bạn học bên cạnh càng ngày càng ít, cô bắt đầu có loại dự cảm xấu, tâm tình trở nên hồng бет, rốt cuộc cuối cùng chỉ còn lại cô và một người con trai bướng bỉnh khác.

Lúc nhỏ bọn trẻ cực kì bướng bỉnh, cho dù bạn có vui mừng hay không, đều muốn trêu chọc một lần, đứa bé trai kia luôn luôn không ngoan ở trong lớp, thấy cô mặt ủ mảy ề, chẳng những không an ủi cô mà còn châm chọc, sau đó hai đứa trẻ liền bắt đầu đấu võ miệng, ai cũng không chịu nhận thua.

Khi đó Hứa Tri Hằng đã có ý thức của con trai, sau khi tan lớp không chịu để cho người nhà tới đón, mà là chạy đi mua ô, tự mình đi về nhà, lúc đi ngang qua cửa trường học của Quý Thư Nhan, quỷ thần xui khiến anh chạy vào, thấy được một màn cãi vã kia.

Nhìn cô bị ức hiếp té lăn trên đất thì Hứa Tri Hằng bị đỏ mặt, hung dữ đe dọa bé trai một trận, cảnh cáo không cho phép ức hiếp cô nữa, mới hài lòng dắt tay Quý Thư Nhan đi vào trong mưa.

Chuyện như vậy cũng không tính là hiếm lạ, gần như cũng đều xảy ra trong tuổi thơ của mỗi đứa bé, ngây thơ buồn cười, nhưng lúc nhớ lại, trong lòng lại cảm thấy ảm áp.

Giờ phút này Quý Thư Nhan nhớ tới, không phải là bởi vì lúc đó Hứa Tri Hằng dùng cảm mạnh mẽ khiến cho cô khắc sâu lại trong trí nhớ, mà là đột nhiên nghĩ đến, trong trí nhớ mấy năm nay của mình, tại sao có thể không có những chuyện làm cho cô cảm động chứ, nhưng chỉ nhớ đến những lúc bị Hứa Tri Hằng ức hiếp, hơn nữa cố chấp cho rằng anh ghét mình. . . . .

Giờ phút này nhớ tới, cô mới chợt phát hiện, anh không chỉ từng ức hiếp cô, còn bảo vệ, làm bạn với cô rất nhiều năm, lâu đến nỗi cô đã coi những quan tâm, chăm sóc kia thành chuyện đương nhiên.

Nghĩ tới đây, trong lòng Quý Thư Nhan đột nhiên xuất hiện một cảm giác kỳ quái, đưa mắt nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, từ từ quay ngược lại hồi ức, trở lại lúc ban đầu, trở lại sân trường trong mưa to, thân thể thiếu niên gầy yếu siết tay cô bé thật chặt, áo khoác đồng phục học sinh rộng rãi đã mặc ở trên người của cô, rõ ràng cả người rét đến mức đang run rẩy giữa trời gió lạnh, nhưng vẫn dùng sức đẩy chiếc ô che mưa sang trên đầu của cô, mặc cho mình bị xối ở trong mưa. . . . .

Trong nháy mắt, Quý Thư Nhan cảm thấy hốc mắt nóng lên, trong lòng đột nhiên có lo lắng sâu sắc.

Vẫn cho là Hứa Tri Hằng ngây thơ không phân rõ phải trái, thì ra cô mới là đại ngốc ngếch, anh nói anh yêu cô rất nhiều năm, cô chẳng những không ngầm nghĩ, ngược lại cảm thấy kỳ quái.

Rõ ràng hai người cùng nhau lớn lên từ nhỏ, sao bây giờ lại biến thành tránh né và không nhìn, truy cứu nguyên do, có lẽ là bởi vì cố chấp của cô trong những năm này, hoặc là đêm hôm đó mê loạn mà không có cách nào đối mặt, nhưng kết quả như thế nào, những thứ này đều không phải là lý do xóa bỏ việc Hứa Tri Hằng đối tốt với cô.

Càng ngày càng nhiều kỷ ức tốt đẹp theo nhau mà tới, đáy lòng Quý Thư Nhan đầy mềm mại, nghĩ đến bàn tay nắm chặt tay mình, trong lòng lại hết sức ảm áp.

Đột nhiên nhớ lại nhiều chuyện cũ chưa bao giờ suy nghĩ sâu sắc như vậy, cô gần như có chút tham lam muốn đắm chìm trong trí nhớ ảm áp trong cảm xúc phồng phồng này.

Ở trong hoài niệm yên bình này, trí nhớ nhanh chóng quay ngược lại, từ ngày gặp lại nụ cười của Hứa Tri Hằng, từ từ bắt đầu hoảng hốt, chỉ có khuôn mặt của Hứa Tri Hằng bắt đầu mơ hồ, trong nháy mắt giống như trở lại lúc ban đầu, khi còn bé Hứa Tri Hằng thích làm ra vẻ lão luyện; lúc thiếu niên

mười mấy tuổi thích ức hiếp cô; thanh niên tuổi mới lớn loạn tình mê hôn cô trong đêm sinh nhật hai mươi tuổi của cô; còn có người đàn ông trầm ổn lão luyện, hăm hảm thành công bây giờ.

Từng khuôn mặt lặp lại nhiều lần ở chung một chỗ, bởi vì thời gian quá kéo dài mà cô về xa lạ và quen thuộc, xen kẽ mỗi một đoạn lộ trình ở trong cuộc sống của cô, từng cùng mình đi, cuối cùng biến thành anh bây giờ, càng ngày càng rõ ràng.

Xoa ngực, Quý Thư Nhan nghĩ, tại sao tim của cô đập nhanh như vậy, chẳng lẽ ngay từ lúc bắt tri bắt giác yêu anh?

Cô chỉ là không dám thừa nhận, không dám đối mặt, chỉ sợ tất cả đều là cô tự mình đa tình.

Nhưng, nếu như thật sự yêu một người thì làm sao có thể giấu giếm hoàn toàn, nếu như không phải là yêu anh, cô sẽ không cam tâm tình nguyện trở thành người phụ nữ của anh; nếu như không phải là yêu anh, cô sẽ không sợ Hứa Tri Hằng lạnh lùng đối với mình; nếu như không phải là yêu anh, cũng sẽ không vì từng cử động của anh mà vui vẻ, khổ sở.

Nếu thâm tình như vậy đều không phải là yêu, cô còn có thể nói gì.

Nghĩ tới đây, Quý Thư Nhan bỗng dưng cười ra tiếng, cô cảm thấy mình thật là ngu, vì không muốn bị tổn thương mà thêu dệt một lời nói dối, nhưng đến cuối cùng lại lừa cả mình.

Vừa vui vẻ vừa khổ sở, Quý Thư Nhan gần như phát run bấm số điện thoại của Cố Thừa Kiều, không đợi bên kia nói gì, cô liền đi thẳng vào vấn đề: "Cố tiên sinh tôi không thể đi qua rồi, anh tự đi tìm cô ấy đi."

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" Giọng nói của Cố Thừa Kiều mang theo một chút nghi vấn.

"Đúng vậy." Quý Thư Nhan nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ mỉm cười, "Bởi vì tôi có chuyện quan trọng hơn phải làm."

Tăng Viễn cảm thấy mình rất xui xẻo, một ngày thật tốt, vốn có thể núp ở trong hương thơm dịu dàng ôm ôn hương nhuyễn ngọc đầy cõi lòng, ai biết một người anh em khó chịu lại muốn kéo anh đi uống rượu, hơn gấp xui xẻo chính là, bọn họ còn chưa uống rượu xong, người đã được đưa vào bệnh viện trước.

Đờ Hứa Tri Hằng đi lên lầu, Tăng Viễn tức giận trừng anh, "Không phải chỉ là một người phụ nữ thôi ư, 1 q d sao giày vò cậu thành ra như vậy, mình thấy thư ký Tề cũng vô cùng tốt, không bằng cậu thu cô ấy về dưới cò đi?"

Nhón chân khó khăn nhảy lên, cả khuôn mặt đen của Hứa Tri Hằng rồi tỉnh rồi mù, "Cậu muốn thì cứ mang về, đừng kín đáo đưa cho mình."

"Thật ra cậu chọn rất khá, đáng tiếc người cậu muốn đã chính tai nghe được lời tỏ tình thâm tình, vẫn không chút do dự mà chạy theo thằng nhóc họ Cố kia, cậu bớt đau buồn đi thôi."

"Cút đi." Mắt thấy đi tới cửa nhà mình, Hứa Tri Hằng tức giận đẩy bạn tốt một phen, "Cậu đi đi, trở về phong lưu khoái hoạt với ôn hương nhuyễn ngọc của cậu đi."

"Cậu xác định có thể làm một mình? Có muốn mình gọi điện thoại gọi Quý Thư Nhan trở lại hay không, nói cậu bị thương, dù sao cô ấy cũng sẽ không quan tâm tới cậu."

"Cô ấy có việc."

"Cậu lừa gạt mình. . . . ."

Tăng Viễn còn chưa nói hết câu, cửa nhà Hứa Tri Hằng đột nhiên mở ra, ánh đèn chiếu trong phòng, Quý Thư Nhan thì đứng ở cửa.

"Anh đi làm cái gì?" Toàn tâm toàn ý chạy tới muốn giải thích, ai biết Hứa Tri Hằng không ở nhà, còn bây giờ mới trở về, Quý Thư Nhan thật sự không có biện pháp duy trì tính tình dễ chịu.

"Em. . . . . Sao em lại ở chỗ này?" Hứa Tri Hằng cảm thấy một cảm xúc vui mừng xông lên đầu, nhưng nhìn bộ dạng nhếch nhác của mình, lại cảm thấy hơi uất ức.

Anh và Cố Thừa Kiều đối với Quý Thư Nhan mà nói, tình cảm thâm thiết bao nhiêu thì liếc mắt một cái là có thể thấy rõ ràng, anh nghĩ như thế nào cũng nghĩ không thông, sao người bị bỏ lại là mình chứ?

Nhìn vẻ mặt rối rắm của hai người này, chuông báo trong lòng Tăng Viễn rất mãnh liệt.

Lời nói anh vừa nói sẽ không bị Quý Thư Nhan nghe được chứ, đến lúc đó nếu là hai người thật sự hòa thuận, nhất định sẽ chỉ mũi nhọn vào mình, nghĩ tới đây, Tăng Viễn cảnh giác trong lòng.

"Ai, nếu Nhan Nhan ở đây thì tôi đi trước vậy, hai người nói chuyện đi!" Quảng xuống một câu nói như vậy, Tăng Viễn nhanh chóng đi xuống dưới lầu.

Nhìn anh chạy trốn chết giống như con mèo bị dẫm vào đuôi, Quý Thư Nhan và Hứa Tri Hằng đều không hiểu ra sao cả, liếc mắt nhìn nhau một cái, đều cảm thấy Tăng Viễn chạy mất có chút không bình thường, nhưng, chuyện này cũng không quan trọng.

Chậm rãi thu hồi tâm tư lại từ trên người Tăng Viễn, Quý Thư Nhan liếc mắt nhìn Hứa Tri Hằng, "Em nhấn chuông cửa nhưng không ai mở cửa, em liền tìm được chìa khóa ở phía dưới chậu hoa bên trái."

"Ừ." Cô gắng không để cho Quý Thư Nhan nhìn ra trên chân mình kỳ lạ, Hứa Tri Hằng nhin đau tự mình đi vào, "Sao em biết chìa khóa ở đó?"

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 10.3

Nghĩ tới nguyên nhân dở khóc dở cười này nên liếc anh một cái, Quý Thư Nhan bắt đầu dĩ, "Bởi vì trước kia anh có thói quen này."

"Anh còn tưởng rằng em quên rồi chứ." Hứa Tri Hằng buồn bã nói: "Nhưng biết em còn nhớ rõ, anh rất vui về."

"Có cái gì tốt mà vui về chứ?"

Ánh mắt thăm thiết nhìn cô, Hứa Tri Hằng khổ sở cười một tiếng, "Ít nhất anh có thể an ủi mình một chút, em cũng không hoàn toàn quên lãng anh."

Nghe nói như thế, Quý Thư Nhan ngồi bùng ly nước ở trên ghế sa lon chợt đứng lên, "Anh có ý gì?"

Nếu như trước khi cô không nghĩ rõ ràng mà nghe lời nói như thế, có lẽ có thể cười trừ, nhưng bây giờ ở thời khắc cô chuẩn bị thẳng thắn nói tâm lòng của mình ra, cô không chịu được một câu sỉ nhục tình cảm của cô.

"Nhan Nhan em cứ nói đi, anh có ý gì, ngay cả một Cố Thừa Kiều cũng quan trọng hơn anh, em muốn anh nghĩ như thế nào, tự nói với mình giữa hai người có chuyện rất quan trọng phải làm, để an ủi mình sao?" Nhìn dáng vẻ nhẹ nhàng bình thản như mây gió của cô, Hứa Tri Hằng giận dữ nói.

Chén nước trong tay rơi "bịch" xuống đất, vỡ thành mảnh vụn, Quý Thư Nhan ước gì có thể ném Hứa Tri Hằng ra ngoài từ cửa sổ, "Đây chính là lời anh muốn nói với em sao?"

Hứa Tri Hằng hối hận, hối hận mình nói ra những lời đó, rõ ràng anh nhắc nhở mình không thể kích động, thế nào vừa nhìn thấy Quý Thư Nhan thì tất cả đều mất khống chế rồi, anh im lặng, không biết nên kết thúc như thế nào.

Quý Thư Nhan cũng im lặng một lát, đột nhiên thở dài, ngồi xổm người xuống bắt đầu dọn dẹp mảnh vụn.

Khi nhìn tay cô cầm miếng thủy tinh lên, Hứa Tri Hằng nóng nảy, "Để xuống, để anh, đứt tay sẽ đau."

Chịu đựng đau nhức trên chân, lao đảo đi tới, Hứa Tri Hằng cố gắng kéo cô, nhưng bây giờ trong lòng Quý Thư Nhan cực kỳ tức giận, cố tình không chịu đứng lên để đối nghịch với anh.

Trong lúc lôi kéo, Hứa Tri Hằng lao đảo ngã trên mặt đất, bàn tay đặt lên miếng thủy tinh, làm tay bị thương.

Quý Thư Nhan ngây ngốc nhìn tất cả chuyện này xảy ra, không thể tin được tại sao mình dễ dàng đẩy ngã anh như thế, cho đến khi nhìn thấy Hứa Tri Hằng đau nên mày rậm nhíu chặt mới phát hiện chuyện không đúng, hoảng hồn, "Anh Tri Hằng, anh làm sao vậy?"

Nhìn cô gấp gấp vội vàng tới đỡ mình, Hứa Tri Hằng lộ ra một khuôn mặt tươi cười khó coi, "Không có việc gì không có việc gì, không cần sợ, cắt đứt một chút da mà thôi." Lôi kéo tay của cô muốn đứng lên, lại phát hiện chân đau muốn chết, biểu hiện trên mặt cũng hơi lúng túng, "Nhưng chân anh vô cùng đau đớn, em đỡ anh đứng lên."

Nghe nói như thế, sắc mặt Quý Thư Nhan trắng nhợt, "Chân anh thế nào?"

"Em đỡ anh đứng lên trước rồi nói."

"Được."

Nhấc cánh tay của anh lên, Quý Thư Nhan đỡ Hứa Tri Hằng đến trên ghế sa lon, rồi lập tức kéo quần của anh muốn nhìn vết thương.

"Không cần nhìn, chỉ bị trật thôi, bác sĩ nói là dẫn dây chằng, đã khám qua rồi." Sắc mặt của Hứa Tri Hằng trở nên kỳ lạ, hắng giọng mới nói ra.

"Anh lại không làm vận động kịch liệt gì, sao lại bị trật?"

Hứa Tri Hằng nghe vậy thì biến sắc, vừa định tìm lý do lừa gạt, bên này anh còn chưa lên tiếng, Quý Thư Nhan bên kia trừng mắt, "Không cho phép gạt em, nếu không em gọi điện thoại cho Tăng Viễn."

Xem ra anh không nói rõ thì chắc chắn Quý Thụ Nhân sẽ không từ bỏ, không thể làm gì khác nên lộ ra một nụ cười khổ, Hứa Tri Hằng khẽ thở dài, "Được rồi, anh nói cho em biết, anh đá tảng đá ven đường quá mạnh nên bị trật chân."

Nghe lý do thế, sắc mặt Quý Thụ Nhân thay đổi mấy lần, cuối cùng vẫn còn không nhận được mà cười ra tiếng, "Sao anh lại đi đá tảng đá, cho rằng mình là siêu nhân ư?"

"Nếu như không phải là em . . . ." Lâu lâu một tiếng, Hứa Tri Hằng lại dừng nửa câu sau lại.

Anh bảo đảm, nếu như nói nguyên nhân đá tảng đá ra khỏi miệng, Quý Thụ Nhân nhất định sẽ cười lợi hại hơn, đến lúc đó anh thật sự cũng không có mặt ngoài mặt trong gì nữa.

Nhưng Quý Thụ Nhân sẽ không để cho anh toại nguyện, mở mắt to nhìn anh.

"Được rồi, anh nói." Dù sao giấu những lời nói này trong lòng cũng không sáng khoái, Hứa Tri Hằng muốn dứt khoát làm rõ một lần.

Nghĩ tới đây, Hứa Tri Hằng kéo cô đến ngồi xuống bên cạnh mình, "Nhân Nhân, bởi vì tâm tình của anh không tốt, nếu như em hỏi anh tại sao tâm tình không tốt, vậy anh có thể nói cho em biết, bất kỳ người đàn ông nào thấy người phụ nữ mình yêu bỏ mình lại, đi tới bên cạnh người đàn ông khác, tâm tình của anh ta cũng sẽ không tốt."

Vốn cho rằng còn có thể nghe được chuyện thú vị nào đó, Quý Thụ Nhân không ngờ là một đáp án ngây thơ như vậy, nhưng suy nghĩ chuyện ngày hôm nay một lần, lòng của cô lại hân hoan.

Sở dĩ tâm tình anh Tri Hằng của cô không tốt làm mình bị thương, đều là bởi vì quan tâm cô, nghĩ tới đây, Quý Thụ Nhân cảm giác thời gian mình mê muội không nhận ra lâu như vậy bỗng đều đáng giá rồi, đau lòng vì một người đàn ông yêu mình, bất kể như thế nào thì cũng đáng giá, nhưng mà anh lại dám nghĩ ngờ cô, tóm lại phải trừng phạt một chút.

"Hứa Tri Hằng!" Cô ý sung mặt lên, Quý Thụ Nhân trừng anh, "Trong mắt anh, em chính là người đứng núi này trông núi nọ như vậy sao? Không ngờ anh nghĩ em nông cạn như vậy, nhìn thấy người đàn ông tốt hơn anh một chút liền rời khỏi anh?"

Trước một phút vẫn còn đang đau buồn vì không được người mình yêu đáp lại, sau một phút lại giống như nghe được tiếng trời, Hứa Tri Hằng chợt đứng lên, không thể tin được nhìn cô, "Em vừa nói cái gì?"

"Em nói, em và Cố Thừa Kiều không có quan hệ gì cả, người anh ta thích là Tiểu Huyền, Tống Cận Huyền, người bạn tốt nhất của em, anh hiểu không?"

"Đã hiểu, đã hiểu." Bởi vì mừng như điên mà biểu cảm trên mặt trở nên ngu dốt, Hứa Tri Hằng cẩn thận từng li từng tí nhìn Quý Thụ Nhân, "Nhân Nhân, vừa rồi em mới nói, sẽ không đứng núi này trông núi nọ, cũng sẽ không rời khỏi anh, anh có nghe lầm hay không? Em lặp lại lần nữa."

"Không có, em không có nói." Ý định bị đoán trúng, mặt của Quý Thụ Nhân từ từ đỏ.

Nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của cô, Hứa Tri Hằng chỉ cảm thấy tim của mình cũng muốn nhảy ra, đột nhiên cười lớn tiếng, "Nhân Nhân, em cũng yêu anh, thật tốt quá, em cũng yêu anh!"

Nhìn bộ dạng anh mừng như điên, Quý Thụ Nhân nhanh chóng che miệng anh, "Anh điên rồi, âm thanh lú lờn như vậy, người ta còn tưởng rằng trong nhà có kẻ điên đấy."

"Anh chính là vui vẻ, chính là mừng như điên!" Đột nhiên vươn tay ôm lấy Quý Thụ Nhân, từng nụ hôn của Hứa Tri Hằng rơi vào trên trán của cô.

Nhìn bộ dáng vẻ liều mạng của anh, Quý Thụ Nhân gấp đến độ giậm chân, "Chân của anh còn chưa lành mà, có thể an phận tự chăm sóc mình một chút hay không, nhất định muốn em lo lắng cho anh mới hài lòng, nhìn em lo lắng rất vui vẻ có đúng hay không?"

Nhìn cô sốt ruột đỏ mặt, Hứa Tri Hằng thỏa mãn đồng ý: "Được, tất cả mọi chuyện anh đều nghe theo em, nhưng em cũng phải nghe anh, về sau không bao giờ được tự mình đi gặp bất kỳ người đàn ông nào khác nữa."

"Tại sao, không phải em cũng đã giải thích sao?"

"Bởi vì em là người phụ nữ của anh, mà anh không cho bất kỳ người đàn ông nào có cơ hội mơ ước bảo bối của anh." Cầm chặt tay Quý Thụ Nhân, Hứa Tri Hằng nghiêm trang nói: "Nếu như em không đồng ý, chúng ta lập tức kết hôn, khóa em thật chặt ở bên cạnh anh."

Nghe lời ngon tiếng ngọt như thế, gò má của Quý Thụ Nhân hồng hồng, khẽ đẩy anh một cái: "Đừng ầm ĩ."

"Em đồng ý thì anh sẽ không ầm ĩ nữa."

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của anh, cô đột nhiên hiểu vừa rồi người này nói đều là thật, lập tức lại hơi nóng nảy, "Vậy em cũng không muốn gả cho anh nhanh như vậy, ba mẹ em còn có người nhà của anh đều không biết đấy."

Nghĩ đến thái độ của cha mẹ hai nhà còn chưa rõ ràng lắm, Quý Thụ Nhân đột nhiên có chút buồn rầu.

“Chuyện này để anh nói.”

Nhìn bộ dạng tỉnh trước kỹ càng của anh, Quý Thụ Nhan đột nhiên cười lên, đúng vậy, có Hứa Tri Hằng rồi, chỉ cần ở bên cạnh anh, tất cả mưa gió đều có người gánh chịu cùng mình, đã như vậy, còn có gì phải sợ hãi chứ.

Nghĩ tới đây, cô nghịch ngợm cười một tiếng, “Vậy em cũng không muốn lập tức giả cho anh, dù sao bây giờ anh bị em nắm trong tay, em không sợ anh chạy.”

Thái độ đột nhiên nghiêm túc, ánh mắt Hứa Tri Hằng dịu dàng như vậy, “Nhưng, anh sợ em chạy mất.”

“Không sợ.” Nhìn chằm chằm vào ánh mắt thâm tình chân thành của anh, Quý Thụ Nhan thỏa mãn thở dài, “Anh Tri Hằng, hình như em còn nợ anh một câu nói.”

“Nói cái gì?”

“Hứa Tri Hằng, em yêu anh.”

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Phần cuối

Một phút trước Quý Thụ Nhan vẫn còn bận rộn công việc, một phút sau lại bị người ta lôi kéo ra khỏi công ty.

Nhìn ánh mắt mập mờ của tất cả mọi người thì cô xấu hổ và giận dữ muốn chết, Quý Thụ Nhan nắm tay Hứa Tri Hằng thật mạnh, “Anh làm gì vậy, anh không sợ mọi người nghi ngờ quan hệ giữa chúng ta à, rõ ràng anh đã đồng ý với em tạm thời không công khai mà.”

Trên mặt là nụ cười đắc ý, Hứa Tri Hằng thân nhiên quay lại nhìn những ánh mắt quan sát kia, “Biết cũng biết rồi, dù sao sớm muộn gì em cũng là cô dâu của nhà họ Hứa anh, coi như cảm nhận cảm giác làm phu nhân tổng giám đốc trước thời hạn là được.”

Nghe câu trả lời ngây thơ này, Quý Thụ Nhan dở khóc dở cười, “Vậy xin hỏi tổng giám đốc Hứa, ngài có chuyện gì muốn làm, công việc của em còn rất bận rộn đấy.”

“Anh tìm vợ của mình còn phải lý do gì sao?” Hứa Tri Hằng cọt nhả tiến gần lên để trộm hương.

Né tránh không kịp, Quý Thụ Nhan liền bị hôn trộm, gương mặt ửng đỏ đẩy anh ra, cô vội vã xem xét bốn phía có người quen hay không, nếu thật sự bị người ta thấy, không phải cô sẽ cực kỳ xấu hổ ư?

Nhìn dáng vẻ thận trọng của Quý Thụ Nhan, Hứa Tri Hằng cười càng khoa trương.

Hung hăng trừng anh một cái, lại làm cho anh càng hài lòng hơn, nhìn Hứa Tri Hằng như vậy, Quý Thụ Nhan cảm thấy rất thất bại.

Rõ ràng trước kia là một người đàn ông lạnh lùng muốn chết, sao bây giờ trở nên da mặt dày như vậy, cho dù cô nói chuyện hung ác, thái độ thô bạo như thế nào, anh nhất định làm theo ý mình, bỏ mặc tất cả.

Thật sự cảm thấy tình huống của anh hôm nay rất kỳ lạ, Quý Thụ Nhan cho rằng mình nhất định phải hỏi rõ ràng, “Này, nói cho em biết, rốt cuộc anh đang làm cái quỷ gì vậy?”

Trên mặt mang theo nụ cười bí ẩn, lần này Hứa Tri Hằng miễn dịch đối với mỹ nhân kế của cô, “Đi thì em sẽ biết thôi”

“Hiện tại em muốn biết ngay, Hứa Tri Hằng, anh phải lập tức nói cho em biết.” Khi yêu thì người phụ nữ thích làm nũng, Quý Thụ Nhan cũng không ngoại lệ.

“Hôn anh một cái, anh sẽ cho em biết.” Khóe môi nhếch lên nụ cười xấu xa, Hứa Tri Hằng đưa mặt lại gần.

Oán trách liếc anh một cái, hôm một cái chuồn chuồn lướt nước trên gò má của Hứa Tri Hằng, “Anh nói đi.”

“Được, anh nói cho em biết.” Kéo lấy tay cô đột nhiên chạy, Hứa Tri Hằng cười to, “Đợi em sẽ biết.”

Lần thứ hai bị trêu đùa, Quý Thụ Nhan không chút khách khí trừng trị anh, nhẹ nhàng dụ dỗ, khinh bỉ uy hiếp đều dùng hết, nhưng lúc này cho dù cô giãy vò thế nào, Hứa Tri Hằng vẫn cắn chặt răng đóng chặt miệng không mở, cứ cãi nhau âm ỉ như vậy đến cửa phòng bao của một nhà hàng.

Đứng ở cửa, Hứa Tri Hằng nghiêm chỉnh lại, “Nhan Nhan, nhắm mắt lại, anh cho em một kính hi*.”

*kinh hi: ngạc nhiên, vui mừng

“Anh làm gì vậy?” Mặc dù nghi ngờ, nhưng Quý Thư Nhan vẫn nghe lời anh, nhắm hai mắt lại.

Lôi kéo tay Quý Thư Nhan đan chéo với ngón tay mình, Hứa Tri Hằng khẽ nói ở bên tai cô: “Đi theo anh về phía trước.”

Nhắm hai mắt nghe lời đi theo bước chân ổn định của anh, Quý Thư Nhan cảm thấy cửa trước mặt mình bị đẩy ra, sau đó hai người chậm rãi đi về phía trước, cho đến khi đứng lại, Hứa Tri Hằng lại không nói gì nữa.

“Này, em không thể mở mắt sao?”

“Hứa Tri Hằng, anh làm gì vậy?”

Thấy anh vẫn không nói một lời, Quý Thư Nhan dứt khoát hất tay anh ra, bắt mắt hờn dỗi: “Giờ trò quỷ gì. ....” Vốn muốn đánh ngực anh, nhưng lại ngăn người khi nhìn thấy tình cảnh trước mặt.

Ngơ ngác nhìn bốn người ngồi vây quanh trước mặt, Quý Thư Nhan kinh hoàng hỏi: “Cha, mẹ, dì Hứa, chú Hứa, tại sao mọi người lại ở chỗ này?”

Nhìn bộ dạng giật mình của con gái, ba Quý cung chiều trừng mắt nhìn cô, “Con bé ngốc, còn ngăn người ra cái gì, là bạn của Tri Hằng đến đón chúng ta tối.”

“Tại sao em không biết?” Ngay ngốc nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, Quý Thư Nhan hận không thể đào hố chôn mình.

Thua thiệt cô vẫn còn phiền não làm sao nói chuyện này cho cha mẹ hai bên, ai biết người ta đã sớm lên kế hoạch xong rồi.

Nhận thấy Quý Thư Nhan tròn mắt nhìn mình, Hứa Tri Hằng vội vàng triển khai thể tấn công dịu dàng, “Thân ái, anh biết rõ em vẫn đang lo lắng chuyện này, cho nên mới bố trí kinh hi này, ngay ngày hôm qua, anh đã nói chuyện của chúng ta với mọi người. Chú và dì Quý cũng đồng ý cho chúng ta ở chung một chỗ, chẳng lẽ em không hài lòng đối với sự sắp xếp này của anh sao?”

“Cha, mẹ, hai người đồng ý. ....” Quý Thư Nhan không ngờ chuyện lại đơn giản như vậy.

“Dĩ nhiên đồng ý.” Ba Quý phát biểu quan điểm đầu tiên, ngay sau đó ba Hứa cũng gật đầu bày tỏ hài lòng.

So sánh với hai người ba bình tĩnh, hai người mẹ lại có vẻ quá mức nhiệt tình.

Chỉ thấy mẹ Hứa thần bí lấy ra một quyển sách từ túi sau, về mặt tươi cười nhìn Quý Thư Nhan, “Nhan Nhan, các con đã nghĩ đi du lịch tuần trăng mật muốn đi đâu chưa hả? Sau khi nghe chuyện của các con thì dì đang nghiên cứu cái này, con muốn nghe ý kiến của dì hay không?”

“Chuyện đó không vội, tôi thấy hay là xem áo cưới lễ phục trước đi, quần áo bây giờ rất xinh đẹp, tinh xảo, Nhan Nhan của chúng ta phải lựa chọn thật kỹ mới được. Mẹ Quý cũng không cam chịu rơi ở phía sau, bày hình áo cưới su tâm được ở trên bàn cho bọn họ nhìn.

Nhìn bốn vị trưởng bối nhiệt tình bận rộn, Hứa Tri Hằng thâm tình khẩn thiết chăm chú nhìn Quý Thư Nhan, “Nhan Nhan, tất cả mọi nguwoif đều chúc phúc cho chúng ta, em muốn gả cho anh sao?”

Lời vừa nói ra, năm đôi mắt đồng thời nhìn cô chằm chằm, chờ đợi đáp án của cô.

Ở trong cái nhìn soi mói như vậy, Quý Thư Nhan miễn cưỡng nở nụ cười, “Em. ....Đồng ý.”

Lo lắng đi qua, các vị phụ huynh tiếp tục coi thường sự hiện hữu của họ, nhiệt tình thảo luận việc chuẩn bị hôn lễ.

Quý Thư Nhan, nhìn một màn thần kì này, mỉm cười xoay người ngoắc ngoắc ngón tay đối với Hứa Tri Hằng, ngọt ngào kêu: “Chờ à, anh qua đây một chút.”

Nhìn cô đột nhiên thay đổi thái độ, Hứa Tri Hằng rất lo lắng trong lòng, làm xong tư thế phòng ngự thì chậm rãi đi qua tiếp cận: “Nhan Nhan, có chuyện gì vậy?”

Bỗng dung nhón chân lên, Quý Thư Nhan hôn lên môi của anh, “Cảm ơn anh!”

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Em Yêu Gặp Nhau Trên Giường Nhé* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.